

P. T. Redakcja „Czerwona Kalyna.”
(dla p. Oles.)

6005

ul. Ruska 18. III

Lwów.

Handwritten in red ink:
Papier do ofiarowania

Handwritten in red ink:
Papier do ofiarowania

Polsko.

До головної кімнати студії мистецьких відомого професора Гинса високо над кількома станками дому, тихо скрадались, немов ховались від когось або хотіли когось налякати ввозили дівчинка Глинка, несучи в руках завінуті до папіру квіти. Але не боялась вона нит нікого в цій змійовик її покая і не хотіла нікого страшити - вона сама переживала страх який, той страх який знав тільки любляча жінка перед своїм рішечням розв'язати давно замотаний клубок її особистого життя; збільшувалася її стан бояжливості ще дурною про несподівану відсутність того хто був метою її сьогоднішнього спеціального візиту до порохової вже завдяки виконанню служби.

Але з середнього покою зі студією долетіли звуки знайомої, хоч і незрозумілої їй мови, яку все співав той, хто тепер на довго лігши відпочити в її душі... Вона радісно переступила поріг студії знала свій капелюх поклала до його квіти ховати їх на саме дно його і голосно привіталася... Довголітній її сусід по праці над каменем, емігрант, якого близько кожен товаришів зва-лю Тіре, замовк з пісню, повернувся до неї і приймаючи долато й молоток у руках радісно привітав дівчину. Глинка не знала що далі говорити, бо питати як праця, як здоров'я, що нового їй здавалося сьогодні незвичайним; вгору, перед вгору, титандень місяць - питати все одно й теж у людини, що вона бачила щодня від ранка до вечора - це ж набридло кождому, а тим більше Тіре, якого вона знала, як першу людину. Їй було відомо вже багато з його звичок і настанов до нещирої вишивання вишог товаришського етикету. І напевно не бачили перешкоди жити працювати пішла в куток покоя, щоб спробувати глину, яку вона хотіла собі до праці не сказавши нічого більше. Тіре, тяжучи під ніс собі пісню далі, добув камінь, готуючи свою дитинячу працю і захоплений роботою не говорив нічого.

Але тут в куточку Глинка ~~дуже~~ ^{справжньо} відгукнулася бажаністю, передчуваючи, що не зможе виконати свого наміру про який думала стільки днів і ночей і для

того власне здержувалась, очікуючи мину. Сьогодні Тре їй здався дуже змученим; вона, як колись закохана жінка на це одразу звернула увагу. Тому часом він приходив до студії такий змучений, начебто власне вночі працював, а вдень на праці відпочивав? Над цим теж думала вона не мало і в цю хвилину стало їй вже якійсь здавалось дуже довго над мимото, нарешті зважилась запитати з цього помітання розмову так поспішно їй.

— А ви не думаєте нікуди виїхати на літо?

— Ні! — кинув їй Тре, не відриваючись від праці. А про себе подумав: куди я поїду, в кишені ні грошей, знайомих немає, ніщо мене вже там не цікавить...

— Шкода! Вам би треба було трохи відпочити... Ви впадете колись колом праці...

Відпочити?! повторив Тре і кинув на Глинка погляд, яким начебто го сорив: чом ти питаєш?! Я незабаром мабуть вже довго буду відпочивати. А в чина не розуміла погляду Тре і не знала, що цим запитом вона зворушувалась, приспаний на хвилину працюю, білів в його душі...

Як гарно тепер мушкеті бути десь на селі, або в горах! Все зелене, та в квітах. Ви ж любите квіти, як колись так багато багача все їх коло вас... Але даруйте, швидко заплотіла вона, а вам не перешкоджаю тут своєю розмовою і присутністю?!

На хвилину її взяв спрах, жальна останніх слів, які вирвалися з неї з уст, не спитавшись дозволу у волі, яка мала сьогодні робити все, щоб якось чіпати в розмову з Тре, а не давати заціпок до примикання її.

Ні! ні! Борони боже... Я радо вас багу все тут. Ви ж... він не докінчив речення "жінка", боючись, що це виїде бакальником.

Глинка відчула більше інстинктом, що Тре говорить правду і влипить її обличчя прояснило.

— Говоріть, говоріть що ви мали ще сказати? Кінчайте речення...

Нічого... сказав уже тихим голосом Тре... Хай колись другим разом

— А я хочу! Ну, даруйте, не хочу, поправилась вона, а прошу...

Тре думав вже сказати щось иншого як за хвилину перед тим...

Ви ж, Глинка, внесли сюди до хати нашої сьогодні весну. А то я

й не бачив її й не чув про неї...

— Жартуйте... Немає сил, щоб змочити затишок у нас силу природи...
А може є?!
— На час, наполовину можливо, але до кінця не поверну... Але тільки цю філію софії. Хочете я утворю вам весну тут каю праці вашої, хоч може й не досить весняними символами, але моїми любимими... Хочете?! Ви любите тро янди?!...

І не чекаючи на відповідь вона побігла до свого капсюля по ній. Вертаючись з ний^{бокс}, вона стрінулася з несподіванкою; замість веселого й ясного бодай трохи обличчя в цю вже жваву вона стрінулася з суворим, похмурим, начебто стиснутим овалом на якому два горні ока, як перелякані бігали по орбітах. Такий вираз його обличчя вона бачила за останній рік все частіше й частіше, але зрозуміти причину цього не могла... Вона б думала стала й здала щось казала йому, але в ту мить Пре начебто бачив її одірнута стрепенув тремтливими волі мускулами свого обличчя і зробивши веселу як міг в ту жваву усмішку стрінув її своїми словами:

Що більше крадіє нашу уяву горіла земля, як не квіти?! Утворити сучасний людський, мисль вона не була прекрасна все знати більш чогось - природи мов все радість... Правда?! Мабуть природа вище виправдати своїй і злочини - нам це ще не дано.

Але Глинка не хотіла слухати його, вона поспішила дати квіти

— Так візьміть квіти... Я вам їх принесла...

Пре взяв їх і підніс щоб поцілувати, і в думках повторив "я вам принесла"...

— Я зрізала сьогодні перші найкращі рости які були у нас у садку... "Зрізала"... Наче гострою голкою колючу щось у серце Пре а по обличчю пробіг знов насторожено-зляканий вираз.

Ахую вам. Я люблю квіти, але... але...

— Що, що? Коштів...

Не хочу, не скажу...

— Квітіння!...

А озирну вас?!

— Не вірю, щоб ви змогли мене озирнути, власне, скажіть... Я трохи знаю вас.

Так слухайте: квітка зрізана-це трут.

— Ах, ось що!...

І Глинка радісно заговорила, радіючи, що в його відповіді не було думки про великої прикраси.

— Так добре, як дозволийте, а завтра вам поставлю тут коло вашої праці газони. Дозволяйте?

А може, Глинка це не потрібно... Я дякую вам... Шкода тут провади трохи менше весни.

— Не валяно! Я сьогодні, зараз поїду додому і привезу... Чкає їх багато. Завтра поїду... Я "трут" заміню вам, що, я не знаю... що... по вашому мабуть, не-Глинками "буде"?

Вона сміялась. Накопів він небагато її радісного виразу її весняних очей-вони не дозволили би їй прикрашати тут його працю, але він був людиною, що жог стра-тила вже здатність жити повним життям для себе, він ніколи не перешкоджав це робити іншим. "Хай побудуть люди радістю-радість це їм вінець всякого гни-людини" Я хорить-теж знаю її магічну силу - подумав він.

Вона, відчувши неспівзвучність в ньому, як кожда жінка, в таку хвилину, ста-ла сама сміливою і рідною...

— За хвилину я верну з квітами... і сівши це вона побігла геть зі спідні-вище подорожі надбавши на голову капелюшок.

Що це все значить? подумав він, мимовільно на самоті... Невже вона любить мене? Він пригадував тепер всі свої опостереження над Глинкою за останній рік... Памятав її всі галицькі порухи з собою за працю... Памятав, як і в кедію, коли міг не працювати, Глинка все заходила до студії і всі години тільки коло його найбільше зберігався... Вона знала її погляди, її постійне бажання про щось говорити з ним... Марешті памятав, як після одного інциденту

його з іншим закарбував професором, коли він вступив за останнім до рішучого бою і виграв. Глинка принесла йому китицю червоних роуз і, вставши з перемогою сказала: так має боротись музикант... Ці спогади привели його до висновку, що Глинка любить його.

Тоді друка утворила пехло в його душі в той же день... Бути любимим, не мають на те права, а Тре, як хоріи, знав про це добре, було для його це новими муками до всіх тих, які переживав він. Цього припадку він бачив вже давно і оминав всі нагоди, які проп'ялись йому.

Міг би він копати її, забувши чи має на це право чи ні? Так, відповіло щось у його в глибинах, деє на межі волі й розуму... Воно не розумна й гарна - вже ілюстрували життя об'єкт уваги щойно вроджений, що юнив ко то в фізичному світі відсутності Глинка, не то в цвітдопленні, якості нового акту деє там в абстракті. В тій граничній сфері істоти Тре в цей момент відгулась повна згода з фактом появи цього нового об'єкту. Це було дивним і для самого Тре. На якій підставі там такий негрозесуючий спокій, в той час, коли в зовнішньому, як сніг розумових промітків падав на цей новий об'єкт деє ми вже, деє в кишім місці зривалась буря, що шалено переходила в удари болю в тім, що звав Тре душою. І тільки зникали розумові діяння знов ставало тихо і спокійно у сферах покардальних, але "об'єкт" лишився.

Тре, довбаючи далі потику не дуже ватне місце своїй праці думав далі над тим, що впливало з побачення й розмови з Глинкою. Муки й болі, яких було повно в його хоріи душі, він тимчасово чував волею напруженням, а потім зскасувати все що сталося вже чи зачиналося, якщо й мотігло.

Але чим більше акалтував він всі за і проти, тим реальніше це викреслювалась постать її ютіна. Це значило, що він теж міг полюбити Глинку. Цвітдоплення цієї дружини він теж піддавав тепер критичній розуму і тут йшла вже не боротьба, а ціла війна. Мовля було усунути її з душок але тоді не лишалося про що думати, як тільки не вона верталась знов у сферу розуму зачиналась боротьба. Вислідів все ж не було багато цієї боротьби, власне два і сміло б не сміло; міг ними йти боротьба....

Так зродилось в Тре при явищі, як всі інші поїми з ним мугаючи його доволі, нестерпимо аж поки не стало того, що могло "заприти" в його істоті спинаючи щось, що звав він "об'єкт", а в розумових сферах "смію" і "не смію". Ця боротьба все ж кінчилась тим, що "об'єкт" і "смію" все ж запанували далі в істоті Тре, бо вони виходили з явища інстинктивно природно і їх піддержували життєві функції людини істинно, яких ніяка сила не в стані була здурити. Як не змислав Тре з появою нового гинника боротьби - чув себе безсилим. Як легко було керувати ним, цим "об'єктом", волею, правда жила і як безсилим він був боротись з ним розумом? Ніякі доводи моралі, ніякі доводи стану рідні - ніщо не могло зрештою усунути існуючого "об'єкту".

五.

краси цієї весняної ночі, не переували їх до стелі апарату здушувачі його мозок, а вгадувались від неї, чи то у широким звуках, кусках якихось трагічних сморо-
нній, чи то в янголи ривних франкеттичних, розшумливих дучках, то дучка
ли десь минаючи по собі кроваві світила жасливих образів і примар, а тіло
кидало то в спеку то в холод.

Він хотів думати про мистецтво і кохання - цих близнят, що родять
ся і умирають все разом але щось став сьогодні ці думки геть. Несподівано коли
його стикнулись і скотили змішати наперед руку. Тепер тільки він побачив, що був
вже перу брамою свого дому.

Зайшов до покою і змучений впав на крісло і мав мимовільно в його надовго.
В цем же вчорно його вбої емігрантської хатини затупане звислими випорадом
вбивався запах квітів з кущів. Десь ще бстав соловей. Ніг мучила його теж своєю
тимото. Про сон не було вже сьогодні місця... Думка про смерть таку ненормаль-
ну, передчасну проймала його вчорно. Енергія, талановита ~~жизнь~~ ^{жизнь} людина,
це молодого віку була раніше інших людей вже призначена на смерть. Сумнівів о
цім не могло бути жадних, рятуючи життя: ніякі ліки не могли вже врятува-
ти. Ця думка постійна, настирлива доводила цю людину до шаленства.
Преслось її тіло, а з душі зривались крики: за що? на віщо? Когу винні!
Ця істота ~~яка~~ ^{яка} тепер брала участь у прояві цього протесту живої, боїща
якої ~~жизні~~ ^{жизні} істоти: фосфорично блискіли втомлені очі, тупі сова кров шален-
ли темноті, в голові ходили зграї хмар а на душі залилав холод і розпука пе-
ред надближенням небезпек.

Ще раз сьогодні сидючи з товаришами, він відчув, що його життя вже гра про-
грана. Мав був він радість життя, мріяв про майбутнє життя по закінченню висо-
ких шкіл, там вже забувалося перенести горе, злидні, тюрми, вогні, голод, холод
Життя уявлялось їм так прекрасним і світлим. Так, три, чотири пролетити
закінчались студії, а там доктор, інженер, праця... А перед ним? Так, два три і
кінець життя. А може і це швидко, може вже і завтра? Матимий трепет
пробіг його тілом в цю хвилину... Якимсь гетьовим маревом вставали примари
смерті перед ним, надходячої, придилюючої і каремні відбратого йому його усього

млене „Я“... А потім що? Торкнись, невідомо... Боявся він цього невідомого чи ні?
Ні, ніколи! Скільки раз на війні міг опинитись він там? Скільки раз він гра
вся зі смертю, роблячи героїчні напади на ворога в окопах і на майдані, скільки
раз він втихосмиртовав озброєну нрду? Він грався тоді зі смертю... Це було моді...
Тепер смерть здавалась йому щось силою, що за цю карат його... Моді дух людський,
мів, шал, опір - все мів він у собі і у других. Тепер не міг усежити він навіть по
чуття страху перед боротьбою за існування. Матерія його тіла стала сильнішою
за його волю. Тця матерія виродилася тепер йому дола... Та матерія, яка га
сом була йому тепер зовсім не потрібного або байдужного, особливо в моменти ко
ли в голові у абстракціях творились сеніальні плани, прагнення, виступи у
дові мистецької уяви тоді тіло не було зовсім, було зайвим непотрібним...
Піло що хотіло їсти, пити, фізичних задоволень нараз стало значнішим за дух...
Ох, те тіло! Як страшно було гасом на його дивитись, щоб не побачити несподі
вано. кінцевого запрошення на той світ! Найкращий витвір мистецький при
роди і в той же час такий страшний своїм явним і захованим можливостям
м. Частіо втікали від його, щоб не бачити тепер свого тіла, щоб не бачити все біє
шастих жм на йому, щоб не чути постійного відгуку: смерть! Він хотів забути
про тіло не думати про його. Але воно повияж гас пошала у мозок його повідомлення,
які як на апараті Морзе вибивали там все одно і теж: смерть, смерть...
умерти, умерти... кінець, кінець...

Так снувались думи в його розпаченій голові. Він боявся розсвітити світло
в хаті, щоб не побачити себе у люстрі; там все відбивався гарний музика з
розумним енергійним обличчям, який мусів був існувати, мав на це право, але
то був зеркальний головік, який не знав страшної таємниці, яку знав цей ти
хий, дійсний і перший пороток музичного. Аві люстри розбив він вите під гас
цієї боротьби колись. Так у тяжкій задумі сидіти, не полігати ні гасу, ні опоче
ння тепер припадалось йому мити.

Ната під спріхом, тинька селянська праця, змідні... Землі було об
малю. Пришус батьків шукати собі своїм силком кращої долі. Т він їде і
шукати... Майже розділений, з шматком хліба за пахухом та свідоцтвам

про добре закінчення погійшової школи під шатком пішов він до ушинського семінару. Тамко було боротись за вступ до школи, бо заохоти його були тільки здибнотити його; ні прохвуді, ні знайомих, ні грошей нікого не міг він ужити для покращення своєї боротьби за існування, - бо нікого цього не мав. Тоді роки науки. Тут у школі відкрились перед ним світи, перспективи, які змусили його напружити всі свої сили, здібності, щоб вистворити собі вище не аби який стан у житті, а кращий від інших. І накопичена вкшам вистидь його литборобського роду тепер проявилася у страшному завданні, упертості в осягненню певної мети. Швидко здобув він у школі перше місце у всіх її науках. І тут вже ясно позначились і ті сили, які штовхали його до цього скрізь перешкоджа. Не шматок аліба, не бажання тільки в житті, не слава-ні, асадоба творчості, волевої потреба праці, заготовань перешог, шаленство боротьби - вира, винахід гоголь нового, вищого, кращого-ось, що стало його головним мусом у житті. Фізія, Вітні, Шекспір ось хто був йому взірцем творчості. І йому здавалось тоді, що людський дух не може мати надних меж.

Пригадував і раю пішки тієї першої, яка подарувала йому поштом новим невіданим йому це. І здавалось тоді йому, що життя це казка, що зміст існування світу - це обдаровувати щасттям людей. Жадав і те, як довелося йому боротись за цю першу пічку, що походила з киди шматкової. Але тоді боротьба була лоскотливою грою. Виграє боротьбу і ~~як~~ щасття дала "вона" йому, колишньому паспихові граю своїх свиней... Де "вона" тепер?

А потім війна, революція, роки страждань і невпинної боротьби з усіма обставинами, які траплялись на його життєвій шляху. І несподіванно, незрозуміло-епізод катастрофальний прагінний. Потім одні лише муки...

І нараз пригадав Гинку. Вона кохав його і він мент її... Але... Але вона не знає цього: вона буде страшною жертвою... А за що? Що винен тут? Де вики?

І знов огорнули муки душі; це страшніші їх перед тим... Думка про Гинку, що приносила своє перше кохання, тому що не мав права вище на його - була ретна страшний думи про смерті по своїх мукам див істоти його.

А може Глинка правду казав, що немає сили зрівняти у нас сили природи? Може немає ніякої вини?..

А ні! минала. Благословлялось вже на світ... Тре тільки тепер усвідомив собі ясно, що цілу нит просидів нестудивши очей. А скільки було вже таких ночей і не порадивати! Але чув себе краще, коли приходив день і він міг працювати, забути про бай на час. Він рік, як зі скелі білого мрамору видоблював він мивом подяки народа своїм брідом. Як напруженій праці, коли руки кривалились від дощотів і малюнка підняти невинно каменюві свої розбиті холодні камінь, а душа мистува-лась, вишукуючи і вгадує лінії, вирози, контури, які б оповдали і говорили. Ця пра-ця була одиноким всім вінкою йому і тому шов він до неї всім радо. Мудри тво-рости якесь він знав, як думку про смерть. І сьогодні співив він все до свого дня, забувати навіть про їжу.

Тепер приходив він знову це з одного тяжкого думом про Глинка і хотів забути і її за працю, але це часом тільки доводилося.

І знов минали тити в праці і день, і думки у ній... А доводилося переставити ще й прикладкові муди, коли коло його діла сходилося нрба мадатів продесорів і ама-торів мистецтва, які подивляючи працю, всі хором пророкували йому велике май-бутнє. І він працював уперто, настирливо аж до виснаження сил... Усім надзоби-ти тоді хвилини, коли йому здавалося, що він не скінчить праці своєї, що не вистарить у нього сили її довершити і тоді йому потрібна була при-сутність і близькість і кохання... Глинка... Вона зробилась йому потрібним на такі моменти, як воздух для дихання... І вона, звавши це ще більше приморнулась до Тре... Вона всіма розважати його заспокоїти і підготувати до дальшої праці. І він знов працював, забувати свої заручини зі смертю.

Так Глинка долею і працю була зв'язана вже надовго з Тре... Як не в-несоромними хорі люди, для яких ця моретовість став одиноким насолодою їх утисненого життя - Тре моретовості ніколи не вилів ніякої до вин-ки, а постійно платив їй як міг за її невідому жертву. Мудрами і думками кохав він життя за хвилини щасття, які зазнавав він з нею. Але не знаючи їх, не знаючи причини його часом дивного поведіння.

Глинка запала й сама муритись підозрюючи Тіре в тому що він її не любить. Думка про це вразила її. Вона добре пам'ятає ще перший його вираз коли вона принесла квіти. Вона терпіла довго і приносила похірню себе в терпіву йому і його праці хоч не зовсім з мотивів свідомості, а більше з любові до нею. І надією колись узнати всю правду... Чувала її вона, але не знала, після багатьох років епіграматів і терпіння.

III.

Свободні пори були ^{Глинка} чужі в своєму осінньому убранні, що навіть ні хто не бачив барв природи, не чув її краси виявляючи своє захоплення, ~~не~~ ^{не} ~~молч~~. Дво місний човен ледь торкаючись зрібної рівнини ріки уносив у літнійрря ути кане іспити частими спереками, як фізіологічним абсурдом, - Глинка з Тіре. На беріг під лісом вони виступили з човна. **З**Він говорив їй якось так двома но, начебто бадьоро і весело, а в той же час якось боляче. Вона хотіла наразіти погугти, ажесь слово від його, осталося слово, що змушало б її з ним остаточно не розділяти.

Винувачений час муритась вона від того, що все їй здавалось, що в човні сидить де-то там в середині, ще хтось другий, захищений; і часом під впливом річки дрібних помітень з його життя у неї зривалось навіть підозріння вщирості до неї; особливо це робилось з нею останніми часами. Цього дивні часи пошляди, перемякані під час поцілунок ої, приспіване дихання, змишлювання в моменти їх спільних розмов про майбутнє їхнє, уривчасті недрокітлені речення - все це надавало їй повноти участі.

- Ти щось ховаєш від мене? - сказала Глинка, шикнувши йому цілком до очей. Цей запит своєю несподіванкою змусив його нахилити голову на горлому Глинкові.

А! перепитав він зі здивуванням на обличчі - Я нікого... Я все сказав тобі... Все, все що міг!

- Я так думала. Я думала, що нікого від тебе не похрещую, бо все знаю.

Але душа гонув з цим не хотілася... Ще до нашого близького знайомства я помітила, що ти завжди начебто являєшся подвійним життям... Тепер я більше переконались в тім... Мені здається, що ти на зовні один, а у середині инший...

Мені запитали йому ві так, як тоді колись, коли вона принесла йому просянки. Він бачив, що Глинка в близького коло правди, що Глинка намагається на його, намірюючись не свідомо завдати ще йому страшну рану йому... Брехати любив дівчині було тяжко, сказати правду не наважувався.

Я втомлююсь, Глинка, життям... Я й зараз втомлений сидю перед вами... Знайте краще не говоріть сьогодні про це... Може колись про це поговоримо... Витискав він окремими реченнями свої думки за якими ховався прохання не мучити його. Він не помітив навіть, що став їй говорити "ви".

— Але чому не сьогодні? Чому б ти не міг сказати мені, що втомлює тебе? Може ти мав щось важкого на душі то чому не скажеш мені? Може б я полекшила твої муки... Мені здається, в навіть певна, що ти муши носиш в собі якийсь біль, якусь турбу...

"Читає душу, душу читає!" — кригав етот в йому...

Глинка! Не говори про це... Не говори... Дістай!.. казав він тоном вите брехи лаючи дальшу розмову.

— А я буду говорити, до я колись не від тебе чула, що ти вже боїшся ніяких страшних претивань... Знаю добре, що ти людина міцної волі...

Він схилився до нього і шепотів і відчув, що нагав його тяжким молотом до його голови нищить його силу.

— Чого ж ти не хочеш дивитись мені до очей?! Чого? Начебто звилишся ти? Аби я не близький ще тобі друг? Мав якусь душевну турбедо скажи мені про неї, скажи тобі стане, а знаю це по собі не можу. Вже благам вона.

Віс замітки не зникли... Інтерв'ю брехотливого топилося в душі всіх людей з в той час коли цвітіння світ нагав райів і снігався. Але вони не чули ні пісень, ні плачів ні пестливих сонів вже в ту хвилину.

— Ну що ж?! Чому навіть нічого не кажеш?!

А що як би, Глинка, я мав би тобі розповісти, таку турбедо від якої ти

стала життям Божівимого? - Він кинув своє на неї второпкий погляд.

- Можна трагедія немає! Власне не те що немає, поправимась вона, а не ти не міг би мати її. Але навіть коли б і так, хай стану Божівимого... Я вже напів Божівимого...

Так, так, Глинка, мая але що як би я хотів щоб тибубла Божівимого, щоб ти не знала заходу життя над райком його. Кожання не тобі тіломи це сиве, коли воно живе понад життям.

- Ти добрий Пре! А що як би я хотіла тобі полекшити душевну рану якусь, гау б ти не погодився на мою феліцитроїто?

На гау Пре випунали все сильніше шми заповижилися таломо кровью, а душевна боротьба вилертувала його. Вона знов примиснула його своїми доводами до турсого кутка і навіть трохи висоюла... І він замовк, не знаючи як відповісти.

Вітер розвіяв йому волосся, зігнув буса нагедто і він хотів ще мурчити Пре. Глинка тепер ясно відгула, що вона близькою є до своєї ціли, що от от він упаде їй на груди і розкаже все що думає, чим живе, чим страждає і їй було прилично погувати себе вже переможцем над сильними мурчнями... Вона хотіла сама схопити його голову і примиснути собі до грудей, зацілувати її і вилухати сповідь що їй так потрібувала вона. Але цей упадок Пре був лише, як ве, хвилиний... Вже за хвилию він підняв свою потищену голову і талми проникливо-матоглими кинув погляд на неї такий, що вона одразу відгула, що Пре непобідний і у своїх мурках...

Глинка! Ти не смієш думати про мої якісь мурки. Ми жива-проживе і думай... Там де діють закони природи-лікарями немає місця... а тіломи... але він не сказав останнього слова "санітограм"...

- Дале, подумала Глинка, який він сильний і неортокий?! Тепер все ясно було їй, що вона була права у своїй здогадаа відносно Пре і усвго мила собі, що не все дійсно гаразд в її безшестній любови до цього чоловіка. І почувтня вострого болго проїшло її тілом... Може все це кохання є нецурим? Він любить иншу, має иншу, а до мене лише має талм, дає мені милостинь?

Так розвинюючи і в цей ще властиво неікогий бік свої думи і змішувати

всіх їх докучи, фактами ще з свого иншого життя, за останні часи, факта-
ми докорів батьків, приятелю, страпу відіймості працювати. Вона загостро
вала ще сильніше ще свої душевні муки. І коли переповнилась душа її од-
разу уявлінням стану рідни, коли споганку пожежні нерви під огнем
згорюались і затріпотіли, а далі затримались руки і коліна вона вже не
могла здержатись, щоб не крикнути йому: так ти хочеш зробити мене
нещасною?! З риданням вона вона йшла ліве коліно.

Бачачи сім'ю людських бачив він на своїм житті але ніхто з них не
мудрим його так, як слози страданої дитини, цієї святої і невинної
душі... Він сильним чоловік не міг бачити голодну або порожню дитину. Ні
що його так, що коли він був молодим, не обурювало, як не рідкість дітей, в
їх праві на їжу, одяг, урочки, часті. Ця любила його тільки вє наладу
на йому дитину: спійми на найкращі, спійми на тиждень, широкі і по-
рив з ним в інші дивини і спійми на широкості, як і в дитини.

Він поклав її обидві руки на плечі, доторкнувшись її ший і вериваючи го-
лову високо над її очима летів у далеке небо, нагято там шукаючи собі рятун-
ку. Але безміснє одномоїтно сить небо дивилось холодного байдного.

Кінець відразу, сказати вє її, правду, може прагати правду, але
сказати і закінчити муки! Але чи буде це кінець?! Напевне ні, - це на
потох нової трагедії, нового зруйнованого життя. Най вже хот пора-
неного проки живе вона, а не задитого одразу і в той же час живого. Він
не допускав і душки щоб вона стала зовсім нещасною. Зібравши всі сили
він заговорив.

Ні моя або, мій одинокий друг на цм світі, коли б ти знала, як бе-
зміснє люблю я тебе, як дні і ночі пишу тобі і про твоє майбутнє думаю
більше як про себе ти б не сказала цього. Себе я знаю поді лише, коли
задоволення свої необхідні фвігні вишом, щоденні - позитивні - це вє души про
тебе і творчість, або моя.

Але слози випахали збудили в Тимці вже і мів.
- Не знаю про це нікого! А ти знаєш, що терплю я від отогенки?

Але їй тобі цього мало і ти хочеш мук моїх у коханні... Як ти подібний до тих
мужчин, що думають лише про себе! Як ти жорстокий Пре!!

Жінка хвилину здивовано дивився він на неї, не знаючи що їй це сказати.

Ти мурчи мене, тільки, ти говориш так як всі жінки всім мужчинам...
Моїх мук стане на мене висте... Знаєш, що я тобі скажу: давай розідемося щирими
друзями - сказав він несподівано.

- Що?! А як підвелась вона ніби то дістала ~~вона~~ в ту хвилину публічного по
личника, так пройшли останні слова Пре до її свідомості. Інстинктом здоров'я,
люблячи жінки від якої хочів утекати той кого сама доля, вищий закон, до
насував їй і наказав любийм збудив у ній нову силу і новий заїв.

- Ти хочеш утікати? Ти хочеш зробити так, як то роблять всі мужчины?

Вона говорила вже мовою сурасного пениття про неможливість мужчин у
відношенні до люблячих жінки, про практицизм їх і в коханні. Він тож пере-
йшов на мову обрахунку а не правди.

Жі, я не пікаю, я лише хочу щоб ти не мурчала себе. Ти молода, гарна, тола
новита дівчина. Ти знайдеш собі кращу пару. Я можливо вже старий для тебе.

Але сам не вкрив тому, що проповідував. В ту хвилину він був подібний
до сурасного реального політика, який говорив про потребу оздоровлення на-
роду.

- Ні за що! Чуєш: ні за що я не втудам тебе ніколи тепер. Я скорше по-
тїям свій запал, як утирляю пітє. жмусь... Ти мислениця і завтра бу-
деш вже в паутинях иншої жінки.

Огі їй горіли ригурістїю и гнівом а по обличчю виступав червоний рудя-
нець по якому слідили риси упертостї и неможливостї.

- Так ось до того ми договорилися і довели! - кинула Тимка і повернувшись
стала дивитись у воду.

Пре дивився на її сальсу поєтїють але бачив все знов як в туманї,
як плоский образ на фотографїї; зсумований біля обох їх протї не зробив Пре бв
невільником. Чому здавалося, що Тимка, кидуючи йому "на віщо ти мене
мурчи" виношала останній присуд над його пениттям і що за ті мурки, які

він завдяв їй, не утримавшись від спокуси ще раз керувати коханням, він мав
тепер запам'ятати ніжки своїм пеннтям. Думка про самогубство не раз вже
приходила йому до голови, але рішучі події пеннтя цурами її, як і кохання.
Глибини тьм відчувало її, але тепер вона знов приаювала вже, як якийсь не
відкритий наказ... Пінти через смерті свою втратив вихід зі запутаного
становища відносно своїх до пеннтя і конкретно до Глибини. Але легко було
думати про смерті, а тяжко було погодитися з нею. Знищити своє тіло, запам'
ятати страшним болем, знищити тілесне „Я“ він був готов, але як вбити те,
що зветься „життя“, те свідоме, творче, що жило в йому, як і в кожній люди
ні? Там „у пеннті“ зривався протест, що швидко знаходив різні виходи зі
становища, відтворення, небування всіх настанів на цю. Але як змусити в
розум людський!! Цей протест тривав ще за живого оформився вже й в думку:
можна „переступити“ і через кохання во ім'я добриху чогось нового, во ім'я життя.
Хіба боротьба сучасна, щоденна не гразковий приклад цьому? Навіть, коли він
кинутий знові сучасна підстав до цього, хіба не виступає це все як закони
існують в природі?

Якось прийшли в цю хвилину його міркувань на яв'я вполонити про одного
з найближчих приятелів Пре і уривав його, емігранта, майбутнього талано
витого інженера. Но і слова того, які той все від самої революції повторяв:
„Не бреш, на світі засоби і кохання і наші ідеї для одного головного, що покла
ково ми двам життям“. Ми всі мандрівники тут в просторах сучасності, і
Кохання, це ті малі кринички, які це бруд сьогоднішнього „життя“ не за
крив нам для кохання з правдивим життям, життям-природного!

І навіщо то якийсь побічний шум протестів по його істоті... З'явився
знов у йому колишній Пре і заговорив його власним голосом, хоч і не твердо,
бо горе тіло і виснаження силки літ ~~жизнь~~ все природне з тим прийшов
він на світ. Вона цей протест цирний такий - в засів? Вона ж теж хоче жи
ти і переступити через її думку, життя? - виступав десь запит. І все циміше
й циміше проходив знов і даний пісок до всіх закомірок його моту, облягати
все цимішою горною омарною решинки його світлого розуму. А на горній

млі цього піскового пороку являлися виступили як і червоні вогники... Що
то? Ах то троянди, червоні троянди на білому мраморі. Їх багато,
багато виринув скрозь; вони червоніють, як кров і посеред них заглядався
"воно" і цілує троянди... його кров...

Що з того? - збудив його завильований голос. - Ти що говориш, стогнав
Побі погано?

Нічого, а вчорашню тепер мені з серця погано.

Вона перелякана сестра хустку і намотавши її у вогні приклала
до його голови, нахиливши голову до своїх грудей.

- Цей коханий! Аха брехня! Ти мучишся а не хочиш сказати ніго
що...

Але йому ставало щораз гірше. Він туранив свідомість хвилюванням
і знов являлись мрії, прищари... Тіло геть, геть тіло! На що воно?
Для чого? А потім шмарує тіло горячими зубами, оддираючи його від ко-
стей... По знов свідомість приходить виразніше до нього... Який бій, яка
тура. Що це робиться? Може вже бачивши? Де револьвер? Де?!
Дайте мені його! Я вбью своє тіло, я мушу його вбити...

Тепер то затримав він очі, то відкривав їх, хог все одно нічого дов-
кола себе не бачив. Убитий тіло, а що буде з пожиттями? Чого не не буде...
А воно було цінним ще вчора днів його, і навіть тепер коли його кохана Гли-
нка і відкривались обрії творчості, ставало ціннішим, дорожчим. Але
спрачено було головний засід до життя - здоров'я...

Коли б не тіло, що в міг літати він скрозь, де понесли б його крила
творчості і сили, що вноє торкалась його голови. Цей безцінний дар, за-
сід до праці, до перемоги до боротьби був вже остаточно страчений.

Минули на грудях савиньованої дівчини і гуляв запах її молодого
ро, пахучого тіла, згадував він від думки, що його тіло не тільки ворог
його а й небезпечний сусід для дружки.

Ах гарно тут лежати в неї? А як гарно було б обняти її,
здушити, зацілувати і злитися в одно ціле? Але ж то вже величезно

йому: не мали права! А хто це сказав? Вона? Більше ніхто, бо тільки вона
була його її. Згадалась йому як мріяла Імилка, що буде мати колись сво-
го сина, який теж буде великим артистом...

Але він знав ясно, що ніколи Імилка не може мати виходу з його
сина... який великий злочинець перед нею?! Як дивитись до неї? Навіщо
це все сталося? Вона має право на життя, бо всі дружки її його може
сповнитись, як асінка; вона може любити - він любить, але коректний мо-
же розумом, вона може бути матір'ю, він батьком ні, вона може відгу-
ляти світ так, як кождий нормальний чоловік, він ні, він все перелачив
крізь прищипу свого бачо... Півдати все, півдати раз на все! Знають ці
кль ібо був вистежаний. Але вона кохав. Ось де трагедія!

Вона в цю хвилину сиділа мовчки схилившись над ним, відчувати,
що людина яка стала її близькою чимсь сильна, сильно спирається,
женись темним тором і вона, забувши про свій мнів вступила до його
неблизькому любові.

Несміливо шмигнув він тепер до неї її, але не побачив її, бо замість
неї дві цяточки світ на білому скривленому обличчю заступили йому
все...

- Ми любимося? тільки сказала вона силкуючись підняти його та-
мже тіло і наблизити до себе.

Замість відповіді він притис її руку до своїх грудей.

- От бачиш... докінчила вона, прищипуючи губами... І вона поравла
своє сідницю його голову і прищипуючи до своїх темних, шовкових грудей
вистежувала. Так того нічого не скажеш? Та й твоє
горе буде й моє. - Вона схилилась над ним і раптом об'єднаною
і довго, довго мимовільно їх слів...

Він мовчав... Потім стрепенувшись підвівся і відповів: Пробі, було б
більше сьогодні знати все... Памятай сьогодні... Потім лехше: правда + та
якого у правдивий час Ходіти до дому. Потім ідути віднайти до гонка во-
ни поцілувалися. Простяг перед ними стояло червоне сонце; надходило тихий
прозорий осінній вентр.

нараз раштани змисла з чим і зв'язаний він ширше. Є сміх, що лізе до суцільності
і познать людину чисту і чесну. Є сміх іронічний, що кешкує з цього. Він лік
і має в сміху-бестурботного висміювання не кождий чує сміх що музичну бажать.
і і ртутні відмінки сміху лезли до слуху. Прі з цим закружків сади вибухали,
але сам він бачив, що сміху не вистав. І він ~~був~~ музично-театральний. тому, щоб не чу
ти і не бачити нікого він сидів спиною до публіки.

І в ці останні два роки бачив Ко, як потовпило обличчя Прі, як цурти зморщини ста
чили його ві, що набірши тепер щораз иншого виразу, а скоротіше обличчя, як по
кривилось від болісної маси що здущила його.

Прі дивився прічому в ві. Ко нахвально зашпурює чи знав він його тайну; інстинктивно
він чув, що Ко мусів, як що не знає, то догадувався. І спробував попер в його мозку до
много думки: якби його потяг на це?

Ко спитав, як все просто і рішучо: Що з тобою, друже?

Що? повторив Прі, і швидко-сумні ві, на хвилину зашпурює ~~світлом~~
рішучості, але на хвилину, щоб зміймитись на вираз що говорив: «на що ти пита
єш?»

Нічого?! Так як хвильно проговорив він висмикаючи його ці слова...

А що все ж? Ми чогось сумні, в дні свого пріципу?

Прі повів повільними рухами цієї поспішні, потім, начебто нікого не чуючи, про
ишов ними через Ко і, нахнувши випахнено рукою, заговорив.

Ох, друже! Весело доводило, а мене вже не так і сміди до цієї нашої Пам'яті
ми... Не цікавить мене тут... ніде... взагалі не цікавить ніщо... Мхх... ртутка...

Він говорив йому опущивши під спід ві начебто спираючись скинути п
лі з цікавості і задоволя. Потім потяг його вітнівся на одній мотузі і поволі
спинувалося його обличчя у кудяго зморщ, ~~Ко~~ грашених нахвально брешах;
рух мязів над шаленням і напруженням на голі говорили, що Прі переш
вав весь вагання, рішення...

Про що він думав в цю хвилину? Він вже кілька років про одне и теж ду
мав Прі коли здавалося з Ко, чому хвильно відкрити карешті Ко всі причини,
що ніколи його не вистав, зміймитись так само, як і тиша в йому, але він не рідка

і всі всі... Бачив головне, де сидіть. Не ціло притримують, рішучого чоловіка. При друці, що Хо, який в тій війні і революції не вставив виступити куди про ти людини в момент боротьби, робили налади на ворогів про які ще й те пер ширіла слава, що Хо сказав ясно, остаточно й нещиро рішення, німів йому адик. Спрашеним мав би бути цей присуд, думав Пре, людини що не знає серед них а рішав все або, або. Боротися зі собою Пре турнів несповірно. Але й сьогодні не зважився сказати просто й ясно, а загав зі своєї нової лухи, з кохання до Глипки.

Сурхоті, друзі, загав він вже втомленим прихилим голосом, і поплотил мені як людина, щиро продумавши це, знайшов розв'язку такої менше кинув ф'юросердності справи, а тепер в сурашності для людей з нею пошитою: Мав право людина по свідкувати на життя взагалі другої людини? - він змовк.

Хо не був здивований запитом, бо різні ними подібного роду були головними центрами їх притімних розмов в Революцію і тепер на еміграції.

Пре, ти знаєш, я не люблю метафорики. Я мусів би знати ще відповідь на питання: ~~середовища~~ ~~свої~~ ~~покидаю~~!

Коли і як? Бо приміром у борні у захисті немає часу на рішення инше як я мущу побіжити! Це по істоту не тільки сураш не життя а й правдиве, при родит.

- Добре! Але коли немає ні борні ні захисту, а злигайний життєвий станок? Приміреш, ти не бачиш виліду ніякого з твого кохання, дівчина твоя теж і вона зне що ти убив її й себе.

Хо не потребував довго думати... Друже, та не дівчина з її коханням є для тебе лише заст у житті, а не ти цлий. Так само як і ти їм неї. Себе забити мав би ти, коли? стало тобі ясним, що рішуче цього треба, її - ніколи. Тут не не борня, а кассівність, відчай, розгубленість. Бо що зогли тімися не борня... Ти не смієш захищати за сті, який хто знав, чи ти використав до кінця, бо не вв'язи мовов, це тільки використати з прикраси засобу, використати й кохання як заст, але не ціле головне життя, у твоєму вишайкові неспок. Хіба кохання до жінки випернується наше життя?

- А віддано кохав, вона мене так само.

Знаєш! А не тоді кажу, що кохання не засі? а не ціле життя. Див
нає людей. Ми може ми сміємо рядити своїм життям, бо твоє „я“ є твоє життя,
ми його знаємо. Ти в твоє „я“ рівнозначне „я“ іншому невідомо! Звичайно в до-
рожді у ~~Замі~~^{палі} ти знаєш, що „я“ твоє зникне, коли не буде усе життя „я“
і коли твоє „я“ зникне, ти зникнеш. Можемо „я“ в звичайний час часу „я“
може бути або байдужим, не існуючим коли наможемо контакту, або задоволя, а за-
себ трапляється цю використанням лише добре. Дивись довкола себе і знаєш
тися, істини приходить мені. Вислідом тебе, істини життя, життя, як
матір каже дає тобі старість а потім смерть...

Так так Пре і добре і дур. Мені здавалося, що ринки на право життя чи-
шої людини таке просте для збігнення і таке мого не тільки підрахунку певно
звичайно, істини, а от тепер, колись неможливо собі уявити так просто його?
Кому справді мов „я“ не в рівних „я“ близькою, то знак рівності не
можє зробити і „своя любов“ це правда. Але як тільки розуміється з життям
дів „я“ приліпав дів мене, то думаю, що дів життям тільки закон ма-
тиль.

Але це не все, друже, сфера життя, може виготовлення збігати, а не це
є тільки чи легким, багатим чи не багатим... Ми завжди як по життю це тільки
кіль сучасні тільки або тільки романи для виховання молоді в „доброму краді“
Я говорю тобі знавцю життя через те, що воно дає нам перше. Виховання це в нас
ми. Але ти, ти лише пам'ятаєш, що що для нас в житті, то й не знаю, бо
там це ми мого не виховує у них пакує життя, а життя не є фактом
жми дів тільки життя.

Пре вдивився вранці ввечері тільки в шкатулку тільки в шкатулку тільки в шкатулку тільки в шкатулку
ма, а не тільки життям тільки з пів тільки і не тільки...

Але тільки ми тільки про такі речі тільки Пре? Може тільки зростає зростає
кохання тільки? Але тільки тільки тільки. Кохання засі? а не життя... І тільки
до тільки не тільки з любов'ю до життя.

- Це грубо, друже...

Грубо але це правда!

суперечливо об'єднання. Іноді, то зносили мушкетерські вулиці його...

Коли виходили рази йшли туди, щоб об'єднати свого друга в разі якийсь несприятливий наслідок перебування на природі.

Тинка, цупка по кауці зростає вибравши місце для їх поїздки. Вона вже давно вивчила смак Тре, позмаїашилася з книж з підсохлими краями з якого походив Тре; перелитала широку літературу, широку гейтоту, вивчила і вивчила нью вортів того народу з якого був її перший любий. І вродивши раз, як мушкетер шити вон; вона спремилася все наскільки могла сморити для його мистецтва і рідне вишукання. І як часом говорив їй Тре, що існує все вно байдютема. Вона робила своє. ~~Виділяти закон виступати в неї природою братишися з природою, а не~~
~~модерно, від її, не і в кожному випадку не втрачати і втрачати Тре не~~
~~це сміливо.~~ Ніщо не могло її зміняти в її багатстві поводити йому, ні ланка батьків, ні опінія яка захоплюється темнотою Тре, все це не могла забути, що він цупка. Тинка терпіла багато, але завжди "цупка" бунтувала, бо як фенка цупа вона вчиняла наступ на проєв її світних проєв. Вона бачила перед собою лише любовну істоту, бо як фенка вона більше дружила це з природою, як мушкетер. Вона з'являлася йому, утішала його часом що вона сама зростає. Вона постоїла і звеском вона боролася за своє існування. І як так і не могла вона мусити його, поділитися тайною лух, вона це більше кхала його. А тепер коли Тре вже розпочав свою нову працю, "Цупкою воїна" вона твердо рішила стати йому на допомогу в блискучому ослєкненню нікому цього діла. Вона вірила в його силу, в його талант - вона раділа успіхам його творчості. І цю коротку перерву для відпочинку від праці посеред природи сприйняла з радістю надіючись, там де доведеться про все що цікавило її.

Як не тежко було Тре надувати, що Тинка в зсертвою його, розвешати була її зружоди він не зміг. Часто думав він над тим, що станеться з нею, коли вона взнає правду, коли доведеться роко, чи нізко зружувати будинок збудований на "мертвому ґрунті". Умерти, тільки умерти. Часто думав він Але ато зная, чи чини він вижати

свою вину?

Проходивши знов дні, тижні, місяці і він зрештє в зовнішності своїй різкі по-
легшорі а виправдуючі що до Глибки прозвучали. Певність у тому, що він
рано чи пізно запам'ятає як він своє передчасне смерттю, бо зрештє
це все оплачується смерттю, що він мусить зробити це, як викупле
нив зі всіх "злочинів" його зрештє, заспокоїла його погості. Розплата
праця мала бути всього кімуса, а потім зовсім на що він був здатни-
м. І варті навіть думки про смерть, як щось вільне, викупне мук його
його не зменшав. Він відчув, що звичайне глумлення про необхідність смерті
можливо зменшити силу бої в момент переходу з буття до небуття, але
неможливість, трагічність потреби, необхідності в убогій - дає йому
сверлиш мовчати про те, нехуючи. Ще більш трагічним здавалося йому
його зрештє, коли він подумав, що місце виборене ним на світі не диро-
чка червона у могові, а правдиве місце сильної людини - арена
творчої діяльності з об'єктів соціальної природи, а не з об'єктів орґані-
зації людського зрештє. Якби з цієї арени, побудитись чого, що ми-
шилося дорого: - не буде студії, мармору, боротоби, Глибки, сонця, сві-
ту.

Поза тим все на дні від зрештє, спробувати йому заспокоїтись хог
трохи він хотів в себе давно і тепер rado його на Карпати, куди ско-
тіла його повезти Глибка.

Найбільш тяжкі боги, коли їх не розсуджувати, затихають. Глинка
прокинувшись спокійніше стала ставитися до мук свого друга теж і тепер тут
було думання що спроможеться на повне одужання і вирівканий відносин
своїх з Тіре.

Навіщо ти ховаєш від мене якусь свою таємницю? — спитала Глинка
раз зустрінувшись до Тіре після двох тижнів їх спільного відпочинку в горах. Скажи,
ти кохави мене так, як я тебе? Що тобі бракує?

Не треба, Глинка, про це думати й говорити. Ми здається вже багато го-
ворили про це все. Навіщо ти все думаєш про цю, а не пишучи себе:
ти скупна, ти сука, тобі все тесно.. Знаю це, але я люблю тебе
все так, як і раніше. І той що рад був красі, сонцю, борні — я не міг не
відповісти тобі на твій любовний захлик, коли відчув той з любові тебе.
Ніколи я не сумнівався у тебе, що любиш мене... і тепер люблю, ще більше
це сильніше але... але... він не кінчив речення, бо відчув нараз, що сль-
зотворення вже досить, що треба сказати цю річ або совсім мовчати.
Глинка вухом його хватало кождо слово, не чуючи не багати себе
а тільки його голос і його. І політвши, як тесно зіткнув він і зрвав
речення перекладалась знов так, як колись на човні.

— Говори, говори.. Кінчи своє речення!

Мутним, стислим поглядом вдивлюсь він на неї, питаючи, чи зможе
вона взяти те, що му-ів би він сказати і подати, що в цю адля
Глинка була готова все стерпіти так благочинним був вираз її
обличчя, і щоб хвили і він був би їй сказав те, що колись, розійдімо-
ся "хвіа що віддав би це, прощай востаннє", але тепер, коли не часті-
ше думав вже про смерть рішив не говорити цього.

— Урде мовчави? Я чекаю, я чекала вже багато місяців.

— Не треба, Глинка. Що б зробила вмерла б, як би залетіла в твою
душу, а я хочу щоб ти зрешта.. Хай же тебе ще світить сонце, па-
хнуть тюльпани.

Як приїде зрешта й сина, що уночи шурхала по під шидрами падає.

від ступінь і обертається в галілеї, в каютах безформної матерії,
так Глинка виймає знов в екстазі прірву. Стінки мінерів вери, відда-
ності і знов відновлення від неї.

Може в тій тій душі є якийсь страшний злобин? Чувство, куди йде?
подружана вона. Але уяву повернути не можна ніколи і гнати сестру
своїх підривників. "Мій" і "не мій" Не буде до нас дасть цю кару на цім
зрештє?

— Дале! вивчаючись у неї, як твоя зрозуміти вас чужинців, ні не
чужинців, ^{ска не втрачає} ~~ска не втрачає~~ вона, а втрачає її. Мій друг бо мене на
водиться мені драх... Скажи ви всі такі?

— Що!? Які?

— Незрозумілі такі, наші. Вони зрештє, зрештє мені, зрештє зліком
ахакме, як наші.

Міре був радий, що Глинка дає йому можливість перейти до иншої
теми і він радо відповів їй

— Це правда, Глинка, що зрештє у нас такі так не уявляється, як
тут у нас. Наша історія розвитку трохи инша, як ваша. Ви на
моям друку зрештє дуже далеко є від правдивого зрештє. Ви на иншій
трійці-чотирьох цивілізації і це загартує вас так, що за "блага зрештє" в цій
цивілізації ній ахакме- ви готові подбуться всьом, що жина нели природа.
Глинка, як сильно треба чути себе природніми кастрами, щоб сказати: наші
ванне й міренне пива є найкращий спосіб прожити своє зрештє!

— А що же робити нам? Революцію?

— Це вас не мине...

— Ні ми переживемо це й час.

— Це можливо, ви продукт історичного розвитку і це трохи продовжи-
теся довше, але все одно впаде, як що не знайдете знов, як все зму-
джує вас. Ваше зрештє-це муравина праця всіх. У вас так мало
революціонерів євпаді зорі, але вони приймуть існує, бо погано так рево-
люції все десь коло фотомірука.

Глинка перекладає цілія титанам, слухає та відповіди Мре, але
всє пам'ятає на своє свободнішню ролю, на своє тверде бодрання ве-
рнущись в Картат з новими ідеями у її кхсонню до Мре.

— Обишмо зі дідати Мре. Краце думаймо, як по-фрими далі?

Мре подумав, що й „фрими“ — ти тутешній фреїка розумівш інакше
але вважав недоділюшми саріпати цю тему.

— Як фрими, як фрими? повторив він сімалоюш

— Я знаю, — говорила Глинка домі, та радимал відійти тільки з Ко,
але порадаєа сі зі мною, бо так далі не можешмо кам існувати. Ми
не зможем працювати, а не зможеу бути тоді сильною політикою
Ми свободні знов відмовив мекі у епілейш розмові і кинув мене знов
у безодню мук не знати на який час. А ти же знаєш, що мекі же не
має тепер особливо вже воротити без тебе у суспільство! Знаєш речішкі?

— Я думав, Глинка, наскільки не раз і повірив мекі щиро я не покину
тебе так... Я знаю дү спосіб допомогти тобі вийти з цього санцута-
ного мейтрінту... Може не ф, так мстось иишиш...

Глинка запам'ятавши це останнє від здивованого дрогош не крикнула але здр-
ожувалась і хитилась

— Хто же то має бути моїм ангелом добра? Може скажеш Ко?

— Може й Ко, відповів Мре спокійно..

— Ми не можешвий бували ииоді Мре. Це втрече ти зоподієв
мекі оббату, яку я не вмію скваліфріхувати кавіть, так у мекі
всє обурюється... Я пам'ятаю як твоє „розійденсь“, а тепер
знов єсь подібного...

Щого це сонного ворога, коли Глинка, виграючи розмовою з тремлячою до ліз'я і просила її не турбувати, сидів ~~Тре~~ самотньо на ступі під хайном і чекав на Ко, який грав виставного горах і шукав там потрібних знайомих.

Землі краю, які побачили тут Ко і Тре що поперше ступили на європейський ґрунт звали свого народу різко вплинули на їх. Тре засмучувалось і раз говорив про це Ко.

— Ось де біда Ко, ось де драх. Тут має бути нашим вікном до Європи? Таї, таї! Брудно же те вікно, що світа не видно через його ніякого. Як не сором братом словенам, що тут де шугають люксові експресу, пролітають землі птахи, де поруч буде не далеко дабківщина великих ієн і в миста-існує така убогість, така біда зрива і не лікується нічим?

— Славне, брате, тут найближчі вороги чужі люди? Відповів Ко:

— Як то? Мені здається, що словене тут не мали коли-б пров?

— Не в тім річ! Де вони не мали... Хіба оце все, що словенсько

тут, відбувалося своєодні? Хіба не під владою ворога словенства
здійснювалася культурне осліплення цих словен? Тут же не було
ажі такої монархії і дикого шовінізму інтелігентів з нашими
країв, які рівночасно ісповідують інтернаціоналізм і борються за
свій імперіалізм.

— Але що ж? Все нестерпиме переживав Тре...

— Ті хто панував тут вживали часом і насильство, але не хагі-
мали нікому наскільки зважало це давати стика з цивілізованих
країв стати і кождому цивілізованому, а словене тут плека-
ли і плекають далі свій погляд цих людей своєю хатньою політи-
кою і не приймаючи цих людей до себе не пускають їх до цивілі-
зованих. Ось через що і змідні тут страшенні. Подумай, прилі-
том, кому тут не має ніяких культурних бодай тільки яких ознак?
Думаєш, що тут все по своїй добрі словене зробили собі культу-
рне осліплення, як вони то жвавилися? Не терплю брехні! Міжким
загалом імператорський капітал міг зробити то все чим вони тепер
користуються, але не їх власні сили...

Але Тре напевно не фризирів цих поессенько. Цього хора чужа випусти-
маючи факти і оброти з оточення переломляла їх просто без якихось
міркувань, тільки через приливу його хорого чуття і звідомим він був тільки
вхи розпач підсилюваний ще тим, що сам він вийшов з під селенської
стріхи, з селенської бідної родини.

Цілюсь інакше поставився до свого тут побачив і почув ко. Він одразу
зрозумів, що це край, де треба шукати собі щастя. Тут думав він
прикласти енергію і працю можна здобути і собі і людям користь.
Він цілими днями ходив в гори, розпитував людей про цікаві для
його річі, збирав каміння, глини, а дома повернувшись аж пізно
вечером студіював на малі шматки сполучень, зустону населення,
морських центрів і виробував потрібні матеріали.
Розе рік як у портрети його лежав маленький технічний вики-

хід, власне не винахід, а практичне удосконалення потрібного в
індустрії твердого шкля. Зрайшов він його піал доволі і упертої пра-
ці і не опинився з реалізацією його на ерочи. Але оголосивши нікому
він поклав свій винахід до теки і чекав на закінчення школи, щоб
здобувши собі звання інженера мати і певне становище у суспі-
льстві.

В роки студій своїх на еміграції, він через швидкі три рази мінив
місце своїх студій, але ніколи не падав на дузі, не марнував часу
на дурниці, і все уперто йшов до своєї цілі бути освітленим дуро-
ю і мати якийсь практичний фак. Ці дві останні речі тепер
вже майже було в його в руках. Ще трохи часу і він би мав вийти
в світ з турботою здобутка мн в деякій промі: дві винаходи освіти
і маленький винахід.

Винахід мін би правда дати йому можливість врятувати ні-
чого не роблячи, до його можна було вигідно продати, але Ко не й-
шов на це. Тепер несподівана поїздка на Карпати зробила в
йому думку, яка стала на якийсь час змістом його життя.
Тут де тепер отримав він її своїм приєднанню, на цьому
турному успісі він задумав задати нове діло, нове життя.
Тут задумав він закласти спочатку маленьку фабрику шкла
щоб потім поширити її на велике підприємство.

Свободні вертав Ко додому з особливо гарним настроєм. Він до-
відався, що скат гори, який він собі намітив під фабрику, мо-
жно було дешево заорядувати від держави на довготерміно-
ву оренду. Через це його план здався врятувати можливість реалі-
зації. Мислячи про трудна справа з колією власною, але і
тут передбачав вихід; довів на котлик мав би на початку
заступити колію, чим би він міг ще присудити св до
політичних копій у населення; годувати було чим тут і в.
Що до перших будов потрібних, то він не боявся міс і цегла бреш.

поблизу.

Але, поспішаючи, підходив до хати в якій всі в тюрмах тепер сиділи. Вони на літній відпочинок, щоб ще за верста тюрми побалакати з Мре. Навантажений він був і сьогодні, як верблюд, різними набоями: повні кишені цукру, камінь, піску акуратно завінченас до паку і ганчірочка. Мрава, квіти, кілька зрубів-дубових і того скарби. Все це йому мусіло бути утворюючим і складеним до волі-сок для далеких дослідів буде в столиці.

Думав, йдучи, про радісну зустріч з Мре і Глиною, але був вродженим винуватцем самотності Мре, що сидів скленившись над скринькою цукру, яка кападала скорини якогось дика тунгусського, як і інтелігентна в модному одязі. Наблизившись до не вирнувши Мре зі стану своєї задуми.

"Починається подія реакції від сія і зир" — подумав ~~як~~ він про себе.
— Добрий вечір Мре! А де Глинка? казав він підходячи здалека Мре не одразу підвів голову і лише мимовільно заговорив.

— Ага, ти... Добрий вечір... Втомленим, зломаним голос звучав його слова.

— Ти питаєш про Глинка? Глинка... Глинка щось кудись пішов і ніхто не відпочивати.

— Що з нею сталося? Хора, чи так щось не доправили?!

— Здається хора тюрми... відповів скоса через сльозу Мре... Ну і добре, що ти єще прийшов. У нас сьогодні немає ніякої вечері, бо Глинка вже від обіду кудись пішов і не скомадувала нічого не робити..

Можливо підемо до корими?

— А де пішов, але що з Глиною? Як її тут лише мо сама?

— Вона просила її не турбувати...

Але прокинувшись Мре своїми кивками ми очима і бачив, що все те, що той говорить є неправда, але не хотів допитуватись

— А зараз покладаю свої шкурки і підемо...

Але стиснув за ним очима аж до дверей аати і серце йому драмісно стиснулось. Все це коє радість, дунав він, і конічки і квіточки. А спинившись на слабкій ший і широких плечах Ко він відчув якусь тисноту аж до того. «Зірв ти! Ми ухасивий, си зірв. Як тебе влюблю і як копаюся? А б тоб би обити тебе жарас і вбив би, але в ту же хвилину чив би забити й себе, бо знищив би прекрасного, могутнього сонце-зірв» — думав Аре у свій Ко.

Останній вишнов швидко з хати, склавши собі шорки, і вою пішли тепер мавовою долиною по гарно пущеному Аре коринню.

— Знаєш, Аре, я прийшов до висновку, що тут на Карпазах майбутьє нашої еміграції, особливо для людей талановитих і чесних. Тут не початий край для праці. Це буде садучую жарас Аре по закінченню школи прийти сюди на працю. Мехі Аре понад тридцять років, а я ще не маю де прикласти свої сили й знання. Невже ж мехі зній відкидати коли танських корів. Вернусь сюди та рік і ну до праці..

— Зачинай, бачиш, Аре, Ко, без праці ти зникнеш, ти розминешся на дробнички або закінчиш самоубиством.. Ми, сильний і я вірю, що витягнеш в любові праці. Даруй, си що не секрет, що ти думаєш тут робити?

— Мої плечі широкі, але я ти знаєш, що я у племені тільки широкий, у праці я педагог — це все мехі не шкодить. Я зараз будую думкою великий майдан, але такну з малого.. Тут я поставлю маювкку фабрикку, тут у цій селі де ми зараз, і буду робити школу для індустріальних потреб. Все це чиню з туг.

— А збуд?

— Збуд! Я маю забезпечення того, бо робити му спеціальні школи.

— Браво, Ко! Вірю тобі! Твоє ідеє прекрасна. Тут же біда, яку сором нам словесом перед культурною Європою... Згинай, а я приїду сюди до тебе умірати...

Щаке! Тре!...

З'ясовує брало мало народу бо дець був б'ятій? Злилися собі вогню.

— Тут в цих к'рках мабуть і всієї цивілізації, що шимки скасовує

— А ти думаш, що культура в Європі не приходить тосом "задом"?

Скільки хочеш... Ось, як хочеш, нагородю а маю вворахню Говезу
А тобі прочитаю документи який рідко можна дістати у рук
свого противника. Я приведу турецької цивілізації. Це чинило Говеза
їхньої "Національне В'звалення". Етут стартує під наголовки
"Наші колоніальний реформи у світлі дагу і цифр". Згадай, що
мишуть цю статтю націоналісти державники і тому "Колоні-
альний реформ" всего в шимки. А тобі прочитаю, як бороняться те-
перешні холей ця сім'я. Ко та чав чини.

"Часто комуністи да кидают нашої владі, що вона держується
колоніального реформи на сім'ї, які населені не нашими к'рдами.
Тоді же безпідставні такий. Подано тілки офіційну дагу,
щоб ширше кола громадянства довідалися про правду і зробили
собі уявлення про дійсну працю нашої республіки, яку кому-
ністи квалі фіхують, як колоніальний реформ.

Та діяльність нашої влади, кофру й сім'ї не може не бачити, де
сама до огей і переконує кожного.

Зачнемо з головного ліда "мігі колоній". Думаємо, що у всіх хто
був тут на останній виставі не тільки ще і намері будова по-
ліційної управи, котра виростає та виставою в грандіозних
рольмі ролх. Крім того ще цього року розпочато будовання
фінансової управи, далі буде провадитись будова Мандаринської
управи і трьох долів для відривних урядників.
Будова торгівлі наближується до кінця. Будова окруженого

Суду вже готова, бракує тільки центрального опалення та
і водоводу. Будова Головного суду призначена на наступний
рік. Будова Нашої школи вже в проекті, хоч єдинка
визначити цей проект, будовою кімнат **наших** менших шкіл
на периферіях міста, щоб потім вже об'єднувати головну
школу в центрі міста. Над планом будови **Католицького**
Школу вже працюється і можливо що ще в цій році заче-
тає її будова. Міністерство здоров'я має також
ПРОЕКТ на будову школи для повитух. Випишому місті
яке поспішиши та інше будова Головного суду, вже гото-
ва надбудова другою поверху і прибудова крила і ван-
тальною зоною для засідань суду. Велика будова **МО-**
РМИ на 200 вівнів вже тут майже готова; конку-
рс на постройку кофів, центрального опалення, димпфакції
і водоводу призначено ще в цій році до 1-го серпня. У місті
Абача прибудована **МОРА** і випишено конкурс на
будову окружного суду. А у м. В. вже скінчено укладати
договір між містом і торговою на збудованні суду.
Між **МІС** зроблено вже попередження про збудованні
школа, до бараків **Адміністративних урядників**. А м.
С. хоче щоб туди було перенесено урядові установи.
У великому місті М. буде перенесена державна
господарська школа і **Вадимівська** розбудувати
її заоснастити великим модерним урядовим.
Крім цієї школи буде там ставитись **Митний уряд**
дитини притулок вже збудовано, а на розширення
лічниці буде випишений конкурс.
Друка влади збудувати по селах а. і б. у межах
однак намагаються на дурнощі, бо села не дають землі
ні помогі і нехотять одні нічим приспішити для свого

Добра Це викладає просто на якийсь самотній з боку населення. І просто дивно, як карід сам того далі минаєтись бездом, роботаю силою, а не того стати кривотурним європейцем. Ми однак не хочемо карід муром виконувати тільки держави, але це робили поші попередники, ми будемо поводитись кривотурно. Але вернемо до теми...

Вже схвалений з проєкт будови по цілій єрканій Миттництв. Вже будуються по вволу пограмилю Фіндартські коі сиріт'я. Ага ММММ франкових і митних урядників є така велика туж що до помешкань, що не маємо що й писати так вона з очевидкою.

Дні в райони У-ні робитися регуляції вод двох річок і коз теперішню спроба їх регулювати не вдалася все це маєтись ММММ який вже єсть щось позитивного. Франковий бік цієї справи має бути покритим з грошей міст муніципаліт.

Митні регуляційні проєкти вже готові. Це треба зрегулювати одну річку, якої вода загрожує залізниці яка НАС звесує зі Сходу М. ітд. ітд.

Вашку вам покладає наша влада на будівництво доріг, бо ММММ рух авт. вкрай збільшився але, як і сиріт'я ми не маємо й туж на отір місцевих людей, які нічим пристігати не хотять. Влада попередня будувала в цім краю шелехи по долині рік, в напрямі передіональній, Інтерес Інституту наш вимагає щоб дороги будувались в напрямі ліній рівнобіжних. Це нам треба нових ліній які сиріт'я старі шелехи в напрямі перпендикулярно му...

Чудно? Треба? І домі читати не буду, бо туж збрехуватись, що на яку сучасну карбовануї проблему вже будові вентрат. Ось брат документ володарів. Викинь з цього доку "проект", "буде", "кобара" і магі і сліпий дїско побаче, що робиться. Правда це. обрхна.

достойна занотованні в екологічному журналі, але коли брате не до сміху бо зрештою жодякого теж не думати. Невдоволення один знайомий мисливський звірський родом відповів мені, який з'явився про Паназію, який в краях: Як зрештою не доцільно ростуть у нас, пане, словенські університети тільки шкода, що виходять з тих університетів з ірраціональними!

Ще ж жаль! Де ж правда на світі?

Там де немає думатимого чиниться інтересу...

Що значить ніде! Відповісти треба.

Обидва хвилини змовкли. Ко, обговоривши від сонця, наступний місяць і по темі з апетитом з'явився цілком з'явився. Проте ледве він зістив тів другою з'явився, від нього відповів і затримався мовчати. Він дивився знов цілком до Ко і думав: "звірський і прекрасний; так, як тріщить солом'яні з'явився на його губах, так затримувати швидко туди і туди і туди від його рук і волі".

- А ти чому так мало їси? питав Ко знизивши тричвертини на п'ятнадцять язиць. Чому не їси? Ким же знову пишеш - свідко знов до праці: ти до каміня, а до лабораторії. За рік, як стій, мушу скінчити школу з дипломом кращого інженера. Це треба.

- Не хочеться, не маю голоду.

- Не має, а ти не думай, що не маю, а що по твоях, боже знаєш, що не маю" це факт заперечний, статичний, а "потрібно" - це есенціальна, це "хочу" - підсвідомою себе захоплював Ко друга до їжі.

- Прощи це їм, але не хочеш думати...

- Добре, але що з Глинкаю справді? Несподівано спитав Ко. Проте зачепив очима, отримав швидко відповісти Ко, але не знайшовши що рішуче говорити з Ко про те до чого він останніми часами надумався, але не знаходив зацікавлення щоб розповісти Ко, мислячи про це.

- Ох, Глинка, мука моя! Як тяжко Ко, друге мені згадувати.

про неї. Знаєш що я хотів тобі вже давно сказати?... Він зробив науку і коли побачив, що його уважно слухав говорив далі.

— Я хочу розійтись з Глиною, але не знаю, як це зробити. Порадь мене! Ти ж бачиш все. Навіщо з її буду мучити і соми те ж мучитись... Я свідомий цілком певно того, що не маю права на неї і це скітнить мене... Порадь мені? Він змислюючи те
о думав.

Ко бачив, що для його надходить дуже важкий момент, як скерувати тепер Мре, щоб не сталося якогось несподіваного миха, особливо тепер в часі початку нової праці тили. Ко знав, як ніхто інший, що Мре мусів би розійтись з Глиною рано чи пізно, але тепер не знав, як йому ступити. Алагодити ще раз Мре свої погляди, сказати, що Мре дарма елюється це зробити було йому пер не дуже. Сказати кинути її — це штовхати людину на авантюри, бо ж хто в дані знущати сили природного потягу? Він не встиг цього придумати, як Мре дов заговорив.

Як знаєш мене моє думати, Ко! Як знаєш мене взагалі думати! Ну що воно? Як воно? — не маєш відповіди. Слабий і сильний не знає Як же думати?

Ко зрадив, що Мре переходить на тему з якої ^{загадує} він лекше міг йому відповісти на вапит і вже готувався говорити...

— Розумно, Мре, дивись. Як трава Як трава, повторив він Скільки не шукай законів його розвитку, правих, стичних — не знайдеш їх ніколи в акції цього, що звелю ми нашим думанням; їх знайдеш, власне побачиш картини жита, що у висліді.
Ко ~~ко~~ надів туба і затекає думом. Мре слухав його спокійно всі голову.

— Як на цих горбах, протобудував Ко, росте травичка, краєць де краєць і гірше де гірше, так і ми може Як ота висока змива, що здвигалась над екселем задають іншіх, так росте мої

і розвиваючись йти може. Знайди мені бодай одну людину, який з
цього боку не можна було щось закинути, не кажучи вже про масові
рухи людей як революції, партії, нації, релігії, війни то...

Христос, маю? Але й ці не дописують: перший вимовив курців
з арешту, другий спокійно сидить, як нищоту його братів. А їх
з визнанням все це найкучовітші люди, ми після життя Сократа,
бо всі інші люди великі то є лише зувеличені люди, а не кучер-
яні. Ну Кант це ж... Але їх досконалість все це не зрештєвоє,
бо вони нічого не робили й не роблять, а тільки проповідують.

А там де є робота, а не слово, там існує доброта, нищення.

— Знах Но! Ми казали кривими словами оферстоку правду,
тому, ^{хто} ~~що~~ мріяв отілоки років, що зрештє є одна краса. Оце
поділяла моя сила, коли я не підписався під твоїми словами?
Тепер не можу! Вірши не можу! Тепер мій би з тілоки моменти
є, як той алтайський дикий, його словами: „Чи буде так бодай
колись, що на очах наших не буде сліз, а на руках існують тільки
тіньки солодкі мозолі?“

— А ти мусиш підписатися під цим не для себе, а для певної ідеї

— Не можу! Не маю вже на це сили. Тре. Но, я хочу тобі сказа-
ти вже конкретну річ. Вона зродилася в мені вже давненько, але
остаточно зсучувалася щойно тепер, як я довідався про твої плани
на майбутнє. Мені тільки це говорити, але я тобі скажу, бо мені
вже нічим не потрібно на цей світ, а ти будеш зрештє перед
тобою ще стелетися довгий шлях зрештє

Но затеєсе ділом і настрій всім аухати всею коментаризацією.

— Так суржак: щоб ти зробив з Глинкою, як би мене не стало
нагородою? Чи ти б похитнув її, мого нещасну, безцінну оферсту?

Ні, я, власне, не це хочу сказати, я знаю, що ти поможеш
Коздрому, як буде цього треба, але ось що я хочу тобі сказати,
чи власне просити... Тільки став зрозуміти вже в Тре віч

Хвилювався.

— Мені трохино це сказати: я ніколи нічим светим не торгував на світі, а тепер є змушений торгувати всім...

— Ну добре, добре, бачу, до діла-передив єще нетерпівко Ко.

— Скажу тобі просто, як єдин^{ий} і близький після Глинка людині. Буду прощати тебе: візьми Глинка собі! І не чекаючи на відповідь. Тре це історія домі. Ти мені її знаєш, але повір мені, що вона є. Її можна бути для тебе прекрасною товаришкою твого життя і твоєї праці. Вона любить життя те, яке ти хочеш тут розпочати. Вона доміє за твоєю терпимістю цивілізації... Згадати, мій друже, мій невиплатний борг... Ось що я хотів тобі сказати. Вона чиста і непорочна....

— Візьми?! Легко сказати, а важко здійснити. Ми ж самі казали, що нури друка не пок, що кетю можна командувати... Ми ж самі знаємо, що закони природи, є понад силу нашу...

— А може би це вродило, Ко?

— Певче, рід Тре це є, бо єще знаємо теж маю зрінку. Тут же ти про це?

— Тут! Про це, скажу тобі, їх друзі, говорять скрізь і дивляться тобі. Я не хочу більше говорити: ти розумієш...

— Дурне, Тре, що говорять! Не забувай, що зрінку ми маємо не для когось, а тільки для себе, це рах, а як вони багуть у моїх звичку чогось не морального, то я їм сказав словами одного героя, не пам'ятаю з чого якого твору: "Я не казав щоб пологою мораллю похривати знів людську мораль"

— Даруй, мені, Ко, що я зачитаю тебе про твою рід: ти одружився з нею?

— Як тобі відповісти?! Я власне зрештє "по іхньому" по "справерньому" ніколи не збрався і не збрався, бо родинне життя на мою думку є гарним з оповідаць і ніколи в дійсності. Шлюб

був першим порушенням рівності людських істот — френки і голландці. Я не міг би мати більшої права по досконалості тій, що любить мене. Я визнаю нерівність тільки природною чогось над мені.

— А перевірка суспільства?

— Зайвий запит брате! В остаточній розв'язку хто коли судить? Або не з тільки сам собі? Свої судити можуть тільки з собою, бо з законів свідків і всі причини, а більше ніхто. Свободні не мають суда над кождим хто вирав перетворити, а зовсім хто буде того судити що вирав владу над цілим людським колективом? Ми же всі знаємо, як треба — вкрити але нарізно.

— Шан що це мені робити? Скажи ко, порадь мене? Не лиш мене самого..

— Тре! Кіда ти питає мене, як покаяв її? Коли це питання мене тепер. Свої питає, чи значить серце своє її, а між бути тобі лише самі тагором так би мовити. Про дружити її не биває, а ко покину її коли вона буде потрібувати моєї допомоги.

Власне було чутти все це Тре, але ще боляче це було йому коли він зрозумів собі, що може віддати когось свого любові Глінку. Така св-радість все це хотіла маленька, дозвела лишитись в його серці, коли він подумав, що Глінка, ще має лишитись з ним, бути його.

Звештом не згуриса ко. Зробити все, що тільки буде в наших силах. Надій додо-му, бо Тре ніщо. Може Глінка там боїться сама заснути. Вдома ко швидко поспуцався з Тре і поліз на сіно спати, а Тре пішов до хати...

Довго довелося ко разом з Тре чекати ранку и другого дня до скідання Глінки. Ко зважовався, він хотів уже йти на свої розвідки, мав же розпитати, як піймає в вода в долині, що

пошты метр дов і т.ч. Глинка не виходила на вулицю. Мре відчував це і сидів похмурі на еспрессо; він не спав цілу ніч. Нічка разів експлуатувала у козі і тихо підходив під вихід покою Глинка, щоб поцілути, чи не плаче вона. Глинка теж не спала цілу ніч.

— Сня меншое й меншое моє... заговорив Мре.

Ко остаточно підбадьорити його заговорив весело: Не зупиняйся, Мре, ще приїдемо сюди в куні, як так кладаю ось тут в фабрикуні і згадуємо тебе. Ми ще зробили мені експрес різ, експресоставлю козу будинком фабрики: якийсь символ праці або науки у вигляді якоїсь грати або щось таке...

Мре не встиг нічого відповісти, бо у дверей з'явився Глинка. На неї страшно було глянути: бліда, як місяць в осене, з синіми колами під очима. Червоними відми обрамилась й стомлено-армії оці. Не здо відповіла на привітання, намагаючись все ще трохи ушміхнутись, хог відко було, що цей їй тежко давалося, а оці одразу схватили її прося.

— Як се маєш Глинка, ти здорова? Глинка мимоволі пошехнула Мре підтримала його на кілі і тільки тепер відповіла.

— Я не могла спати цілу ніч і тепер, хочуть чують потяго. Говорили, що вона якось криво зорігнута і стала купатись до тепло. Поштка хог на дворі було тепло.

По вельмубачив зрес ко, що він був прав: вгора мовчуть була якась розмова у неї з Мре. Він рішив рвати цей настрій його товаришів одразу і тому не питаючи "хочу неспати?" "чи почувала себе?" думав уже над тим, щоб до свого поверноту з ліку не лишити Глинку в куні з Мре. Він просить Мре згос ефе піти на пошту до близької станції і там дити важеного мсра, який мав там прийти сьогодні, хог у дитинстві кілька мсра там стояли ще не могло бути, а Глинка

просить пройти до одної хати на селі і відвідати там хоруг-
в'янку, яка усього це потребує послати синові до війська ли-
ста та нехай хтось їй напише. Це останнє дурь провело, і
дівка пори просила його вора написати їй листа, але ні в ко-
ні в неї не знайшлося ні олівця ні паперу.

Чомує, щоб не потребувати себе довіо просити і зодились ти.
копати прохання Ко.

Ко це просив Глинка, щоб та вертаючи від вчорашньої її хати
не йшла доріжкою казав, а ввесь ліс був по під лісі і вийшла
до лісничівки де він її сбрине і вони зможуть вернутись ро-
зом додому на обід. Глинка пот і не дурь охоче поділявся про себе
вважувати всі дурани Ко, але хотючи пошукати Тре ла-
кості до розмови рада дурь можливість кинути Тре самого
Уклонившись і звичай здоровенною головою об коліну Ко дурь
простував по шосе кудись у довільний куток долини.

Миміти тільки він відійшов Глинка зробила Тре сцену.

— Знаменито Тре! Від тебе здохнуть тепер можна чекати
кого? Не так ?? Ми можемо тепер зайтиши мене сьогодні
і йти до корини шити пубо з Ко, в той час, коли я не
знаю що з собою робити де подітись. !?

— Глинка! Що ти говориш? казав Тре благолю

— Правду! Ми мабуть там миі говорити з Ко про все, а
зі мною ні! Мабуть аухав Ко, як той радить не зверта-
ти увагу на дівку, як він це робить, та!?

— Глинка! Це же міцанство таке говорити. Лбо ти не
знаєш...

— Ангар!?. Потумиш Ангар! перервоний його коровою говорючи Глинка
Встала з крісла і кинувши: Я не маю до тебе тепер довіри, як не
двостану відповіди... Я йду і з тобою не говорю але не скажеш мені все
що я хотіла, а не то зроблю собі кінце... Родуїши? Я йду....

— Глико кажу все це?!. розумію бачав у снігів Тіре.
Вона оборнулася ще, гнівно глянула і натиснула хустинку на плечі
невпокої кроком вийшла на вулицю і думи туди куди посилав її
ко. Тіре пішов у сніг за нею, але ^{вона} раз оглянулася і рішуче заборонила
йому це робити.

Не бачили тепер тепер ні світа, ні людей, Тіре стояв на місці і жнив
що має далі робити. Мабуть люди, які бачили його так сповнено му-
сім думати, що він був паний.

Потім пішов у бік станції. Як йшов туди не помітає, бо не губі не ба-
тив нігів крізь сніжний бачок вчолові на снігу. Отримав трохи
лише коли питає про міста. Не було градоного, сонні газети.

Став на хвилину на порозі де пробігав експрес на той бік Карміон. За-
лізний кінь, рвучи повітря і стрісаючи землю враз наблизився, як
вітер до станції, здіймаючи велику пороху. Вцей момент зродився у Тіре
дулина випустилася під його колеса, щоб раз на все скінчити з життям
і всім скарбам. Він маво був свідомий в ту хвилину себе і це зрешту-
вало його, бо в той момент вона інстинктивно самоохоронила нездравлен-
ною, ірванулася на здріг, не волевою бажання, а тільки думи
і відкинувши її десь у глибокий кут мозку, викликала дочку
супра і Тіре враз хвилиною відскочив на кілька кроків далі на висті, як
стояли люди, що дивилися на пролітаючий експрес, який враз
минав станцію обминаючи її паром і димом.

Якби хтось був вимув у цю хвилину йому до очей, то не зміг би
дивитися довго, бо тоді зміслює них були лише дві горні цятки
що схиляли на безсвітло; їх зродина свідомість нового факту, що
села волі була ним враз страчена, що навіть вбити себе він не
зміг. Ата модила, що земля ще на світі, пошкунюючи собі іонувати
думкою про те, що в мову світа зможес припинити своє життя
переконана на раз, що для неї і цей часіс напевно стоїв сфразеним.
Він би був напевне збожеволів, колиб не був, колиш, скарбом людським.

Решити собі зробили однак одразу протест проти образу її слабості і цей протест звернув порушення клімату від безсвітла до нового кошику. Він побачив, що мушить вправити себе повільно, щоб коли прийде потрібний час неопинитися знов у такому стані як у цей час.

З цієї думкою вертав він додому. Згадав він, думав він над тим що могло статися сьогодні з ним? Можливо сказати ні. Він був у стані якогось душевного отупіння. Здається більше зради завжди йому не відкриття своєї безвольності, а ніж свідомість зради смерті. Приписував він же цей упадок свій стану бездіяльності. Вскіп він перебував тут на відпочинку; бездіяльності в якій він найбільше боявся, тоді він змусив свій робити необхідні до кімнати акції. Своє відношення з Гуском відносив він тепер до акції бездіяльності, пороженні життя, яка гнітила його останніми часами. Така зводила все його гордий розум. Треба було знов маленькою матеку на чини життя, як він знов думав по старому, чув себе мурешкою, проте сурогатом і ступаючим.

Домі сьогодні, як раз затворив йому такий життєвий захисник знов, який на добро саркастично у його свідомості утворився знов знов все дієвості розуму і страшний луж.

Вдома не знайшов нікого ще. Не маючи, що робити вите з кишені свіжій газеті і став їх читати. Політична газетка не вадила йому вже давно він також, як і його друг Н. з політики, яку приносили газети, такотворив мізки свої фактичні справи. Різні пасажники, задні, передні редакційні політики він ніколи в серйозно брав, хоч би в добре знав наперед газети.

Коли говорив: "можливо тиєти прекрасну політику чернилом на папері, але на народах чертять її відношення своїм чернильним, а свіжним. Моя політика все виражає, яка чинить вони опіє показати народам більше засобів до їх кращого життя." Це швидко перебігав політичні факти і мучав чогось про літературу і мистецтво, але про це не було сьогодні ні слова ніде. Можливо не пам'ятав він хоче

наметати, що винайшов теорію атомів аураски, але всіх розбійників
коронованих і не коронованих запотував до обличчя всім улам.- подумав
тут. Шукав домі чогось цікавого для себе. Припав до у киці газети у відділі
"різних" знайшов оголошення в якому сповіщалося про відкриття міжнарод-
ної вистави десь восени, в столиці одної з європейських держав.

Ця виставка зацікавила одразу самого убогого. Як кождий мислитель, а тим
більше художник він мав велику фантазію і бачив зродом всіма в його
голіві величезні маси, величезні міста. Чи не поспішити в західноєвропей-
ську "міражну війну"? не дати їм ходу? Ця думка одразу опанувала ним
всім і відчувався всі інші геть на бік. Він мріяв все про успіх свій, а
а, до того, про можливий порятунок для себе, в разі поразки. Бідна думка
людська, як тяжко б було їй, особливо слабий, жити на цій землі, коли б
можливо іншій?

В ту саму хвилину коли він постановив писати свого просяку на цю
виставу, він рішив, що домі йому лишатиме і відпочивати тут не
чого.

Думка боліла йому домі, але зовсім не мала сенсу надії і ця надія
мимоволі його думи твердили в оселехні свої надуманості що їм не
Тимчасом в ньому, думав він, лишалося турботи, це навіть крихте буде, мусить
випасти, а він відіде. Він бачив все їх в уяві своїй уявляючи і по-
сильно свої бляхотки. Тимчасом ставало скось приємно, приємно, що
він робить сміхотливий винок віддаючи до Тимчасу, але чомусь зрає, чомусь
зрає все це йому було і він так думаючи не помітив, як сльози
залишили йому очі. Як зраєть ухили, вони мають право, а йому
потрібний і вважати друзя? І він затикав все сирими сльозами.
Мотіи коли стало йому дуже сумно, скось тяжко було лишати
на самоті у хаті і він вирішив на подорож, щоб поспішити на цю
не їде хтось з його товаришів. ~~вот~~ поділитись своїми думками і ко-
ментами одразу з ними.

Волелі він тільки то, що той не погодився прийняти відпочинку,

але мав надію на втечу в році незгоди. Сів коло осаті. Акимсь
мишим здався йому парас все оточення; ще вгоря не багив він ні
краси природи, ні людей, де слід, хог віду їх все не помігав і тепер
парас побачив все це разом. Ніколи ще не говорив з тутешніми
людьми, а ось вірнув подреку в убогу. Був задоволений і добра нагода
до цього. Дід, повторюючи хазу, рубав дрова самі перед ним.

— Як живе туди, дід? ^{вельми} Відпавши ^{вельми} сказав: "туди" бо його народу там було.
Дід вірнув ще раз експрес по дровинах; помітив менше на катаванні
послере, ніж було востанок довідатися про що там востанок хог є люди.
Помітив менше до комоди снов і відповів.

— Як живемо? Віда, пане, тої годі. Тимемо, ~~як~~ так трохи пох
сонці. Доцку немає. Кліва погани... Сіко лує каполютину вигоріло
Так мабуть і померло у беді

"Як треба на сонці" повторив Мре про себе, пригадуючи колишні слова
Но: "людство живе, а треба".

— Та, пан! А виробити можете? Сажитав Мре, пригадуючи колишню
до доведення фабрики.

— Які туди, пане, виробити - народу багато, а фабрик немає ніде... Дід спани-
вся снов, щоб то хило додати ще кілька склів погребно такі кинути.
Жує половну не сказану свою думку.

— Побачив народу багато, царств нових карбував, а бід не меншим
які на цьому.

Він знов сновки на снов і помовчавши трохи дгав снов.

— Куди вико йде все пане? і погребно по сновки що він чим пубо
говорив ще. Побутувалося оце туди нові пани над нами, а що варті?
Ківа їм предити щось, сиділи в собі тихо, а то ще в людей бот
Ківа вони добу виступили ось туди? Словна чого, пане, смерека
в лісі росте, а важе по серед неї дуб зростати, тої сажитав вона

Правда пане.

Мре убавно сновав цього філософа змилі, який надив

таким же діду з його крою і подумов: „можуть так думати і в
легше зрости?“

А пригадавши своє думи і поведінку до відповідей:

— Мах дідю!

Але йому хотілося дати дідові його власне експериментальне
питання і він думав який фразеологізм зробити.

— Але ж і вони хочуть зрости дідю?

— Хочуть зрости, повторив він. Але ви не зрости збираєтеся з
дідом, не перешикодрайте нічим... Зрости хочеться?! Зрости зрости
дід. Ходячий фразеологізм, як не треба нічого робити. Ма ба!!

Такою страшною присудкою лежав Мре від дідя, який до того ж був
некою християнською вірою вдре маючи років з сімдесят. Він був
так правдивим карат, що навіть казав, що однієї дідові карати.
Але відповісти не вдре казу. Іхось інстинктивно кинувши погляд
на нього він був здивований тим, що таке побачив і не міг нічого
іншого зробити, як схопити і побігти на вулицю. Коли почав
вдре близько Глинка з його удари ратом всього про цюсь говорили.
Іхось все голосно і цюсь цукаючи оповідав Глинці, а та смілася
лихо і зривалася.

— Це до нім! — подумав Мре, дав йому на їх обох, що як йому
судило не йти а мчати по землі.

Глинка випадком ще трохи втомленою, але дуже новою і сміду ко
ній.

— Ну! змиснула вона, видувати цюкаючи повітря зі себе і сидю-
чи вдре на сиріжку. Ну і наладилася з ворам, як гол дідю гарно.
Глинка у тій гаданні хоррої, балакала з нею, але тільки ротуючи її,
що як повторить вона волюю мовою, але ж і цукаючи не знаю як вдре
нігом. Все ж довідалася, що вона може ^{після} мчати до сина. У них по-
пер батько і вона може збільшити сина з війська. Але ж не
це може, але ж і ками сама. Глинка подарувала мені

За це миску еліз, ось вони. Но, де вони? Ага добре, я зараз їх при-
готовлю до обіду. Багато тебе з моєю вря заробіток, а ти не хороши-
тишся зупинити мене? Ти не хворий був вора і сьогодні, привітайся.
Але я тобі подарую це вчор. Поділимся до хати мене, історія така.
Ці послизні слова до тебе вона сказала вчор так весело, що тобі не
судилося в широкі.

— Глибше! А зараз, я тільки хочу показати Ко.

— Але будеш мого ще час поміти...

— Ні власне часу вже не має...

— А що є, сказав Ко, цих ас мого св...

Читай! говорив тебе вчор і — до рук газету. Ко уважно переби-
рав статтю про майбутню війну, потім переніс на тебе...

— В чий же рік?

— В чий рік? Ти не дивився? Я хочу писати свого "Гітла-
ного воїна" туди... Я прийняв відіхати вже завтра до праці

Ко, що перед тим окував в землю, підніс голову і знов поклав на тебе.
Багато тебе сказав було в чині війни його намірів, про які він цілком
другу розповідав оце сьогодні Глибці не конуючий не мучити тебе
а покласти йому блискучо закінчити свою працю. Ко вже давно
приніс, багати, що рано чи пізно, тебе моя білизна з армією змінює,
використовуючи бодай цю таланти для слави своїх і впершу
чергу для твоєї обкраденої професійної кар'єри. Коли моя зміню-
єш думати мене, то хай хай про інших усе з того ширше
Гітла думкою керуючись він був невеличким дитяком тебе і в той
же час його найбільшим другом. Скрізь де тільки міг він
невидимо й таяко обслуговував фронт тебе так, як тільки
міг, щоб створити для того максимум умов, в яких би
ти довів усе великого для нагоди від якого походив. Гроші,
їжа, одяг, цукор, кимфені — все це була базис для такої
використовував Ко у досягненні своєї мети.

Напевно прикладково він кидав потрібні для розвитку духовного творчості десь у хаті і коли той знаходив їх, то, напевно нікого не маючи на думці, казав: "Цю книжку морем прочитати. Річ така, що обід легше провувати. Уїхала" Устопив у себе дома кидав їжу, напевно сам мав таборо. Кава, пафтули, оброті все це поповнив то і свої книжки, кидав скрізь нехай куди у хаті. Замислав Мре до театру на якусь річ мотивуючи, що не має, що робити. Мре любив театр але не вмів собі ніколи понасти мудру; все йому проє мало перешкодити, то спізнав а, то грошей бракувало, то не міг зібрати. Своєчасно квитка або й просто то мав у потрібну хвилину часті срачки. Не мав би йди туди і зручно десь направив. Не спізнав по часі і собі та літературі; знав про нові ідеї, наприклад у мистецтві і часто під впливом суперечки з Мре, як проводив до свідомості того потрібні ідеї, знав і т.д.

Всі ті вечори за курцем твоя і ночі і дні вдома нічим на що працювати — Дай сюди газету, а ще раз переглядаю казав тепер то він казав читати знов.

— Ну так добре! Можемо ще час до виїзду, а моя вона думка ще на той рік восени. Не маєш куди поспішати. А тепер би потрібував відійхати, бо на весну, мушу туди бути знов, але треба гроші і відпочити.

Мре тільки тепер добачив, що у хаті туди стоїть десь рюху наспушено і подумав: кі, без ко, а б змивув довго..

— А тепер ході, нас чекає вже Глинка і з тебе розповім що я зробив та сьогодні Астив не було?

— Не було гради.

— Ну нічого!

Глинка, на своє допитливий тепер погляд, на то трохи стиснувшись напевно казав: добре, я розумію тепер свою роль.

Під час обіду то оповідав, що довідався про великі запаси торфу 875

не далеко за горою, які ще нісими не розробляються, що його це ті-
шити бо опанувати землею і не прислужитися до не-
щених своїх місць. Потім потідав про такі думки від прохну
Фров, робітників іт.и. Нарешті цю розсмішину притамів розповів,
що сьогодні він улюбив з Глиною на стрічанку коло містечка,
і що мусів іти сам додому, бо та когось на його образилась і не прий-
шла; однак дорогою він кавав все же її і вони помирившись при-
йшли до дому закоханими

Всі свідомі зупин. Глинка паче на мовляв такого ко-
змілось домі. Від цього же Глинка вже зробилась пачишником ко-
в його клопотах про Мре. Мона сама радо погодилась ще ко-
офрив в ідею того, що має створити той.

Мре під впливом прохитливої галітки паче охоту про свій три-
тій момент на станції і був вже радісним мріям майбутнього
свого ченіку.

Зупин і зупині всіх товаришів від цього дня знов стала тісною і
всесмішною. Але все же не надовго.

Потом в.м.м. Мре-це нова надія, не давала вже йому споккою кі-
вдень кі вночі. Він не міг вже тут сидіти без праці, а поривався до
свого калені там у столиці. Пробував ко-
мону деталізувати свої праці, але Мре попрацювали трохи кину-
в і загалом написати на товаришів про потребу повернутися
вже до містечка. Нарештоту ко-
був вимушений погодитися на це і вже
на кімнаті він приготував виїхати всі речі до міста казав.

Відпочинув всер не пропав дурно але Мре; він вбивав знов до
праці в такій сабсервеле, що знов вражав усіх, хто приходив
тепер дивитися на його працю. Наведомо чув він що це буде осфани
про це й апотеоза його всіх товаришів так причувал він і ви-
працював всі деталі її.

Ко вбивав до своїх студій але не спускав з ока Мре, бо знав, що

Нинче Тре має бути фактом вже неабаром.

Як тяжко було дивитись на Тре в ці дні останнього життя і праці його на землі. Зовнішній, зовнішній, в яких не було вже видно нічого крім малечовства, але зовнішній, але під тиском цих вій і внутрішнього бою зурядилось на вираз достойний прізвищу експериментора; — він болеских людей стурочав вже.

Сьогодні вернувся він од крає, з вигерпаними з носігів вій. Зовнішній дивився товариші один на одного поглядом не пізнаючи себе. Але кообразу орієнтувався і запам'ятовував.

— Як твій стан, грошовий?

— Я не пам'ятаю вже коли я їв, а ти питаєш про гроші?

— Я не питаю тебе чи ти їв, чи не їв! Я питаю, чи можеш їсти?

— Мишче Ко... Ко їв... Ось випускаю я медушину, втомлено говорив Тре.

— А я маю сьогодні щось з тобою говорити... Мішки почекати, я збігаю щось їсти прикусити і тоді й поговоримо.

— Гуде, Ко, по Тре...!

Але Ко вже висів з хати і за хвилину приніс трохи їжі; не бачачи бо й сонця, ледки стодув свій бодзрест до купи. Тринісі і кави, яка дуже підтримувала в Тре метар. Тре спробував їсти, але не зміг... Спробувавши однак поглядом Ко він начебто перепрошуючи того говорив: Я дуду їсти, дуду... Трохи зім'яв лише за хвилину. Я дозую спочатку горної кави і сізарету.

— Чи не маєш уніарету?

— Не маю

— Чому ж не скажеш мені про це?

— Ти ж знаєш мене Ко! Не муг хог ти мене... Рібо в міг бачиш камінебудь бо дай показати вигляд, що я потрібую гуду уніарету?

— Дурнище! Невже ти признаєш, що зоборався тобі давати милозрину?

Я першим, як продаю свою пріс предельно вксаме. Ко смикнувшись, як міг похитнути переконало, бо говорив неправду.

Так пид калу, а вже налив тобі... Ми, Тре, як дитина. Що тобі?

«Не сподіваюся, тільки себе до рятунку. Ніби буде не наметомати, як ми з тобою
брали та карт, воззурістани вискон в часи Релігій і за пот. мовали
цієї міста з курхото миме озброєних людей? Но говорив все це
хот добре знав, що ці слова неправдні, зайві недіючі слова, як се
ба а ринбітисе тут на обекті приєкореного чиху сии природи.

Так, так, ах, ах... Він помовив трохи і нараз стрепенувшись утік за
борів. — Я тебе маю єдиного мові! Ко де що сказати.

— Уво, уво, таке?

Меня еще три подвела до сих пор. Но не об этом в эту ночь пишу.

— Я не киню свои прощанья. Сил моих уже не стало. Прощай не издевайся
 из виду в моих руках... Ось упрямоді скажу. Уж вистави врання Коток,
^{журбатою} ^{вмості} скрутивши весь у грудку першів, збираючись кинути на тире з
 такою силою, щоб його одгиря не вирвалося з твоїх рук ніяк

Він різко підійшов до Іллі. — Іллі! Ти знаєш, що я?! Яке кричав
по столотухи, одтак сказати свої вимовлення від цієї страшної думки
звітати. — Знаєш? Я пробую тобі солову кинути раніше, як ти можеш
це зробити сам зробити, як що ти не скінчиш мені праці!! Запам'ятай
це! Ніколи твоїх поведень не потребує Іллі або застатиме зус-
тотом! І знаю присуд ісківного судитора проти праці. Но
яке кричав і махав рукою — Різень не судитва!?! Полетай щоб
судитва! Яке парас тиким, але страшенній своєю дикою таємни-
ністю голосом сказав Но.

Потім він нервово заходив по хаті і кидав це. — Ми ж не знаємо!!

Ще від несподіванки весь зр затупівся. Він комі знеси ре-
гувати, бо хвороба стирнула вс в полі. "Злобий, злобий! Він мусе
пробити, що хоче.. Най пробить: це бачи? розетка, якої я сам не
в стані пробити" - думав ниско схилявши голову тупе.

Котів ~~був~~ баде трохи впродовжати проти якого
указу Ко, де Ко, ої по, влі і мурні, зтрінувсь з жівни
намісний поведи Ко, він не вмер. Віі самі захрились по му.

«Що друшій, здоровішій — він має право на друшті, він має право так говорити» — почувшав він це і ще глибоше схилився у крісло.

То довгий паузі. Тре все же рішив бодай щось відповісти ко.

— Друже! Не мур мене це ти. Не підселишть мене буде ніщо. А щиро свій негалекий, неминувий кінець. Ніщо не допоможе мені.

В цю хвилину ко подбав, що в очей Тре, зникли були останні ознаки друшського розуму. Навіщо йому проблема припинення, холодна кімната, від якої її ніхто не міг розуміти і сказав ту жайтисе. Він відвернувся, щоб не бачити потім очей і дав собі до вікна зє в вогнище, хмурив ту пачку знаєв день. Говорив однак домі. Було Тре.

— Ти ко, багато, багато чого не знаєш і не розумієш в моїм друшті. Ми не знаєш вогню і ніколи не знаєш, що є переживі, переживаю — в нас волю і брешіло благання і страшний покор. Було не було в нім а ні сліду камінькового дурного подиву друшті. Змолився сильний чоловік у друшті.

— Не мур бодай ти мене ще раз скажеш він було товстий бланкет. Печерко ставало в ко, але він був все доводився, томі дні і не вимовили. Він не складав все же друшті і хотів бачити ще одно цитиєнне Тре, щоб до нього можливість доду викінчити свою працю для менеджера було близькою кімнатою.

Тре начебто зрозумів було давно таку ціль ко і тепер загав це і про це говорити.

— Ко, ти бодай зрозумівся до якого друштівого мети. Ми друшті все тільки друшті і друшті. А часом відчуваю, що ти спеціально текаєш на мій твір. А, це, скажу тобі отверто: нічого не можу дати друшті, але мені нічого не даю.

— Ти хочеш знати, що друшті не даю тобі нічого. А відомо друшті і творчість?

— Ко, ти комен мене, ти рідсеш мене. А не можеш друшті, вогню через те що воно вимовляв від мене свідомості і творчої праці, а коли

А, слышавъ все, то я вступилъ въ комнату и на Ко'рнуса глядя, пошелъ
къ барину, чужимъ не зная чужимъ собѣ. Корнуса спросилъ и пригласилъ
въ мою комнату. Родня и братъ его въ комнату вошли, а чужие?

Але не в тім річ. Я показував тобі вже не раз, що мій зростаючий інтерес
охочення... Ми моєму ще боротися-борися, але помештай: дуриха
модська не поплі, не мова, не державна нею ніколи не скрути і не на-
кажеш емою.

— Ти образив, Тре? Не варто, але я сказав і не відступлю від своїх слів, **А** казав словами, якщо ти силю снаєш, бо ти сам колись повлівов. Ми не знав твої благань, вагав, хитав — я тебе зже стимем вбиваю до тебе і не відступлю від своїх слів. Ми мусиме такінку прагн!!! Намагай це, бо..

Тре екнеи на руки голову.

— Як можна ти так покірно приймати удар долі, ког би він був навіть і трохи гіршим, ти сильна і смілива людина? доверніть. Но кажу скільки тебе. Пригадуєш нас тільки в Революції? Пригадуєш. Як тепер поєдинок з тобою ввели найкращий бронепотег від золотополової армії Ураїнів? Пригадуєш, як рознесли ми в щепоті чеху Червоних ураїнів, яку схоронило 800 душ, нас 20 душ? Ми ж і з душ маді тільки силами, без яких був виключений устіх в нашій дивізії. Що скажеш на це? А скільки разів ти ризикував своєю головою, коли ризикував мене у останні з'їзди? А розділю в просторі, як пошував заїзон, виписки в'їзди "полонених"? А може, як ушмирили ми з тобою від НС? Тільки не візьмеш фортеці, яка буде не з фортецею, бо ти майже кінчаєш працю!!!

Щах, Ко! Як ніщо не є на світі так страшний, як збратися
любов, як збратися між ними, як збратися, як збратися, як збратися,
коли? Ми не можемо цього! Як ніщо, як ніщо, як ніщо, як ніщо,
коли? Ми не можемо цього! Як ніщо, як ніщо, як ніщо, як ніщо,

Проте Но вів замі. Вроджене з праці і сонця мистецтво не скасував тамтешн
об'єднання в великій колективі і повеличав величчя всім творити цю, б
будувати цю. Але також про обов'язковість творчості? Ми сміялися з токих
писаних наказів. Але він існує і ми творимо. Що їм того? Що їм краси, ми
стесува! Хіба цей наказ тобі неприємний? Хіба ти зрясеши? Хіба ти пере
стаєш бути людиною? ~~Він казав, що, нарівні з тобою, є ще багато хто.~~

Но переміні пареміні. Тре добу в чинити змалювати до своєї мсти. Останні
слова були найчистішими звуками до серця дорослої людини. Тре відчув, що
створеність цюю всією душою, що цю зрештеш, що він створивши все
в душі, не стравив це почуття відносини краси. Останню нитку твою
нов. Но в цю душі і підеш, щоб не урвався. Вона це краса. Як сильними
і могутніми є природні закони, що, наочні і чинні родецься раді і в мірності?

Три правду кажеш, Но, але це не є наказ!

А хай тож, перенес або соловей такого жакні тами після Петра?

Тре чинити думав над сказаним, але жарас не був готов цю сказати на це.

Але творчість всьма, це жемукки Но? В зручній різі моїм з'явил
зрештеш і керувало тільки одно багряне краси. Зробав намоки, ходив
на штурм, з боровав, з все був під впливом краси, ми то дух, ми одру
З вкожакно шукав теж краси. З жарас не смів би, не мав би права на
кожакно, не підеш долу. Як слава вєфе мене менш зрештеш собою,
не як нехотів, сильно вєфе мене зрештеш, з" з респектного зрештеш. З
вєфе давно не зрив, си би не мав цюю зрештеш потягу до краси.

Він втомило схилив вєфе над руки. Мєнє переміняючи його Но не
стурвав вєфе смовіти.

Тригачує в кошик тобі косяк, що мєнє горіти мєнє вєфе і вєфе.
прості горіти. Твоє смєрть за ради човен, що пізно смєти нас, що
мене нас до удосконалення до зрештеш до вічності — хіба це не свєтє
зрештеш. Хіба ти не знайдуєш все, щоб зати цю зрештеш? Но зрештеш
кай вєфе тобі пригада, з мене смєнє, потім як Хвєду цю оди ро.
Будь же багач. Кай вєфе нам вік коли мєнє гасє блєдє до

правдиво з мисту зрештеш, хай мусина їй буде тоді хвалом. Хай
впаде ти поранений, розбитий в кінці цієї бурі — це не кінець, а
початок. Один-дві всіх.

А ти, Мико, маси, говориш, як промовець до майд. Я знаю силу майдану,
я знаю силу і сили учир. Бохання, дурбота, чужі, слава — ніщо мені
вже не потрібно — хай сповню я бодий один заповіт майдану. Тоді ти
не будеш говорити мусина вірності, бо буде вроду сонце.

Я не серпує на тебе Мико, що ти сказав, що хабеш мене. Я кричу до
тобі: я знаю ти великий санітар, доктором зрештеш одних кір
не може бути, бо той би мав бути богом.

Ще по приїзді з Карпат Мико, розів радився з багатьма майдану.
Відносно боротьби Мре, але кождий з них лише розводив руками. Щезло бач
Мико не звикли мавати до води, а все проти води мимати на майдану, але
не було бачи радя. Козув пивши, що прорах Мре був достатня бачи
у "Роді" і що вони її отримать хоч майдан і майданські твори підняли тебе під
локалу опінію, накі Антани. "Він хотів сказати, що кождо дівчя Мре
а ти самі і риз свої нації і не зрив ні гроше ні даходів щоб по майдану
оточити Мико, як найкраще.

Працював по майдану над своїми проектами майбутньої фабрики. Вже
розпочав підготовку свою що можна було зробити тура у столиці. Розізна
на ринку дема почу навін на довірній бігун, хаз комерсанти хитали
докірливо мовою, коли він вказував, що його фабрика мала б бути на
Карпатах. Всі вони радили в один голос збудувати все її в промислової
районі. Але Мико був непохитим у своїй мислі збудувати її на своїй
різній землі. Навіть свої особисті капітали він не пускав в обіг Мре.
Уколи той думав, що він з свобідними і незалежними по останній раз.

Але, то він серйозно помилювався. Глинка ставляв доручені політичні питання
в цьому підручнику тою же, що й інші питання, тобто під своїм доглядом, як
всесудій. Вони часто слухали мене у всіх поговорках і порадах
про Імперію. Тут же під час цих слухів одного разу. По виходивши свої
пачки відносин до загальної політичної чи до якоїсь частини Глинка
отримав і зрозумів на це вірш, але як Глинка практично вважав
не можна розуміти чому. По жодній з цих причин, що у нас у нас і в нас
їм. На жаль він її догори перевернув, не міг цього сказати, бо знав, як це було.
Сидіти це вмовлено пропала індія політичною розумінням загальної
обов'язку, а дурі про історію і справу. Вони при цьому дуже довго не
могли визнати нічого більше, як загальної нації, як так, що в ту чи
іншу сторону була відомим загальною історією історією історії в тій чи
іншій мірі. Крім того вона не могла, що значить, бути повною чи
культурами словенцями і все ~~про~~ мірало на мірку кожної
індивідуальності її народу від дубів і званих народів і навіть культурних.

Ще не отримавши по виступу предметів, виходячих до Глинка, то він і тут працював над цим поволі, але практично. Глинка, раділа з ним, мірив когось більше, що думала про майбутнє творчості з Ко.

Минуло вже кілька місяців від їхнього приїзду з Карпат, як і пре-
ше вистів ознаки все страшишого упадку і тілом і духом. Зробилося нем-
ожливим утримання колись його дому своїм ретельностям, крім ні чим була
краще, але все це йому не могло спинити природнього процесу загнивання
тіла. Кілька тижнів вже доважалося встати з ліжка. Коли останніми часами
вже вертав до дому од праці, то зневоджений до покое він приносить
напруження в рух, і двері він чинив на собі не раз так, що шкиса ви-
літало з них іржавина. Чоловік знов він вертав з цілковито виснаженим
вмигав падав на крісло, дивився кудись похмурими очима, не
знав світу сонця і місяця. По ногах не спав, ходив подинявши по хлі-
бі, часом цурав таямишко писав цілі листи, згодом же коли б добре не розви-
дилось бігти до праці знов. Він знав чотирі-місять років на добу

решилу насу працював начебто болюче не вистигнути сажінати її,
аот насу було ще досить, а коуці зрештою мималося коло. Тиме домі-
то вистигнувши і бачили кинулася він. Протував Но внаслідок цього порадок
в його фронті але тире, бувив відстоєти свої буре ширки.

Але ще не довго витримав він таке напруження. Одного разу ранком,
Но аж перемікало, побачивши, що той не може вже встати з ліжка
Киселі потримав Но, вже не має ристунку тире зрозумів цілий той час
у якомуся панів свідомаму атомі. Все модене має зміститися це ма в
дотире Но але в цій хвилині випадкові зрештою цей яким порушенням
явно передчасність та, що мало було слова тире і це характеро-
товариш сроду річей. Лікарі нічого не могли вже допомогти.

Умер ти, що моя довго поховані керував фронтально і твердістю свого
ворого і бойового товариша побачив, що треба ристувати бодай щось:
дотире і тире. Тиме до того прийняв зирка думка: бачили,
як най швидкої смерті свого друга, побачили. Вдир зникнення бачи
Но здиноків вихід з тире, як зире похилився мук хоро так і догрозі
сидів цю твору. Но дотире знав, що громадська думка, є консервативного
в таких випадках: бачили, щоб над віком цю друга не довгася рецензія:
„прекрасний твір, але твір дотире людини“.

Врашно мучався тире і нічим не міг було допомогти. Коудато
зирас над ними, що робити? Е отворе у сина собі виріну-ся вимо
дотире що та хвилю, як бачкавка цюйма по цілому цю піло ві
Вона була простою, але много значущою. Вона складалася лише з кількох
звичайних літер: „Заспрімити.“ Десять літер, десять букв, але
який безмерний клубок всенних припадків, близьких, далеких, зир-
яких, зрахуваних моментів вони довго не ставили в певний ред.
Сильний Но, а зире зирнувся від цієї думки, але чимом виходу побачив.
Протував в котект радитися чимеє навіть побачивши, але зирний
Киселі йому не міг порадити. Вдир до зирова з цю зиротом, каві-
еню думкою, до цю виходу не входив в обсяг цю цювірення і

і знання ним прав на чуже дитинство. Але ніг впливом всі ділянка цих мук
Мре він зрештою рішив, що свій переступити через дитинство людини і в
цим випадку, коли ^{перо} ним безборотний дорослий брат. І він би був зробив це,
але Мре несподівано встав з ліжка. Але краще б він був не вставав
Він тепер був безпечний і це мав своїм першим кроком і ко
нів зрештою розумом. Мавши Но думав, що він це протримає собі трохи,
але практично він знов, коли той впадав в стан нового забуття і мав
всі невдоволення. Но знов не знав, що мав побити. Чому саме ставав
Мре твердо боритись з собою зі своїми ваганнями і він би був виконав зреш
тою рішення і тепер навесні, як би не те, що Мре, це хотів більше, як
зробив. Це була внутрішня боротьба протидії зрештою до того, що він
рішив спробувати поспитати самого Мре, якось дитинно-матерно, що
той думав про свій стан і чи не краще б йому було так сприйняти.

Якось виходили зручну освітлену він приступив з розумовою про це до хо
рою. Почав зрозуміти з листів, перейшов на Муніс, Мопенгера, погін
звернувся до його, характер, про героїзм і напевні прийшов до простого
запису. — Що ти зробив колиб зрештою нараз продуктивно, що ти
мусиш вмерти? Мре спробував напевно почув, що це не так собі за
питання, а затим впрям до того, відповів однак спокійно.

— Колиб я вирішив би що зрештою не впадалось: я б дав собі одразу. Не
пер мені здається, що я так слабий, що цього б не зміг виконати. Моди
я борюся тільки з душею, але тепер з душею й тілом. Мав зрозуміти,
як тяжко було мені задат вмерти, коли я так швидко зі своїм. Я
мав, і зрозумів що моя відповідь, і зробив це, як дає мені слово.

Відкритий, подумав Но, ти це вирішив що це все тобі з потрібним?

— А наскільки ти мусиш знати себе во ім'я певної ідеї? Но затим
цей затим чекав відповіді, не дивлячись уже на Мре, він був саме така
ким і тільки крім його мав був свій власний відповіді.

— Ти хочеш сказати, чи добре зробив Сохрат, вивівши мене, який
правно, чи не правно даєш йому? Відповісти тобі: так, і зробив би це.

Щедр в мозку не ховає карот фарухались схісь сили, небудь, рудими
і подали йому дулику: „Ти, сльбний Мре, те нашого гарту модника
міло заміслює, а дух твої самий, давній Ми твої кону захватив
нахристує: „Маленку хоробрих співати славу!“

Обизва наредто зрозуміли, що що ходило і не зноси, що долі говорить.
Не навмисне не відповідав нікого, не мав би підкреслювати тими, що вко-
ним нові слова

Але він тоді він був не сирмав себе і сказав протр до Мре: Моє зростає
це! Сказав спокійно, твердо без жодного хвилювання в голосі.

— Зроби, дай час... відповів також спокійно Мре.

Він хвилю вони врятує очі на докінчили добути розмову і пояснення.

Незавжди по останній розмові з Мре, Ко все в свого револювера, якого
переховував перед тими у воях і приносили його до дому показав Мре.

— Гарна машинка правда?

Мре ^{кого} якось перемікає, не то вказував на тав.

— Новішо вона тобі?

— Знаєш краще, як її маєш! Пригадуєш, що когось Монетгауер, що
теперко б було зрости людини на світі, коли б вона не володіла свідо-
містю про те, що кождої людини приймає це зростає і дає. Коли
того споче. Монетгауер збирає ^{малі райи} ~~світлові~~ ^{малі райи} у відношення до
нашого уніфікованого зростає сучасного. Зростає природно від якого ми
відійшли, хотіли бачити нові вертальні механізми надбудувати на нашій
землі зростає, так це природне зростає не могло випадком само зростає
з розуму і психізму. Але ми того ще не маємо: все може стати.

Але Мре не дуже вірив у ці пояснення Ко, бо знав, що йому немає най-
меншої потреби думати про самоудоскона. Він відчув, що цей револювер
зростає, спеціально для його приносів і приготування. Він цілком
впевнений на Ко і на револювер і подумав: Не сумнівайся в мені Ко, і

це змогу знищити себе". Проблючи болісну цемішку, нагледжуючи
сказав: — Ну добре, що ти мавши його й мені стало спокійніше
Пішки в буре, розмови між ними, з його заготовленими моделями.
Він покликав револювер до своєї воліжки і її не вилучив. Така поміж двома
доброзичливими товаришескими прийшла нова доба, нових відносин.
Годуваний с них по своєму думав про те правітливим є, чи неправідливим
таке подурювання, але обидва сходились на одному: "санітарії зручно"
є конче потрібною. ^{Тоді} ~~Він~~ навів думав, що не тільки атоє мав її
допомогувати собі а й сам окремий індивід мусить бути змусе-
жений тилком. Значит і я, думав він, мусю думи собі найвище
санітарии?

З цими думками про необхідність очистити фронт від себе, як
не потрібного вже ні на що і займального без потреби місця в природі він
звів і себе до того, прилавас, вийшов на лаву, і на своєму допрацював
свою "Умиротворення воєна".

А проте думка про переїзд у стан не думав мекало тепер його і він
став знову думати над тим що є там та смертність? Шукав ко-
віт відповіді у тому що мав пробати йому кинув, у тій же собі
механічності, який придумав чоловік для своєї боротьби. ~~Він~~

Раз, коли він не було дома, він вийшов з воліжки револювері став
його розглядати. Дивний думав йому що механічна річ, якоюсь
мислю, як комсь. Розглядав його на часті, оглянув, все-так таки
але, старе-сидиша відоме, але щось чулось иншого нового в ній,
що не виступало собі він зовсім не мав. Комсь, на війні, потім у оборо-
нній, та євоборі свого краю він мав зброю і уживав її, але не придо-
бався до неї тож, як тепер. Тоді зброя була ним. Тоді тоді
він не мав вирізнити зброю від решти: бий! Тоді зброя
напевно виходив не з револювера а з його самого, з його сутності; це
не револювер тоді убивав щось, а він сам своєю силою. Тепер же
бачив, що він — це одно, а револювер, що казав на шитку щось

ничого, що тебе не буде вбивати. Такий гарний кусочек матері обробленої
людськими руками і рукою, такий безмовний і в той же час повчальний
в собі смерть — це щось нищого, як він, як є. Але хто дав їй цю страшну
здібність цієї матері, хто? Сама вона, само, ніщо інше, як тільки
вона сама? Що це дає їй цю функцію? Людина, думав. Далеко?
Далеко людина отілює віків днів на дні свої, людина що все протискує
проти смерті збільшила сама раз себе і хоче далі жити. Але чому ж не
такі люди, які не все є для оборони і так не ту мітку? Очевидно що і
смерть є такою жасів, цілого, цілого, незрозумілого для нас думав.
Можливо, коли казав, що все на світі зробив для чоловіка — думав.
І тоді немає нічого ні чужа, ні страху ні страху, коли бувають і цей жасів
той же думав. Але тут виходив постійний страх: а що там? Що ждало
нас там?

В такі миттєві він клав знов револьвер обережно до кишені. Навіть відда-
вав думками про подальші дії. Але це страшна табунація ні на
кого не була. Висхідна поведінка навіть була до себе. Прогнали
було тільки те, що цей жасів був в руках свідомості людської тільки
на поведінку: односторонній природи як головні принципи думки, коли того хотів.

Потім часто, майже, що він коли це не було було він брав до рук
револьвер і оглядав його з усіх боків наредом сподіваячись зловити від
нього щось трохи таке і таке. Він підготував це під впливом нового часу,
яке вродило в йому від того, як він брав останню готовність до
смерті. І думав: можливо привідомо? Так, це раз то більше підпа-
дав йому від цієї невідомої сили, яка вводить звідки з таврами
людьми людини. Крім такого він підготував себе до виразного ви-
мирення винуватити себе при першій до того нагоді.

Ніхто не знав, що одної табунації того, якого він був в останній час
і яка завжди мала йому те, чи мало мук поглинувши інших. Пра-
цюючи над своєю новою працею і чуючи повстання з усіх боків собі пре-
чисто від головної причини лише від світової сили експлуатації.

маємо з своїх друзів, вірши знов, що там, коло нього, він може знайти
свої старі поремінок. Від свої породи, що аспікується окремий випадок
чуда що їм власне, ані то він бодай член не творить великих теній
могутва і дірних по істерелі і мислах того краю, з якого походив великий
судити, який їм пірнок; багаті ці річі було давню думкою Мре, але
і так він не міг не дати йому для цього кошти, бо доводилося більше думати
про хліб і пряжу, як про інші. Але тут несподівано виникло се що і докраси.
моторів людських не була легко доступити, що і вони з тієї ж нескон-
друпи людей на світі але подалі всіх. Одні думали надавати собі від
виступу до думав, що можна виступити, бо виступавши з мірсовою, інші не пускали
і догадалися, що амадор мислив, і виступавши у своїх не виступав, ані мали
і інші повільніші мисльові не пускали виступати, так що всі виступи попередні
Мре підняли црес у Європі цих слів що він кінчався невдахом.

Потім маючи виступати у вітальні Монарха Мре не сумнівався, що
зможеться мати не каранти індії куди так довго мріяв він багато років.
Зібрав трохи грошей, позичив де-які, купив собі ті річі і виступав каранти по
докор диний паспорт до консулу сфля. Але тут у консулаті дістав він подив-
лячись різне несподіваної радості. Насамперед, коли там довідались
що він з світовою Наддніпрянською зброєю подавалися на його. Окрім
по Європі сміятися мислячи не дуже добру славу по собі і думали не
одне тепер їх пускали до себе; крім того аттестатів урештєв постілка,
що походили на грошову кредити ^{банк} доверря у держав Європи, що Наддніпр-
яків робило ще і інші перемикачі, особливо по краях Актиант. Ці бреші
уражали, не помічаючи свого злого стану аттестатів, що Європа то і капітали-
стів, платно і безплатно, призначувалися ще в тім що кувентами на
Наддніпрянців, які не хотіли бути ні чим ні платили за витискання
картону, а домагалися свободи і неспокійності свого краю виступати. Ці
інтереси були визначно що панують як в Європі і вони не користувалися
що Європа з Європою і свободолюбивими Наддніпрянцями, які не хотіли
за ніяку ціну по Ревану бути знов як Франція і Європа.

На зручній для нас, у нас в Європі, проти Наддніпрянців відбувся постійно
різкий переслідування, утиски, наїдки. Саме такою історією відзначає із Тре-
ком він отримався тепер в консульстві з проханням візи. Дерябова, яку це
значу, урядова школа в якій учився Тре, висловлює як "свободомову,
виряду, шкільного над бачити краю, праву, свободу іти" - як Дерябова тепер, очем
і мейн" думала величезне повстання тубільних племен у своїх колоніях,
які не хотіли бути долі під впливом цієї "свободної" держави, а намагалися
зберегти свої традиції і самостійність. Тому, що не хотіла вона посылати своїх
своїх військ на цей фронт серед білого дня, а може боялась щоб її війська ще
не відпочинувши від світової війни не відупитимуться, - наїмте її тепер
до не військантив це думка цього повстання. Емігранти Франції були
якщо відомі скрізь в Європі як матеріали, які радо наймаються у війні
авантюри, війни, війни або лише добре було платено. Тре, до того, як і
хотіло тільки від такого рішуче не був про цей теперішній потік нічого,
і тому я не хотів писати про це в консульстві.

— Ви до нас? Добре, хочете до школи? Співач тогочасний якийсь урядник

— Я власне, до школи і не до школи, а більше до студії

Урядник усміхнувся і додав: "Мені як стінопис консульства по мурі
більше говорити одверто..."

— Я не розумію цієї відповіді Тре.

— Можливо не хоче до школи, а просто без школи до лейонів? Ви ж були
фізиком? Вашим багатомісцем... Радно достойно

Тре почав висловлювати, що це все значу, а зрозумівши наріжні цукри,
відповів зобуренням протестом, що його мовчує кимось на і як
мусне діло.

— Я, пане, коли борюся за свою свободу! Чесно прошу війни з беззасторож-
ливістю своєю! Добре, це роздає в нас

— Ага, ага... Нардою Ви з Наддніпрянцями? Чи не з Французів? Чи

хочете їхати вчирати? Так? Так і в дні тої і вчирати відповіди.

Соколов, що він йому не дуже дає зручного діла. Приїждь йому по

податоло кокаїнсько була така: еграмае безробіття в краю.

Цей останній, зрозумілий дрібний випадок, зробив на хорого Мре велике враження. Він відчув, що він в Європі парій, чужинцев, чуже мови. Європейської людини по міжнародній вартості, що йому кожен може зробити пропозицію, якої не очікував зробити хтось і йому своїм краю. Коли він почув аорим він не шукав все це, як рахувати, анишого способу перейти до потрібного йому краю, як це робив все колись, але тепер неважало на це, бо треба було зробити два кроки, а не вистачало чотирі небетки на них і беріть по мір кишло.

Цікавим було те, що академік Малахін на мого висланий до його венові мвдари з вітом нічого вже не бувовів Мре. Цей цілий випадок же роз уелідолив його, що він вже не може і чинити змента не-реботовари і він подумав тоді: — "Коганей до елме."

Відки цього останнього рішення вже єспіше вирішили й у розмові з Ко. Раз фартом Мре підрахував що Ко вже змента в часар, щоб потім зробити висновок, який не довав нічого иншого, як слідств. — Дивисо, Ко, говорив він. Пересічний вік людини 60 років. 30-років ємр як що це й не більше, 17-18 років сотупеєсь вкупити до змента і тоді ще не буде власними зментами. Амазт, значу 13. Перейдіть тепер до мекс. Різня і революція ввели у мене Європу, потім сидів три роки у вентизи не паріаю, заложе це, про еда, інтернов, кнал. Амазтс 7 років. Але де зять років ще до цього ^{мре}моїх ^{мре}мексикан і зментам я і не було. Ани ф танарі рахунок від моїх років 32, то дізнаємо величину, яку тільки змента може висловити, а не простий рахунок. "Потомей", зрз, до елме." сказав він на кінець суки і мовив безладно рукою.

Ко однак, все це, зробив такий проти цього атрахуку: Друге ми зробили, щоб, виступи, а не виступи, щоб змента. Це мусіло все намагати. Мре і я змента змента, разом змента. Невже змента на революцію, ми не виступили, як у Ко змента намагати і до смерті, у відносинах змента виступили не виступили нічого такого щоб рудувало їм дружба. Мре змента потім змента з мими, що сказав йому Ко, бо малаке він не.

її собі не міг поступити будь-він на місці. Ко. Цим сльвінці воступом
ознаки неморальності йому домі мималися в дівчак тил більше він
прошує Ко кімхаратові сфранні вимови того

Миме дже Гимнху всі їхні опіюні розмови ці мималися незнані.
Відна дівчина домі мучилася вірною, що все це по закінченню прози
Вимови Мре і відна сина Гимнху. Для чого її опіюні в різних
воступом, коли вони сарима думи Мре в насі прози але Мре про розум дона-
коїтисе трохи і вона бов веселилася і врила в краце май дутке.

Вийшли вони то меду в порох. Просив цього Мре мотав цього що
море він в оданні буде багуні веселі поше... В толі днов, як колись
кімхароків тому він кидав на полеві квіти ких св їх, тупил до се,
але чому не дівчак ні одного. То виразу того вимови було тупоко пізду
у перодивів в толі час. Бов пошутніших отах того дівчак, якась
світла, прозора квітучість. Відмичуно Мре воступом мималися
хто що контури того сльвінці фігури - все миме, як кімхароків муч
і прози горло, мималися.

Мре просив Ко тасні варті йому її мималися пісню в як рідного під-
сфранні. То дона співав йому рідні пісні, каже то тили відсф-
друго але намаху над своїм мималися думом. Він воступом, як
дрив і в толі пісні теж трохи кидівани, як в кождого мималися,
який сфран свій рідний дум, мучилася як одна миме, кождо прози.

Наослід він доспівав: "Вимитомі орми з-за крутої гори. Вим-
літмом, буркотомі рокоші муча м..."

Мре сарим воступом і саримав що пісню, що коротку її тасні історію
сфран і його думи, каже воступом йому зотей саримав. Він думали
ні, воступом пісні саримав дона і думав про рідних. До сфранді?

Море воступом? Як так, каже, що може не саримав йому тасні муч?

Наослідній дід він тасні не знав мималися. Мре воступом дидув да кождо і са
мре і саримаві дидув без мималися ніг. Не мималися тасні дидув у тасні нашої
насіни? Мехе не воступом і саримав?

не міг знести втрати серця на жемчужину і хотів врятувати свій шлюб.
Тамара не хотіла від нього, але на це не довго змала догоди.

Тамара прийшов фатальний день необхідності, колишнього князя. Море.

Одного дня вернувшись додому, Ко пішов на ратон після чого. Тамара
побачила його працю. Хотів, власне, втекти, бо він любив цю працю. Ко відмовився
від неї, що сказав йому, як передати свій поділ, радість. Мисли вийде-
ють воєні, але він бачив на цьому був в світові війни, народ свій і його
своїм очам, погляди перед ним в кожному обрешеному Мрезі запитом: Защо?

Тамара Ко прийшов і покою, він потрундив на працю, як сидом та собою
почув стріх від, якого, як також про йшла одразу по йому думка: "це він!"
Ко відразу відійшов до покою і побачив тих людей, що почув працю свого
з розстроєною в кусні головою. Руки його були розжинуті і цілий
він говорив фігуру Христа на пурпуровій каміоні вихідної його
крови.

Тамара яка була була та й воно. Він вивав себе, щоб ніколи не бачити, ні
своїх ні краси, ні кохання, ні борні — подумав Ко.

На останкові туди же мисляла тамара: "Приходь дарма, колишнього
жизні твоя — хай це світить твої сонус! Роба мій зринути до, що це для
думов про смерть."

Скоро покій одвела труп до лікарни і нічим не змогла допомогти
нещасному, бо сильної волі людини, яка могла чинити тільки вно-
дому в безвісний, наріфана криво, щоб врятувати доросле не було
можливим.

Зникла якась грація зроста людини, але кинув назвати її не
можливо було повзати в. ред дум: Знак тамарини!

Винами навіть відчував. Но обурення про такі промови, що отримав
зворотні такі різі, що не мали абсолютно ніякого відношення зис-
тально для події смерті, що відбулося, до рахунок; або до тих, що
говорили своїми словами, щоб у людей викликати до себе рішучі
вспомини. А все об'єднує одна ідея про вихід з терні-
ни своєю убогістю душі в тиші.

Глинка прийняв на мене похорону, але її дрякотої криві не витримав вразив її бою, до того ж вона брала цю похорону і вона відійшла до
тому раніше, як ~~вона~~ їй подарувати і цю її скатати

Але похороны Мо вернувшись до хати і перш ніж того почитати було відчувати, що відсутність Мре, в якийсь дивний, незрозумілий фактом і в той же час тільки якийсь близький по своїй душі. Чому здавалося, що в момент, коли він дефідавал, що Мре не має — не може бути більше нічого, що було хоч і тільки того. Нічого — і не може бути. Ніхто з родичів його, друзів, чужих, родичів проїти до Мре, в його новий теніс став, не давали ніяких нових даних з експериментів. Подивитися, що вони дають йому контакт з ним. Проїти до тайни свідати родичів не вельми був його родич, як і кождий мусуваний. Може хіба колис...? промайнула йому думка. А він знав і з каюти всі фотоматерії і вкриті в ній і всі почитати, які може закласти зовні змушувалося у його. Філіпп мав одна річ, яку ми можемо закришити. Бодай трохи, а небути неким невідомо кімним новим. Чому найближчий кождий його краса, має місце і у смерті, незрозуміло?

За кілька днів по пострілах на землі вийшла вилка в Глину. Але всі вилки не дуже призначені, а навіть іноді - вилки нічого.

як рахувалася. В її чорних, мерзливих очах світилися сльозі крові дитини
орієнтовано. Першими затиском шерстеним до її був однак, що сенсу
трагедійний?

— Ти найблизший друг Тіре, скажи мені, що було причиною його
смерті? Вона якось інстинктивно чула, що він володіє цією тайною
і хотіла тепер, сьогодні завжди ціну довідатися.

— Він відповів спокійно і твердо: Мукі творчості і наслідки боротьби
з фанатизмом.

— Але ж то це відомо! Муї-мб'юти, якісь блідіші припинили репліку?
Зупинити себе в момент коли ось мав вийти морковий блиск на твоїх
тварі бачиш її причини воєнних дій цього...? Бо..!

— Ні тільки це, відповів він. Що ж могло бути ще?

Глинка відповіла на спокійно і твердо. Не відповіла, що довів з амбани
у неї вирізняв якийсь еротичний маленький, потім він блондинський
прояв невдоволення до ~~жесту~~ до його слів і поведінки. В її очах, які
не хотіли сказати, похитувалася вона. Вона почала думати, що це був
дрітливий фанатизм Тіре. Але де ж, відповів їй і те що почула вона ки-
нула її в очі.

— Не треба дуритися, Глинка! Сталося-треба кимось дивним думати
що дивне, а не думувати. Нічого зусилля не поможеть.

— Не надривай, то, так фанатично, а гої дитину зруб.

Глинка схилилася головою на руки і зібрала всі думи до купи
розуміла про себе і Тіре. Смерть Тіре дала їй похитку від тих
мук, яких вона зазнала кохання, "гудзики", але як думала вона
чула, ^{що} їй доводилося чогось такого, що ніхто вже не нахвалить нічим.
У її смуглій душі повернулася якась порожнеча, тепліша і холод.

Вона чула що і з тої її тепер ніщо не рушить вже. Вона думала своїм

омі, свободні - так собі свідомі зустріг. Він міг вогню дряпати.
Вона! - у неї немає вже ніяких шлюбів. І вона відчувала, що
що їй доведеться це дати. Її було вистрашало, як до тепер.
Нарешті, чуючи, що вона не може, що лише вона одна
на цілому світі буде пам'ятати нещасного "туркменів", а що
по звернувшись до праці, як народній музички, а до того ж є ще
досвідчений, ніде в друкарстві і швидко табуло її призначення і слово
пропаганди.

Але тепер саме про пам'ять мав же рівночасно дружав тепер і
Кої це збільшено певністю. Він був цілком певний, що ~~вона~~
гарній дівчина, не довго буде помітати на епізод з її друкарством,
може рік, два а потім вище зоміже і вволює керувати. І він
спробував підсунути їй думку, щоб довіритися, як символічно
вразивши її цю принадак і наскільки вона з порадена і
зрешт.

- Тимчасово! Не сумнівайтеся... Що варто дружити з тим, хто не має
бачити? Він зрешт і зійти в зрешт друкарств і борітвар і тому і вище
Тимчасово зовсім свої рани.

Але ці слова не зробили цілком ніякого ефекту на Тимчасово,
як зрешт мав. Він на зовсім уявляв, що вона зрешт
певного оточення. Слова не припадали до її, з її давніш
помічених в друкарстві по до Тимчасово. Тепер вона ясно вже побачи-
ла, що це зрешт, і твердий чоловік, що він навіть
визнає, що пам'ять друка свого не може, як свій, через
те, що він зрешт в пошуку Тимчасово та свій пошук.

І вона тепер тепер перейшла на "Він", начебто підкреслю-
ючи, що і вона вже подивилася на цілковитий мав до цього

їх колишньої пристрастної турботи

— Но, як можете ви говорити це? Але ж ви не розумієте, що думаю?

Або ви не розумієте, що таке смерть його? А може ви не розумієте, як сталося дві смерті нараз? Ви розумієте це? Але ж тоді не мізи вамі жодні, безсмертні слова? — Така мовля, але ж я вже здала.

— Ви бачу мабуть не дуже йому дружи?

Слова чуття і бачення нікого, подумав Но як ви прекрасні і як ви зрозуміли! Може ти не знаєш ще їх значіння й вартості?

Він відповів спокійно: Я був його другом, Тішка, але зараз роблю то, що велить мені здорове зрештє.

Вона все відкинула і мені вже не хвилювалося невдоволення, що чула в неї, а цілий порив зловив до Но і вона легко, легко не кинулася йому якоїсь сваволі. «Значить він не жахнувся своїм мучком, щоб дехто змінив погляд і друзів не марувати його наміри, щоб зрозуміти, думаю, що він. Він мав право на життя і вважався за нього так само жорстоко, як і мертвий. Зрадоту того зрештє, творити і тинити спогляди і не давати. І вона вже не сумнівалася, що тіньки її дружба була справжньою дружбою до нещастя. Зрештє, зрозуміла ще й нова дружба з нею, що Но переслідував якусь мету виконанням того, що і про що Мре. «Так, так наміраю: він забув про смерть когось маючи його життя...» Значить вона віддала, здала, здала. Окей, думки, безрозумний Но і він може... піддався їй це хтось ще і що дружи. І нараз вона відчувала, що слово піддаються їй до слова. Обійшло їй обійшло.

— Що з вами Тішка? — спитав Но. ~~Вона ж?~~

— Нічого! Кинула та

— З Мрею хтось віддає?

Тішка не відповіла, вона б готова була в цю хвилину кинути до Но і дати йому пощечу. Мертвуха її тупітиме того ж.

Він зрозумів це і сказав до Но.

— Це тому ви мовчали над могилою Мре? Зокінчили друзі

як завжди.

— А не промовець, Глинка.

— Не промовець! І не сорока і там? Скажати мені слово на дурного друга, хіба на це подобається оратору?

— Це публічний висуп.

— Знов інтерес, скрізь у вас інтерес. І все це відомий вам поведінку не був ти. Ви ж не хотіли кинути свого друга, бо це же вас все тілоки дружи. Прикладу Вашої науки, яку ви виконали для нас, Тре! Ви зробили сподоби того й мені! Ви...

Вона навіть підвела, як начебто нічого не було, на дурного. Той спокійно дивався їй в очі і думав: ти не знаєш нікого і не знаєш мабуть нікого. Ми мусимо і в рідній твоїй країні

Приймав. Глинка вирішила не довіряти поведінку і швидко встала на руки дові і вже ридати кинула: Благий Тре, любий Тре, ти мав такого друга! Мені такучи вона пригадувала всі потрібні і поводження до і вдала її свою ролю помічницю. Вона ж не могла не уявляти намірах того. Згадав, як Тре часом приїждив з нею і розмовляв про свої ділової ролі, як часом скаржився їй, що він би хотів кудись втекти, виїхати подальше від світу, надей. Пригадала, як кохав він її, але цього апроposito його життя. Може до? Її вже здалося, що це напевно так. А все коли сказав їй приїжди до голови друга чому саме цей? Не допустив до самогубства Тре - вона не могла вже сумніватися, що до всього саме до її ролю? Вона ж не могла собі кинути і знову її вимовляв. Вона ж не могла прокинутися зовсім від Тре. Той помер! Ніколи, ніколи вона не простить собі цього! Вона вирішила у виступ до, йому дружина Тре. Вона вирішила, що ролю справки - це сміху сміливих мисли.

Мені пізнала вона свою голову і побачила, що до

Сидить все в тій самій позі подумав: "Ось хто буде зривати криву нелюдяність, проте! Но, але не ми не є, хто має навіть тоді, коли має право і мусить цю роботу робити."

Но дивався на неї і одразу помітив гнів в її очах, а на обличчю погляд, який дивав тільки у сміливих людей. Він враз чув, що вона зараз кине всім на потоп, що се зробить по ній.

Він був готовий на це, бо шкестливий гнів — це було право Глинка в цій поемі. Це гнів виспіваний Богом у гарних зрешт.

Але коли брав, як і всі інші, виходив зривати, тільки одного, що цей гнів, тепер мусить бути — з думки ч. ефектом, бо те во їм чого це робило се було ніщо, прох, швидко мається не зриває-не мусило і не потрібувало гніву зривати людей.

Він не помітив, що напад був.

Глинка встала і стала збиратися до виходу. Вона навіть спокійно поправляла волосся під капелюхом і навіть не зважала на надруковане.

— Но! Ми бігме не говорили! А яка ж вона дурна... Звасне вна бгме!

Вона перлові почулася, що кімнати були в новим на миром, з новими думками, до яких прийшла під час цієї розмови. Но. Но пішов однак за нею. Вона оглянулася трохи спитимася начебто дозвони цю сказати йому, побачи передумавши. Вона швидко пішла до драматичного.

Но Глинка не здала вона геть на свій вояж.

— Глинка! Звідки, але мучу цю ж цю ж сканду. Я мовлю своєму другу бгме, але ж. А тепер кому то до пам'яті в собі.

і похвально казати, бо це була тротедія, яку нелегко знайти може. Але Глинка зривати біжить мені зривати, а не зривати.

Був би се здроті. Дехто хоче за те, що він був для Глинка з свого родного краю, а тепер і з світу, з ними і зривати зривати. А Глинка: Вона мучила придного цю мучила, але прийшла.

на свій мілкий чоловік, а не барковою кмітливою дівчиною. Ви
знаєте, що це, що вона, як дівчина по праву полюбляла! І він вважав, що
її життя було ніким з людей не відрізняється.

Но їм не казали і вчилися їй. Але вона мовчки поверну-
лася до того стану нічого не казавши, тільки кинувши гордий
притриманий погляд. ~~Він подумав:~~ Він подумав: Тільки морем це життя!
'Одні хитрість пошуку вуха і він поцінувати її рідну!' Але він
ще сидів у ватку і бачив, що той біз її, де він сидів
подивився, що їм на сцені він казав і казав.

Частина II

1.

Пок розпорядився знову з'явитися доволі темним друзям; одному все ціло було з'явити зі сцени з'явитися, доволі, друзям - Глину; всім на який час відійти від нього, а що в Глину була вимрія наказів боротися, творити була найбільшого з їх усіх, на кожному домі вря соціальним жити і прокласти собі і іншим, нові дорозьки.

Дружба цих трьох людей була без сумніву великою, бо друзями були нерівні виміри. Ніколи не було це на світі чужої дружби по між людьми рівних і великих талантів, а все навпаки.

Протиставляв ці дві частини людей, наші з'являлися, який інтерес виставляв ватами до куні. Розійнявся рифами мислями в безмежному окіні фізичних мислів, модерністських і діалектичних.

Глинка доволі болола і страшилася душевними мурками і нерештими мислями і вигадала в обіймах релігії. Вона прийшла до висновку, що з душевних її силув Мре, яку, як їй здавалося, могла не дожити, буде у свій час не поділялася своїм правом на Мре і Ко. Як цей свій гріх хотіла вона заплатити тепер згрішними від свого особистого з'являтися і молитвою перед Богом. Проти її стану був тепер подвійним, вона ставала дві невеликі жертвою; раз через нещасне всіх обидів з'являлися Мре, друге через найвищу віру величчю релігійного викуплення з гріхів, виступати, в дійсності, яких вона кохала.

Але і далі бо айдать Мре не була так легкою до переживання, як це було до того першим пошуку. Свідомість того, що в з'являтися єгоде когось кохав на який спір з боку природи, що з вище всіх засобів до з'являтися в людини і що ці спори може це було шалю собі своїм з'являтися характеру тежарам, яких можна було і свій вря доволі потужним - цітима того Глинка впливом цих своїх друзів він написав листа до Глинка в якому в трих рядках говорив про причину смерті Мре і кликав її не надда на дурі, а з тим боротися з з'являтися і переживанням модерністських і природних. Глинка на це того лист відповіла повчально.

Але стан пригноблени не довго панував над ним; глибоко вивчивши свої
праці, він відчув, що був прав у всьому своїм поступові, як до себе
особисто так і до інших.

Але, як автомат, як машиніст заповнював і сповняв він все, що було
йому потрібно зі знання, щоб вийти на поле боротьби за здійснення свого
політичного плану будови держави, вийти, як найкраще озброєним. Він
знав тепер тільки один наказ, один імператив, що керував ним:
це був цей наказ праці і гни, який з'явився в нас природа не пробавив
випливу ні для кого.

Він тепер по всьому книжкам і працям намагався не ігнорувати нічого. Рідко з'являвся він десь серед товаришів щоб виступити перед ними. Але він був
тільки тоді, коли мав перемовити з кимось з товаришів, котрих він
вже підважав для своєї майбутньої праці. Бути потрібним, пробити собі
самостійно шлях до влади, до панування над чужими людьми, виказати
в фізичній опрацюванні своїх поглядів і машиністської міцної боротьби
— ось це було найближчим його потрібним. Він бачив уже перед собою конячки
своїх планів. Наполеонівська війна не була йому такою чужою.

Цей рік і він вже вийде це свободніше творити щось в фізичній. І
все те, що стосується людини до організованості, до підпорядкованості, до
сил і до вільності, що виходить з наказів не написаних ніколи до за-
конів партії, прав держав, влад, з що написаних в усіх книгах фізичної і
словесної і цієї такої твердого не правди — все це і є сама боротьба
і люди цієї боротьби стигли в нас для людини — все це було його життям.

Це те, що сформулював в нас як протесті міліїонів вихід, говорить з
серединами людини тепер найбільше міцно вихід вихід історич-
ними причинами, в формі, яку не вихід Кайсера мораль-
ними імперативами. Не одну моральну силу ми чуємо в собі,
але й багато інших, але тільки тільки є тільки одна, тільки
простою, як мого історичного життя, як людини. Все це
це вихідність об'єкту, але між все це що вони бачили, що

За божого не знає слів. Вони піднесли ті чужі слова.
Але самі тоді на мому свого друга після того, як там він пограв
на механіках, щоб подивитись. Він нічого не хотів приховувати перед ним.
Якщо на мому і що роз'яснює і чому він з'являвся, як єди-
нство всіх його ідей, що там в них було. Тому приїхав
все до голови друга, що в суті речі там не має нічого, щоб сказати
своїм виступом і тим, що він з'являється на сцені зрештою. Тим
роз'яснює механіки він з'являється виступом самітним на мому свого
друга піднесавши йому як і всі інші, як потреби в цьому. Він
чув, що те, що є від його друга тут не тільки однією і не було
жодної тут.

У того року він сподівався на механіки і вступав на ринку мов-
лявими присудами своїми. Але несподівано колись під його
їм тіла став рухатись. Він чув, що приїхав у нього і подав, що
фундамент під прекрасним механізмом зруйнувати роботу, був
кількох зроблених і вода під ним його відвідала отвору йому.
Вона ріс, подумав він, що на такім випадком фундаменти.

Уже як не такі відомі асоціації, які з'являлись в йому в уяві.
Але, які не міг він стати роком, він надав потоварило їм, про
виступи на у його "фундаменту" що з'являлись. Цей зруйнований фундамент
подав йому інші думки. Підняти, подивитись був механізм
на гордий піднеси. Фундаменту, той той з'являється, що-
вже не так, він має слов'янське. Це "підняти", "підняти" експон-
тування того самого фундаменту через його горду. Тим на мому
друга він ~~надає~~ прирік, що в тому не з'являється, а в інших
як і ті, "підняти", "підняти" так, що стріляють йому
на фундаменти широкі.

Але, друзі, мені не поїде, і хотів підняти "підняти"
мене, але це було лише моїм сенсом і тоді, — і я їм "підняти"
все що кинув мені до мого плеча, але з тим зрештою у

звистіти. Я буду в звистіти санітарами, бо неможу працювати, казав не дякую
бути лікарівши потім.

Ось коли працював він зі своїми друзями на валі.

Тоді друзі! Я мав право навіть убити тебе і думав про це, бо
що дивувало мене зрештою звистіти своїми друзими на казавши. Зі
кажати і ти виказав? Ми це відказав! Ми брали в трудності.

Так і душею можна повторити, з друзими маючи не варто, не по-
трібно, бо навіть маючи казав в армії, ніщо, по перед стріляючи маючи.

Відходячи з двимітарю він відчув, що нічого в йому не змінилося, що
мисли, праця тихих мисли, "заходіть варті" не руйнує його, що
в серці його хоті і мисли спробу полегшення того що тільки з друзими
Тоді, але не в творчі руйнуючи, думавши вразів, а в творчі хвіста
прислухаючи на улюблені і руйнуючи повеселення і виведення фактів сме-
рти ролі. Він був в ту хвилину собою природою, що в творчості і мис-
леннях була своє і притягнення. Природа не тривала і змислюючи
вільну і цю таможні, бо може і їх орбита і цю руйнуючи брала
можливо нещасливо, але таку, що така одна мисль іграв боротьби
за існування - втечу. Але може втікати від природи подібні такі члени.

Звідомо був в Громикаві, щоб існує додому і цю руйнуючи він думав.
Що на казав йому доволало дати відповідь зовсім колись, він ніде
можливо не міг би ~~в~~ відповідати, але, як, але ~~в~~ ^{думав} ~~в~~ мене над
можливо друзі.

Але чи схоже він вогніми відповідати перед судом, сучасним людським?

Ні, ніколи! Сучасний суд людський - це мислячи потім реченому члену
прострілено кишки.

відносин, перебування, розпорядку життя, і навіть в ній мав - він
знав добре. Все те, що зберіг злихач по фізичній вийнятності як
секо, не осмів був дати йому жоден предмет експертизи. Тоді ви-
ни, Револьвції і студії - все це було йому на ходу підказує ідей
"кадброві", що вимірює мову крім мови то фізично і вимірює
за фізично. Скільки людей зриває цим пірміном фізично? Скільки
світних ходять відносно, але людина твердить гордо, що відбудує
Гекі в з відбудує свій мову. Але мабуть фараонів знес, ринув
пірміном, але мову зривуть ще в їх часи.

Робітник, що 20-30 років копає під землею вугілля, або срібля зриває
жодів його пекла, доміняє свої ноги, праця що ціло фізично кде брудні
роботи, кокожка, що ~~вона~~ віддає своє фізично на використання інди-
виду пожею полів, банкіри, що керують державою, філософи, агро-
номи, вчені - всі вони однаково не мають сумі ~~вони~~ фізично і
перед смертю дають дітьми, хоч у тій кадброві були вони титан-
ними боротьби або тихими реакціями, що зривали фізично і вимірює
в їх. Вони всі не фізично працюють, а працювали щоб фізично.

Враховуючи в тій, чи великий світ мав кадброву мову розумові
а не саме фізично, але мільйони не мають і цього, не мають взагалі нічого.
Але не велика кожна мову бачила і бачить цей розділ мову на
будову ^{можливо} і вимірює фізично. На чому ж природного фізично вимі-
рює кадброву і якою зривається. Зовсім сурово і мікро
проводу фіз, так є і з так званим фізично.

Цей новонак, цей фізично - так званий мову природу, так
добре ко. Але його вимірює він вибрав собі і спеціальні форми
своїх студій. Але не як кінць до хаосу, але він до пучка темов
він в це фізично, його думки були чимось, сферичні думки

розробити всі свої існуючі. Також існують люди по лінійній карті
і можливості етнографіко-історичної території, хоча всі вони
ставили пріоритет на те, щоб показати собі нації тільки і використати
можливості своїх держав території.

Бути модною в наш вік - це бути національно свідомою. Вона
Златинці по своїй свідомості в масах, а не, як. Мусині без національної свідомості
неподриває нічого ^{близько} крім їжі і одягу. - вона краще організована на майбутнє. Розв'язувати
істинні питання суспільства, а не виступати в її інтересах, як це робить ^{деяка} мода не може.

Ж у хвороті здоровоті і силній модни так і в Коцюкові не походив у того з почитте зраню до свого коду, а тільки з почитте того, що націю наближав в такий до змисте і творчості бачилих модовки кожжтев, як півна дробка прима згорей. Були як і інші притомні у його не такий характер поведів, а особливо свистереженні коду політискою нової влади в тім краю де він народився і з свого дусів тікати ко влібрацію. Кої народи, як відійшли через націю коблїї відіймаєт залоко від модовки. мавши ~~така~~ ко-ридрились провами і правдами. як бїльшимм і іншим, хог і притомі з думкою ривен сво моді, науки, народів там.

Визначити можна, морем чи з тільки так званий поточний інтернацій.
можливо, але порти бувають тільки над морем. Оскільки ж на паспорті,
які видавали собі владі в той час, то звичайно про подорожні виставляють
визначення чужої сторони. Відомо, що в Кіровограді 20.10.1918.

Наказати всі пристованні бреш закінченими і по створенні м
решів вручати оге на Казносу.

Після цього іду на вірсити щоб збирати там де сидять і своїми
товаришами відчувати ми солютизм і голові в чий хліб, що від нас
зростає. Знайомі! Як же можуть бути знайомі у людини з якою
не може бути ніяких інтересів. Багато має знайомих
бідний чоловік? Не було. Близькі? — нікого. Принадкові знайомі?
Ніхто політичний слідає: одні боєцького, другі диверсії на його
лік на фредрі, акому вони готували з маскою кусень хліба, третій він

Все существование его и всего творчества на нем. Через эти скитания
был связан с той студией как восточно и далеко, про которую сох-
ранил впечатление что до себя не дорос. И на самом деле в то
время к нему было слово на языке. Впервые он ушел из студии
после.

Нам же товариство малим тоді був один Любомир, то при-
шав тоді, що був вкінці цього року студії вів ординар проєкт
власного будинку читальні, що встиг унести в конкурс на
цього року зразок по багатьох своїх студіях. Проєкт вважався хвиля
вмощеним ділом інженерії. Але стався же той удар: проєкт було
прийнято але не довідалася жюри, що автором його згуртував.
Тоді ж згуртував. Взявши ж проєкт згуртував ми не вважали жюри,
ні мзи, модери, рушії, а що французів і окремий експерт мав не
мав, а він словенський чужина. Якби не отримав Римського
вистави, прийняв свого проєкту, то ми не відомо чи і зважили при-
йняти. Відмовили зі студії і відмовили в турки умовар і медій про-
носу же того жюри — жюри римського відмовило вистави того
проєкту. Цей факт сильно вплинув на його психічний стан.
і зникли майбутні цюся ставало було його, колиб не підослав то
довідавшись про це і не запропонував йому зробити проєкти удов-
радки і стати інженером у його.

Зрештою цей факт удару долі не був одиноким посеред цих людей;
найде кождий і товаришів знав цюсь подібність. Микола Се-
ров повіста, де, його інфекція хвилі одради по Анкієвському Каймо-
вському фодрихонеті і пропонував оточити нещода міської палати
осадиного робітника в той же сирець восток. Веселий Кай-
матів ніколи не мовчав про те, що сади́нчивши агрономію, по-
худоу у селеника, що не померти і молоді. А Анкієв був тоді
нещадний і своїм фахом юриста, по Анкієвському по му-
вело прохувати зус добу на судовах судинків, косячи бач.

процесу в переміщенні вгору, бо на даний час не був виданий в
цій праці. Миме медиком було все так добре. Але за всі ці
випадки, які стали в фронті вмігрантів кором і за тим
ткан хіба одинокі ніхто не казав дулом під тиском боротьби
і не переміщував. Єврей Револьції і довголітньої упертості боротьби
за свій край вони знали всі ці значущі фронті і твердо думали.
Чому його перет і такою спокійно переживали радість, яка, що
появля, рідко до них не дувалась. Крім того єврей фронт
Єврей виключало можливість довгого стану апатії або втоми:
сприйняв на кордоні краї модана багатьох праць і навіть боротьбу за
всього життя, який почав було діставати і турбувати мого, а
супотівний мус, який казав був у формі багатьох, що
робили. "Чим працює?" Яку працю вміє? Вмислював кордон
не працювати час на утримання від праці, критикувати, ціно-
вити ~~вартість~~ і мігранти відчували, що їм треба до варт-
увати до фронт навчавшись цю роботу або вміє втом-
итись. Єврей і балканської "маніловщини" Європа одинок не
могла собі навіть уявити. Одиночність не могла ствердити
ніколи єврейську це кращою принциповості, яку єврей
єврей дружно підносили і своїм і чужим робітникам цю
вмислював в більший мір кохати, як кохались досподів на
Єврей Європи, поруч варті вольного мислення, політикою.
Це потреба, знитись, клясти, плазувати мус у війнах
так у поруч, що навіть кохати мого було дивним, як
кохалися до комуністичних робітників мус також. Боротьбою
своїх підлеглих, сам знаючи у війні помилки перед своїм
худою. Проте, єврей знав, що з того фронту
єврей виступав на всі сторони: дум, мов, мис, виповнювали
другий робітників, а дружно миме боротьбу за фронт,
кохав з пошаною працю мислення, як дружно мис робітників.

Цього поробивши свободи і примусивши до праці і пошани всі
товариші з товариства Ко, як рівно і він сам.

Вже коли потім рушив і встав пробачити своїй сім'ї вми-
рених міст всі, куди Ко, вжити щоб це раз вилучити і пограбу-
вати їх.

- Діти, діти, скаже Андрюша, напевно знав про цю кривду і знав,
то як і не потрапився.

Але ж нічого йому не виставило, бо кождий був багатий своїм ду-
мом, він їх анимав, знайомився, викладав їм усе, що хотів
вчити, хитрощами, сажаючи, судилими і деякими теж до-
волом розумності.

- Андрюша це раз кинув. Там приїхав у величезній неспокій
про просидів, тут пів років на свободі, але як втручаний
між ними, а не прийнятий ними. А воно ж про закінчує
коротко! Тоді впадає. Він кинув дивитися і різко сів
у своє крісло і кривавий погляд був погляд і він все мав
свої відповіди кожен повернувшись до Андрюши: «Вже,
напевно, се тобі дивуватися з дитини?»

Андрюша напевно кинув його сів і казав дивитися до нього.

- Діти, дивитися їм хіба, а поспити їхати так до хри-
ста не пустим. А де ж це?!

- І добре, що не пустим і не поспити а то що криве є
Андрюша, тут перше. Ми то знаємо! Ну а чого там
хитрує? Куди тебе там пудили своїми?

За хвилину тільки потім вилетів і міста і потрясав
воздух і земля білі були і деякими полами утисками
червоними судилими, як мухоморами. Найдовше
стоїв коло вікна Захон, він похитав на місто, а зразу
сповстав його і зразу дівчину і деяко казав зразу три рази
не сміти і нею зразу, бо не мав нікого грошей то що казав собі

- Ізреш їх ані. ' Коли їм учор пак, кинув він кагедто шматок св. Минаю своїмні про час цює кручого, кагедто нашіо. Туюку маю з каютельною Ізреш на тиредеа, у селенна, оц перед відігдом. Все ішо обличчя розтислює в мнаку, урешиву урешиву.

Вотма цю туюку зробила на всіх велич молодних творчих силно моїгме вращієнн. Ато й не мал голоду відруб його

Хліб урешиво розтисав перед товаришами цюку, хліб і просив до їрї, сам першим вневим собі велику коцу до руг.

Порний коштывав ^{уор} з цюї світосної ро селіфрактив їрї. Хліб їв куєнн і куєнн. і все творив, хот биче цю руг, цю стоєнн в звешу з їрїо

- Іхортн цю батма знає, коли то цю примідо до нашіо ка- ртоту доє. ' Оце їм таї дуєнн собі: тож у нас цюку селенн і на света не їєтв, а тут і дукний і боготий богаїт хог віді- дое а все їєтв. Мико цю подна знає. ' Цо то є? - А з тим, ек воєнн цю дуктв, продов дуктв Хліб не перестави релігасно все їєтв. З тим... та вше їєтв. Ну хаб їєтв! Папошник по ка- мош. Цюхліб зростаємо, хліб на цюїм світ виводна, а цюї папошник багимо хіба на Великдєнн цюї то такї, цю го- сом її до у ишнїо селенна, цюї неє ка хог їєтв. А цю м- де бес цюї їєтв не їєтв.

- На цюїї брати безвоє, данн обсерельос! кауваєнн факон збоку еротично.

- Коли би їх вше мха година зїла з їх кулігони, з їх обсерельос. Іколи вше їх мхає тої трєєтє вхотити!?

Ік звичайно, розмови і обсерельос Хліба, цюї селенн, практичного, протолінійного все всі вислухували і не спереканєє з ним, боїєннх інтелігентських міркувань він ніколи не годився прийняти і вимови. Імєнн всі слухали цюї, цюї селенн, цюї з цюї мшного і їєтв.

- І все тут так в Європі. ' продов дуктв дої Хліб Хліба цюї не дуктв у нас

Навіть з титлів має також зобразити, як тут робитиме? А вклас хіба
у нас місто з панамі етітки візьме їх, як тут бідноті? А що вкрас до
німа, театрив, газет, то у нас панамі того не мають, що тут всі моде.
А де не був, у кого не побував, де не був, то все бачив. Всі чималість бізетів
панні, вечерні, світ, пуржі, ліви, прати... А у нас?! Тобі, роби той дедко,
вже сі пошу на лова ці зупи, а що має? Коли за царя часті по ма-
ли, тепер на дит, як ліні заці, таке добра по чуті. Тисома немі змалом
що поділо а дорони з босі, а вкрас має міліїони за насі хліб придурку
знаших елени. Милер-юккери Пурікани это раз передружковувати з насімі
гроші!!! Оце з Юмкі приїхав замлек недавно до Корнійчук і розповідав,
що на границю ще й досі приходить дідьки вірносі з лозком на хомлявот,
на кортот, у військових цемлах, брудні, не колони, вошиві. А деж насі
хліб, цукор, солі то, табак, де, де? Ізреш! Водой їх вкрас кортні сіме
Мелая часті нашаму народові на елімі!

- Путь бинер - кунь Bin Wei бинингесв.

Так отверто і влучно обговорив свій наріз Київ і ко подумав: не
так же само робить мобіль міністр, король, або диявол курвту-
рного папуга або сомо свійного, руденця лише у формі промов і
акцій. Були та соми. Ко нагадались слова і промови до з'їзду

одної силної надвизначності, соціалістичної, верховодившого управління
словесами в Рволюції і турок по ній. Він вийшов з наміри свого хатника
і сказавши Кисові, сухай прощав.

„Ми молоді, наші фабрики стали, фабричні печі гарячі, транспорт
зручненький, самота свого тишу і Рволюція і війна, ніде не було ніяких
складів хліба і тепер ви розумієте, як остро стояло ^{до} нас справа не
найшої потреби хліба важко підняти, де можна було свого дістати. Додати,
Сиде, розумієте? Де було, де стояло, де хотіли, де хотіли? Треба було ко-
жого хліба хліба підняти! Кінець і хліба підняти. Ви розумієте — і хліба
нічого.

— Що це ви хочете від мене повчати, щоб не був і не бачив нічого... Відповів Кис
віднесеним голосом. Від Англійців не бачив не хліба хліба ніякого, підняти...

— Так що це, Сиде, продовжував свої хатник Антон, що хочете ви зрештою турок
показати або, хоча хтось крутити?

Але Сид такий здарний не мовив, чи не розумів він не відповів Антону нічого
а тільки дає відповідати свої спостереженням.

— На цю країну турки поганенько! Немає щоб її не було, а що робити її треба
не має, да у нас. Ну, брат, а що надивався, робітник, держись. Ну, де ти? Ну,
ну і в бабці на фабриці не сиділи, не то що ти чоловік. Ну, а ми і кравці
і шити і туди ходили, щоб виробити копійчану. Ось цей приклад. Хліб був
лише не кориску сирників і показуючи товаришам говорив: А ну ж бо,
чи зробили у нас робітник таку коробку, так акуратно, так гарно? Ніколи!
Ах так, брат, коробочка, я був коло твоєї фабрики, щоб допомогти на
поганеньку навіть їжу а їсти треба робити денно чи ні. Стільки, що
що собі а у вас не можете, а в моїх сила бачився. В зробили ми

— Робітник у краї. Є така скрізь по цілій? У вас Карпур. Ну, скільки
було? Було багато турок. Був у Німеччині, Австрії, Бельгії, Польщі, Німеччині
Норвігії, Молдавії... Кожного міста ходив і до податків... Був у вас по
фабриках, в усіх краях домі багатих, у всіх містах, поробили ви
хліб і що ж ви думаєте? Хліб не вийшов від краї від краї!

Нема прістуса кожному... Мислили їх цент кудись назад, відган. Боги прийшли.
Мут роліва Хліба урваномас, він не знав, що далі вже говорити і тепер
запідат. Но

— Неправду с кады Ко.?! —

— Гражданин! Ми оповідаємо тебе про те, що в Україні уроки фарту. Ми
 як знаємо, що у нас перед війною кожен урок фарту.

— Но, барже, наредно градишми біз від Трухи Хо, санторул Кіис ома-
жати хіс, ахо не градиш на нас градиш... Охі мернема туди куди біз
гради... Куди, там у нас... А от градишми на нас... Що є у нас в градишми?
Кіис мова...
Тепер санторул до його єс Хо.

[illegible]

В період такої бурної революції над громади мистецтвників мусило
родити ситуації, котрим чого суб'єктивні і воно мені так досить зба-
гати в інших галузях, як то пророк вступив у Львівські студії.

Мені здається, що в його буде подібним до християнської церкви
де пошук ^{св. духа} і духовних магиків і духовного членства і існує бог і зми-
стоювати нас. XV вік не вичуло нічого від малярів, різьбиль-
~~ств~~ між цим і народом і великим Христом: один говорить, а

- 108

— Тоді ми не перевертася на червоні подирі і ми проведемо
протестну поїздку на селенні і прийдемо успішно до нашого селення
і т.д. Одні там молоді і привчуть і мовчуть, другі хвалять
і мовчуть і мовчуть, треті хвалять і мовчуть, а в нас мовчуть

мудрі, де була суржина і позбавили її міста, бо офірка туротима "права
 громадянства" вийшовши дала їй до куркикур. У його кріч, як став смітро-
 нти "смітського дозвіль", не було нічого. Стривали муси і смідні дхголиві цього,
 що він не хотів бути з ними. Ра, як кимотом особистим він
 не зробив на школі всіх нахвистив існує, внаслідок чого, що не одразу
 існує, який давав подвійну суму їх, щоб мати згомову підпор, він вна-
 вдовки тому, що не був готовий до того одного великого положення
 того народу єврейського він був і вбивав. Професор був внаслідок шовінізму
 і відмовився зрозуміти і зрозумів його існує. Мандрівні люди з тра-
 тили вже на першу місяці отримали на ласку дої на армії. Настав
 дні і місяці, яких він ще ніколи не переживав, дозвіль того муси мало хто
 знав. Муси були тільки всім, що кілька краєв ні в день ні вночі він
 не чухав, щоб який ні дхголиві зробивши кілька згоми, свого дхголиві
 і себе. Страхливо виглядав він вночі в ці часи. Але він, муси чухав ні-
 чого. Не внаслідок чого і часи чухав тільки кілька смідних обрив. Того
 він чухав, як хтось і публіки говорив: "Ну і дхголиві з ті муси. ~~де~~
 вони мабуть домі. в своїй внаслідок" А раз почув вже й таке, що його
 зурив, як муси, хтось, очевидно з чухав, що його знав його дхголиві
 хтось: "Володимира а муси того хтось!" Чухав було майже в свої
 час, коли його офірка, на своїй рідній дхголиві, єврейської муси, родила
 його муси. **І** де? - В смітського дхголиві, посеред рідної дхголиві
 муси тільки в ту хвилину дхголиві, посеред тільки дхголиві дхголиві
 сків дхголиві свого народу, посеред смітського.

Але це муси перешав і перешав. Складіти, дхголиві дхголиві
 муси чухав на чухав до одної смітської установи. Муси чухав
 авним він дхголиві про неї і про свою сина. Він чухав, що чухав його муси
 муси і обавдхголиві перед дхголиві не внаслідок - це внаслідок його
 дхголиві в чухав. Чухав він чухав було майже внаслідок дхголиві,
 йому він дав дхголиві. Офірка, хтось дхголиві, як само, як і, дхголиві він,
 як чухав не муси тільки чухав до дхголиві, і в чухав дхголиві.

Звучало тоді туречина і дитинство і як думав тоді про це в тосі коли Чесло працював
вже фізично внаслідок військових дій.

Про що думав тепер Ко, коли уже всі надіями були втрачені? А тієї групи
товаришів з ним і думав на нову працю, намагаючись тому, що згодом Тоба
вигляду не врахувавши і нещасного Шре. Але мало вони в дні в тюрмі
~~на~~ роки дозволити мріяли, що ось колись вийдуть разом самозвично
звистати, але не доведеться повернутися додому? Ко трохи бачив що
Шре не зміг, але не відкритою свогою і тихим серцем впливав на нього
цей бачив, бо йому, як самокритичній людині були туречина ці нахили, йому
боліло, що і зрештою нічого відати людина, як імовірно йому тільки
бачили? Внаслідок на нів дорозі, і згадали не тільки думати, а й до-
решти думати. Такий може чинив Ко, бо знав, що в тюрмі
це тільки сильні люди можуть зрозуміти і боротися з думками.

— ці люди тільки корисні в інших людях. Решта може нічого не
знати, нічого від праці не бере і нічого йому не дає — вони всі тільки
нахилити подивитися свої праці, виправляючи, не стане й на це, щоб то
повинні свої виправляти і одержати тільки свої тіло. Але це не має
і не може бути! Мишлялося тільки Глинка. Що тепер з нею?

Чи не впер в її свої до товариства? Все одно рано чи пізно вона має
повернутися Шре. Навряд чи не одержить, бо де поміж ~~і~~ про мертвого
у думках має свої медеї. Може права у своєму, але вона не має,
що не, що здалося з нею, з дум неї країнним виходом і зрозуміла
Ко думав написати по приїзді її у одне місце.

Хвіст же самостійно став підтримувати і казати всім зрозуміти. Залишав думати
справжньою думкою Ко.

Мислення сучасного крського села схилювалося назустріч, що думали
хкієв богати інженери і думали будувати всім сучасну фабрику.
А господарі хотіли, щоб кайілів бо же тільки собою передували
свої товаришів з їх і сел моде і помітки, ховалися щоб хрч
їх не повалив або не погуб, проти туби ми що? як? же що? хрч
моде? Чи справді щоб будувати тут?

Звідси розходились вони вхрє скрізь по хатах і тут ішла перерідка
тих вурмодей, які їм поцадили обвізати і ці нові редсхії
кучок ширим вхрє скрізь. Крський однак по своїм слову говорив
про приїждців і про їх май дурно працю.

— Може американи? пурв сгарі діу. Мок туд колає ні катри,
ні соми, аї місусе мачіє. тече.

— Ні то якіс англичі! казав иний голові.

— А тили чот туд треба?

— Ошого шукати тут...

— Значо!? Знай дурт - пої дурт томе дес штанів, ач що туд бо того
шукати тут.

— Мадуть Німеч іх приєлає сюди, сучас фабрику будувати, бо то му
тепер чомусь такатоно сечаму сюди приїждати...

— Може вгрієлає сторфу робити тут? Німеч не вміє...

— А що ще робити тут?

— Що бо іх свєрні снає...

Багато столітнє захоплення великими народами кайі кроуцх
Гнаєт иний дрібний народів - це сєдїє туд в сєловіх прєдє
короу з тою, а і иний крїт, перетворившись часом на кони-
саме право великих народів володіти цими багатствами.

. Хкієв що снає добре своїх модє, з ридних кій цєв свого крє
кіз кєрпає по Кавкас, снає добре пєсхїку сєла, іє темерєву і
сєвїчємєд пєдєсєвалє швїдєно і до тудєшнїх сєвєрїє і

в курсі всіх обмачок, які тепер кривдимо скрізь про них.
Но ви його був добре поінформованими про різні чутки
Вважай, Хлібе, не треба нищити ніяких чутток, які нам нічого не шкодять,
казав він йому, Будемо тим чим ми є і робити своє, бо по праці тільки тільки
можливо можна.

— Але ж Ко мені болять це. Свої людей не пізнають тебе!!

— Уррр, почекаймо. Вони тому не викині, то зробила з них політика, що
не знає цієї дріб на яку ступити.

— Але, Ко, ми мусимо, щоб з цим робити співпрацював Хліб. Один чоловік ти-
тов мене, ми не можемо стати ми часом. Я йому дав таке, протестую з твого
касов Хліб Хліба, кажу, і Москва, щоб бути комуністом? Знищити нас
і дурень думи, а фрури щоб це не так чинко. Буду вам якесь гоним карежоду ко
судилом фрури і кофрути іди її обороняй... Імуд людей болять мучити!!

— Слово, брате, відпові Ко, ми все спокійно, нікого і насого не фрудиш. Слово
же неє пладур тільки хліб і моменти хвилюєх вишувів, і вийдів, думувовал,
а в фрури спокійному туд пладур тільки приклад праці. Рібо туд кождий
робити не знає тов, що опротиві дурноб комунізму і Москви? Інакш, а
бачиш садуть тиво.. Я намагаюся та що опинився на еміграції інакш
Генуї і Сходу? Та бачачки, та слова Мрії мліють і невіжкам нікого
робити викинали і кур сиріє землі, які чинув тільки рече, працює, а
не бачачки. Економіка бачуна бач невіжків єе викорчованні феодалізму
на Сході. Ми мусимо туд тільки працювати. Чиним фрудиш бачиш,
ли слово. Політика мін і втас віу чинув, які ми фрудиш створити
і мусимо ін фрудиш. Наме вно, не бачав, по куди скрізь де фрудиш нас
карді-де праці. Мі, хто кого, робити ^{коди} політику, мусимо фрудиш мучити
сирієм, а бачав Генуї мучити — речима нас мучити щоб кождий
внот робити. Но який кур те, що створимо фрудиш іншим і з того ви
можу виходити, а фрудиш тільки мучити своїм людям.

Но какивал всі фрудиш політиків антановчели.

Зрештою, Хлібе, на все крімде єе нас Генуї маніре далеко гоїть

ниці і свого предіств. Часто публіцист впадає з вика своєї хви-
лі дика, ніяка справа йому позначалася правильним грех-
клязми історичі ровів і як по шосе без вмику німми вози з
супом, ванном і жирним матеріалом у водогинках мидже
биття серце. Без умії призначення людини, од світ, який вона
має виступати, зрештою, несе нагати природу, заводи вати
технику і кою заводи вати. Жилим скейли і кресторам
нашої вміхетої нммі, але мого не спорядованої. Астатт ме...
нише, сурасне не вартує зупинити в людини, коли вона розтра-
чає свої сили на боротьбу з втрухами. Про мене говорять, що
я буржуї, і він усім хвилює від цієї думки, але ж дієвоний бур-
жуї і робітників тільки з якоюто цілю предіставою зупинити.

Дієвоний же думки, хвилює ривали, далі без перешкод і епикі.
Кудиває трохи Мог, до деякого на довілі бути робітничим мажрем
міс тільки трохи помогти торти мажрем. Швидко все кутка при-
тою політ німми далеко по горах і до його кайхоло стівки хори-
х, що він не має віль ніколи вільного часу. Помогав чим міг
і як міг. Зодного лише хвороботу не мав ривка, бо не мав ще
потрібних засобів — це в прагнени. Дієвоний же думки
жкий привели сюди воєки і гості пани, з великих стоми-
чних міст, дієвоний же думки сего. Бороньбо зупини
коли була кеніс сими Могові, туди треба було політ, держав,
народів так ширкою була це дієвоний. Але держави більше тай-
маїм, мого, ривка, зупини про ривки обзеднані, зупини
зупиняють, як про потреби зупини людини то це в такої, який
і зупини і май зупини обзеднані не давали обзеднані ніяких
вигід, прав і зупини. Атож коли це було вигідно вигідов часом
кара на сими мого ривки політичні зупини, зупини,
книги про ривки ривки обзеднані, вилих просто зупини
каж усім обзеднані мого і в той же час використовували

Нарешті, його праця і фундаментом будували буре дикунів,
но збрав всіх товаришів, щоб зібрати оточуючи прибрали свідок.
Заморожені намоглого каменів. Но робив буре дикун все, щоб свідок
вийшло, як найбільш урочистіше; він буре давно написав до
своїх найближчих друзів і просив всіх їх прийти до нього, на
кошті Ко мав купити їм хліб і студентів. Товариші дістали
тільки нех добрий чаші закусити буре давно. Спеціально дошка і за-
миту зроблена одним з різбарів товаришів Ко буре позвали в
хаті його. На дощці він написав до всіх товаришів буре написав:
„Вставайце, кождо по своєму і вражого свого краю йому охороніть“
Наступні дні Ко написав до всіх своїх товаришів Ко і
своїх перших працівників. Ко мав фактично і кождо з себе і своїх ді-
тих писав призначення до краї.

Буре в суботу зібрав їх у своє село; кождий потім привіз до кождо
з гостей. А ввечері то буре Ко писав до всіх своїх товаришів Ко і
своїх перших працівників. Ко мав фактично і кождо з себе і своїх ді-
тих писав призначення до краї.

Буре в суботу зібрав їх у своє село; кождий потім привіз до кождо
з гостей. А ввечері то буре Ко писав до всіх своїх товаришів Ко і
своїх перших працівників. Ко мав фактично і кождо з себе і своїх ді-
тих писав призначення до краї.

Боготворці, то в чудових веселих і широких сенсативних
іновимовних їх думках і мислячих тирих веселості і
мислячих музичних сімфоніях всім-угод свідомості всім.

Але рідко модина, що дивлячись на дитину може відчувати пісню?
Але парів з сел і гір чув її. Хтось плакав, хтось сміявся, хтось
молити був бачився — а що більше може пробити **пісню**?

Але вона зробила ще й инше враження. Футляр додав пісні ка-
сирет, фобрик, кабареїв, але всі вони вона мовляв когось зруйнувала.
А думки мовляв каїт мисли й не зруйнувала. А пісні народили, свої?
Відчувши мовляв свою безсмертність від Олександрових поглядів по дню
свого роду мисли. Тоді відчували вони свій гнів до Дмитра, Кієва, Талм-
ча? Як козацько, кримляни, сім, відьми і Ахемлі і турками
своєю своєю, деякими смислово усвідомленими мислями з
своєю в думці когось мислячи про те, що бачило, своє. рідне.

Майже до ранку співають пісні. Просипалися чужі ноги під
про французьких, англійських, німецьких інженерів, а відчували-
сь мовляв, своєю мовою. Тоді по горах, селам, кудам пішли
відчувати пісні — відчували мовляв мовляв. Так кримляни
рука мовляв керувалася тим, що в добутих мислячих, таємничій
мислячих вродились те, бачи мовляв бачили собі перше місце як
мислячих — бачили

Другого дня, як тільки мовляв бачи обидві посиділи вони на місці де
мислячих бачили бачили помітного каменю

Бачи тихо і тепло. Урочистою повітря. Навіть солово сосон і в
чужої воді. Це постійно ні на хвилину не спити мислячих мислячих
струмою, вкачати по камінням по мислячих двома вершинами усю-
решіть тепло селом мислячих мислячих.

Но шось бачи ходили кудись-фобіти відчужа і хвилювали своїй мислячих.
Та групами стояли старі мовляв неспокійно геном і селом
мислячих один одного: "А що ще буде сьогодні?"

То ми не можемо бити, весело нам стає і перекидаєшся зраженими і
Крух. Чи брешеш? Чи подобається дітям і кобицям?
Чи не прокинувся бреш від нас і татко? і т.д.

Морозу на третю водну гір, а не дурне боже. Ми може, що здало
ся їй приїхати до дурного мислячого на світо і татко татко
Зміст крихлими що офіційні речі і гості свої і т.д.

Учорашній вранці писавши кому, який? Ясно, що "Землі"; Не ко-
стима вранці говорити промови. Вранці першим представником
нашої влади. Чи вранці про бреш і т.д., що вранці
наша карота про вранці про речі і т.д. маємо про
нову владу країн, а попередні, ^{проко} все обдарувати карі
маємо, та все й про перекидаєшся. Чи добу вранці як ні
тому вранці на татко. Нарешті вранці до самого факту
вранці дошки, вранці, що вранці нова словенська факт
це проми мир і татко сусідів. Проми маємо про маємо, які
до факту вранці, емів їх кація татко словенського
татко. Вранці кілька бранці сів побранці хотів
бранці сів, а очевидно маємо, що сів "прох і татко", про-
бранці про "бранці і татко" бранці побранці сів татко.
"Ми бранці. Чи сів тах татко татко, а ми."
Але не сів татко до татко і татко Хмб, що татко татко
тому татко.

Очевидно, потім вранці цей представник влади був вранці-
ний, що вранці на вранці дурниці дурниці бранці.

Вранці представникові влади вранці вранці вранці, рево-
люционер, і т.д. і т.д. вранці татко вранці татко татко
татко. Чи був великий, вранці на татко вранці татко
і бранці. вранці до татко, вранці татко татко татко
татко татко вранці бранці до татко вранці і татко
татко татко вранці вранці вранці вранці вранці.

То чекав того снів, як великої скарбони. Він любив цю горду, сміливу
людину, що вторглася зрештеш на нас в таких тяжких умовах, коли
всі вже втратили віру й розум. Він і на еміграції вів таку велику
масу молодих людей, як той доз з Америки. Фізичні і моральні
праці і вистави в його виставі були великою силою, якою він подавав
масі, надбавляючи її вогненних сил і розуму і знаходивши все нові
і нові стежки ділення.

Але безпечний і неспасаний він був сводні. По появі його горді, Схотіючи
промови в Рівному, коли він того снів багаторазово зрештеш
боротися з тисем прагнучих, що він ішов на вулиці і чекав како-
гось віз борів. Але сводні турк на своїй, гурмі і млі під фоті-
тньою владою він не міг нести слово ні в кого ні в землю,
ні в масу потрясати їх. Він говорив і мучив сів. Він кожде
слово поправив своєю горді багаторазово і ціла його промова
звлася до великої його привітання прагнучих в кожній мислі.
Того стан був трагічний ролі Королеви Вікторії, що по смерті
своїй, хотіла нісати дієвість мислі, але обурення її померли
простої хліба.

То кілька інших привітань він мав надати і на
середину ринкового міста. Ввів до ринку великий камінь з
патисами і потім того снів, як кождо мілову, у велику до.
Викопаної ~~дуже~~ великої. Модна гра, а не слова, він гово-
рив коротко і просто, але навмисне так, щоб його розуміли.
Прості люди в селі. Слова його були тяжкими, як удари молот-
ка, крутими, сеними, які врізали в душу кождого селі-
хака. і робили там своє діло, викликаючи там то гурмі
мислі, то відмовляючи до ринку. Він не був ні назустріч ні
фронтальної ексальтації, в тому мислі говорив про те, що
ліг працювати працюючи, потрібного мислі в тому мислі,
коли вони не хотіли кинути на вулиці, а хотіли працювати.

півне світило півну подію, але їх нестерпно мучило своєю казковістю.
Мов промова його була присвячена праці і боротьбі. Мо його про-
мові йоганування тисла, Банхто моведі двалися на Ко, не відв.
аери двого своїх оцей; степену ба най менше по рухом.
Мо той! Ага!! Мо він! Соли головний! Ой руда! Ой кере
правду! повторилось то почесно то почесно в кожному.

То промови, а особливо тісно його зрешу і коменом, ціла постань
або вогар моведі казас отовила єхотсь свіжогністю, а особливо
помахоту всі моведі мовену, коли Ко мідніє, руку до горі і кину
вни мотилим світлом своїх оцей на катови сказав:

„Миром річку боремо по цілій землі, а моведі розкопано
мудро її. Моведі і грачу- король і королева землі. Їх королі.
Лєва во віки ніхто не зруйнує“

„Вічним революціонером“ нісено вкінчилися, свєр. Промово було
моведі і моведі до їжі і ривен під хуру бив.

В той саме час, як моведі свєр моведі піп о. Явн.
брав по хаті від міді, кив і праця і моведі, які ~~не~~ впро сивим того
як моведі, не впро сивим смутити моведі. Він зреш моведі про свій
сая і привівши промов, як в тож моведі. Мо і його моведі моведі
і моведі, коли свєр свої хаті побачив, що моведі зреш розходив
мидішов капо дворо і втеримь своїм сивим хервом (в моведі
моведі моведі) об тин чекав щоб побалокди і ротмиза дворо
у моведі, як його моведі.

Він підхликав трох їм, які промоведі по при того і моведі
свідомі моведі моведі моведі

— А чому, отже, Вас їм не було?!

— Банхотники, кинулі піп..

Тоді стали і впрод в авторитетність свого духа свого нагруд
не моведі моведі моведі.

— Кинулі, не моведі, промоведі і усіх усього, кинулі хат з бєд кєсє

А в Росії. Але зібрав своїх товаришів на одну раду: мислю, що всі працюють
в кімнатах нової коммуні. Але як уїжджати розмовити товаришам про свої
домашні справи. Мислю його мавши торгів з горою і варів наперу з
дерева, якого було тут ще багато. — Це була його, так би мовити, полі-
тична ідейність; внутрішньої політики мався теж у його програмі:
Він був перший про культурні заходи, як школа, кіно, спорт, далі
які цілі він бачив дати гроші грошей від внутрішніх мов,?
наших емігрувавших до Америки і там ставших мільонерами.
Цяк молоді картини дома для Америки багато, але всі вони отримували
з грошей про свій край і каріє забули.

Що до школи, то Ко, не хотів відновлювати школу цю при хатині і
квітці фотостро, а хотів школу ширшу і енергійну. Вунав він
тепер і що тепер, то під товаришів брех, який був на своїй першій
контракт і тепер тепер був кімната ратів виступав в своїй обличчя, що
він, як коли який сирити, сорбани був його. Ці всі свої тілесні і провади
Ко дав тепер під розум товаришів. Всі поводи в майже з усіма
пропозиціями Ко. А тепер це було вирішено допустити Чесну ко-
зубури провади провадинові часті, побити в прибуток Ко-
бачки і втручати до, як найменше в зразок. Між тим тепер
тепер зрівнялися фактори і тому це було дуже добре, куди сту-
жон, який після першої удари в вмовленнями роніємим був
вчелури певну неясність.

[illegible]

Тиха по смерті Мре і скарзі з не відраховує у обійми релігії і ділає
була до того, що вже думала про вступ до монастиря, як одинокий
вислух її стоїть таємною зриваючою стовпцею і одиноким рятуючим від
докорів ризик.

Тим часом вона ще ще горше молилась що до богу. Мхіґе поетично мо-
жно було бачити її убрану в чорне, похмурену, з марніми постоми на вко-
люнках перед образами ротого о Хреста в костелі св. Кутра. В цих моли-
твах вона зрідка знаходила собі надутість і втіху. Просила вона бога
про світання її рогів свідомості та ^{смерті} Мре і величчю її вини в тім.
Вона не знала жодного з молючих звернення до бога і зворотного чого
допитувала до нього про про причини звороти його карі на Мре, про те де
бувас Мре, вона все врила про себе, що Мре мусить бути в рого — вона
молилась, як дитина, просто, наївно, щиро.

Але молоді, похмурі образи такі незвідомі їй ні чого, скільки
вона не зміцнювала своїх свідомостей цієї сивою. Тимчасом це поєднувала
вона собі, що ще не молилась старанно, тоді примушувала себе, як могла
бувас зриває свідомість про зрив і більше відвідувати костел. Там
молилась вона аж до вигорання сил, до екстазу, до паморочів.

Але фреметно побачила, що німія перед нею образ долі і нікого не може її
сказати. Потім долі помітила вона, що, коли усудила її своїх думок
свистом зривавий, коли не говорила з богом, не пам'ятала його ні когось,
не факта була, то побачила, що її абсолютно нічого не чує ні
з деревеною дошкою образом, ні з самим богом. Початку вона змекла на св-
яту свої відраханні, думала що це з біоэнергією так думати, що її
хтось спокушає і вона спробувала урятувати ці думки собі, але їх було
таким промари. Буди вона фідично або психічно хорою людською вона
була емоція до предів "борців зі спокусами діавола", зривалась на
факатичного католичкою, але вона була сильна, здорова і мовно

но на денні рррр і не була нічого до прррр навіні стелі твоя рррр
мій. Здоров'я мій і рррр до скінчи твоя продукту твоєї своєї ви
мий. Рррр рррррррррр, що рррррррррррр, що рррррррррррр
в своїх мовах про тебе невірно, поскільки? Нічого — рррррррррррр
істота

Аміло поровні, перш ніж, з'являється розтягнуте блондо, величезним військом
іде змінити законів, в той же час природою Тюркства фактично провод
ли в життя і Тимчасовий період, який нагадує вже остаточно від при
надкової каменю.

[illegible]

що вони їх дуже люблять. Вони не радо відпускають своїх дітей родити з міста, переказує всі малюнки тутні що ще їм миліше в селі.

Не знаючи про такі властивості людей різних класів, Глинка теж по смерті Мре, думала що в дружбі з Мре не було повноти і ти-
скоти, хоч вона склала це собі своїм Мре і млекістю Мре до її.

Крук стрінув її на галяві з веселою усмішкою і гомоністю свинської мідки, якою він, хоч і поганенький артист, все ж володів досконалим.

— Дуже добре, дуже добре, що я вас порешити стрінув казав він їй проти
пучки своєї руки до пучки такої єдиної з евристичною силою керування.
Давно, давно хотів вас все побачити, щоб поговорити з вами про одну дуже
важну річ для вас і для мене. Мілба, свідомо секретно і окремо все від
людей, — кінчав він дуже тихо.

Глинка була кельхайно здивована його мовою.

— Що цікавого можете мені ви сказати? А він нічого не показав, все обра-
тила, все мимоволі і мимоволі в неї не вступив мене...

— А я скажу вам, що це новина буде для вас дуже цікавою і важною.
Море трохи стримують, але що це... він зробив це величезного ефекту падає
і продовжував, але я думаю вам її сказати. Мій це обов'язок перед
тобою, що любив і при світлі своїх зрештєв моїм небажувало му
дружби... Азред трохи мовчати не можу. Я мовив тою і все більше її
велике слово його. Крім це вважати її дуже величезне мій небажувало му
дружби, бо мій я хочу від нього.

— Що це ви скажете нового? Хіба пригадуєте смерть...? спитала вона Глинка.

— Азред вам все розповім, тільки мені нічого куди не менше можу...

Тепер Глинка вже встала і хвилюючись повернула свої очі на Крука.
і вона експонувалась на нього. Крук дивився, а ні моргнувши їй до очей
своїми дивними очима і зрозумів їх казав їй тишину, вав її. Вона
його в ду хвилю сказала: "Мок, а його що для вас цікавого!"

Але, що казав, що свою мову і дружбу велику до Мре було цікаво.
Винною брехливістю, але Крук, так слух брехати, що часом себе казав

[illegible]

буржуї, проституткам з кроуах кафе, провінційним панночкам і вдовам, скільки мертвот він зробив боуїрки Етерико зписати, скільки свідівим, обшукавши їм кар'єру зникнення, скільки вдов позбулось боуїрки. Він обіцяв їм зрештеш, скільки проституткам свідів він про-
чотав тілоки його ємлінки, як що то в його це було.

Поки йшли і він був цілком товнїмий виперед, що недовідрено-
ока, як попередній і новориний музика, гарний, вихований, розумний.
Він був товнїмий старим. Мати швидко він не змінив богор
носа, що умикаючи вельї праці і нестатки. Сиріт був вельїмий
тис в старимий родині, в якій товнїмийсь все був неупередню ролю.
В той час, як мучили мильїони нові тильків - це, дитина з туди їм.
Менюга, тенер і який який був підручник, обрядом сондаську
Ніхну, був і старимийсь по тильїмий казним, тобто вельїмий про
пафїотизм, а сам вельїмийсь в танїмий. Розпята стояла для його
тенер шильїм дитина: він не омикав тенер ні одної сестри пролібнїї, ні
одної дитини не тильїмийсь її сестри. В часі Револьуції він погував у вельї
армій, які боролись по мїр собою на територїї дитини Бронської
дитини. Тенер був дитина чоловіком: у болшевиків він був
болшевиком і мильїмийсь вельїмийсь дитини в дитини і в дитини
вельїмийсь комісарів. Був в рідях армій майже вельїмийсь проти
болшевиків. В одній обрядом його дитини савомий дитини, бо у
рід вельїмийсь гроші, в дитини переведено казном ольїмий - всі неоло-
дїї до тильїмийсь національної дитини вельїмийсь в дитини переведено.
Окремий протїмийсь всімї етатм він омикав на вельїмийсь
дитини кеуасий казди, не мильїмийсь протїмийсь мильїмийсь до
болшевиків. Спогадм на вельїмийсь його було вельїмийсь: був нові
дитини і то такі, як дитини савомий дитини дитини.
Вельїмийсь вельїмийсь урочесїї скрізь робили божу по собі тильїмийсь,
що по них був дитини тильїмийсь вельїмийсь по мїр мильїмийсь новий дитини в.
Але швидко в тильїмийсь він вельїмийсь собі дитини праця. Стої дитини.

дешто, як і в інших, з їх у тім, що вони є історичні люди. Але
це була його особлива професія. Його був він собі її спеціалістом близької
його атомарної науки. Була це професія, яка носила на собі на собі таке
бачення і бачення, що тімчасово мотала – правотворчість і фактичність. Він був фак-
тично істориком, а не професійно правотворцем. Об'єктом його було виступати
на сцені істориків і зовсім відомості установами державними розвідок різних
країв; крім того він вважав за потрібне, як і то казав, потрібне, правотворчі
пункти, висхідні з нових історичних політичних організацій, створених на дво-
лькі сільськогосподарських істориків, вивчати вразі потреби деяких з них, вивча-
ючи деякі документи, матеріали, які не вважалися за такі. Стараючи бачи-
ти, як істориком, коли він мав у мислі, мав у розумі зрозуміти центральні
мислі істориків. Він вважав, що професія не розвідки установами різних держав
окрім експертних вивчання потрібні їм послуги. Крім цієї його діяльності
була ще й кордоном чужих речей зрештою і, звичайно, виступи, виступи
їх гроші від людей різних країн, експлуатувати для великих і багатих
інших людей і тих, які не мали цієї великої експлуатації в своїй власній
приватній історії. Але про це нічого, нічого не знав.

Третім він мисав бачити на ринку революційні сили, зрозуміти їх
історичних всіх країн, любив говорити про краще, мислити і змінювати.
Але нічого не знав, що його він все це робив. Ми зрозуміли історичного зрозумі-
ливого йому доступ до різних товариств, ідеалів, історії. Він вважав
експертів. Його революційні сили давали йому змогу бути в курсі всіх ко-
лих з історією істориків; він ніколи не знав втомити; експертів він
бачив, знав, бачив і чув.

Інші історії, які він знав, як і історія – історія його історії політичних,
і виступи істориків – історія, та виступи історії в історії – історія, та історія
історії – історія і історії. Він бачив історію.

Через тім закінчили тепер виконувати ще одну задачу нового історичного.
З великого історичного історичного історичного. ^{до} Нові організації історичні
проти Котля історії на Котля історії історичних політичних
133

[illegible]

організації, яку ти скрізь бачиш і яку ти не можеш не знати.

Крук був повелений в частину цього тижня дозволити їй знову виїхати, деталі догугляв Круків розробити самому. Іменувати не це якийсь не вє.

— Так, нащо Тишко, він казав їй чому-то "панно", ког мав право доїхати і повернутися. Тишко. Поділяю їй мого на хвилину до ближньої кав'ярні, і ког, яка була, не мав бачити себе ког, він п'яну на подивника навесні, до мене така те. Прова м'яку, але є ще урву для вас тих і часу і поділяю з цим, кажу їй, страшились поїхати.

Крук бачив Тишку до кав'ярні і посадив навесні в машину Круків, щоб знову це опанувати її увагою. Тишка хотіла спокійно того вислухати, ког бачила, що доїжджали до такі р'і, які не були зручними і спокій таємний, який когали останні ми думали вертали до неї.

Крук бачив повторити цілком дивомись їй в оці і мінюли майстерно свій голос і вирази обличчя в різних моментах свої оповідання.

— Як бачите, що ми мовили, неадурний дивомись Крук, бачив оглянувши того, що всі мовили і інтимні р'і разом з ними дисерували. Недавно, я їй їй дивав і розповідаю, до чого того мисли і погори, і р'і не цікавився, а казав їй ког денек Крук, в який тог'і бачився в акуратно всі події цього життя в огляді р'і. Щоб не відорати у вас і в себе бачар того, а когду говорити про свої почуття, які є мов промативні їй, ви собі мене прогнієте, когду повторити коротко. З цим мислив і особливо з дивомись доїжджав, що у емедити Крук не мав право відорав ко, який всі став себе найбачилим дивомись. Крук Крук того емедити і погори на Тишину цілком і дивомись, щоб переконався, яке враження це зробило в неї і побачивши, що обличчя її світлішало і всім цим він продовжував говорити до неї.

— Як переконаєте деяких самі, а дані вам когали зараз з його і ви переконаєте самі в тім, що я говорив. Орігінале але дані нікому,

Але в розі потреби покачував його, щоб ви переконались у правдивості того, що будете читати. Ви перегляньте його, подумайте добре і скажете потім мені, щоб ми могли зрозуміти, щоб... він не кінчив речень, хотів щодити. і сказав ще:

— Радуюсь бачити, а не читати, бо сказав. Ми зрештеші сьогодні. або завтра. Я йду... Обідаю вже в студентській їдальні по старому.

Саме сьогодні, що у його не було ніякої потреби кудись йти, але він був самий ти Гинку на самоті, бо знав, що дівчина тільки до самотності від нього більше вразилася від самотнього читання, як впродовж його. Крім того він вже погуляв своєю діловою, і йому треба було працювати.

Гинку першого ввечері до читання воні дівчина була вже в коментарі. Як в кіно перед нею різні знайомі образи епічних переживань, історій, історій і мук. Як він думав, що в дорозі в колов від цих думок і мук. Крім того й було цікаво, що він писав про неї. Він писав ніде про неї вважав, були лише загальні описи мук від кохання, часом глибоко проаналізовані, часом трагічно виражені, були описи мук творчості і кохання страсні по своїй силі і образності. Але головну роль в описях сарказму свого зради. Він писав, згадував, читав, не був ні і не знаходив ніякі докази про себе. Він карав її власні думки були відкинуті внаслідок одного дня. Це він писав, писав і так, що вона трохи не вилетіла. Мабуть, він писав якийсь рідко писав, бо кілька разів він своїми оточеними вимовили уварки на нів. Під думкою того було так само: „Вони хочуть моєї смерті, а це бачу, а це відчуваю. Ми повинні їй!? Ми повинні їй якою буде, як її одержимі до смерті, але, але... ми не знаємо, як боже, як треба до неї прийти? Як у розв'язці слави, свого таланту треба писати своє життя“.

Швидко Гинку пробіг мороз і фак облетів її умію.

Не відаючи чому, що він відграв велику роль в антиморі? Він став пам'ятати, вона попросила цих думок, і всі вони виступили.

Знов загала читати далі. Знов описи тижнів праці, мук і знов
страшний ватис: „А три дні вже нічого не їв, бо немає грошей.
Зпросити про цю справу ніхто мене некавчив; і я когось лекше, як за себе.
Ситарет теж немає і вбрав ~~недохурки~~ скрізь по хаті і кімнати і ку-
роща. Але там нічого немає: скрапав їв і працював і вночі, а вночі цибрю
з чаєм. Ще все одко іб йому неміг нічого сказати, а бовсе його тому-
сь. Він дивився часом, як хат. Ми більше, а неміг бачити ска-
ти, що о голодний. Алею спати. Три дні ноги, щоб у сім
бігти до студії, до праці, до моєї останньої радощі на світі
Морзе таку вийду час і влюблю собі цю на їжу: зроблю куча
покази О.”

11- Акий страх! Акий страх! А де твої баче? подумала Глинка
Акого числа це баче? Прочитає одату і стала думати, що
в цей день баче в її пам'яті. Ага!! Тіє ранком зробив кимсь дів
пані! О, а потім куди сь ходив на хлібину і приніс мені бранди.
Бранди, — а одні бранди довів він мені!.. Як збрів і збрив її з
в ту хвилину

Психика в'яще вичувала, що вона не витримала і здригалася мус у ро-
сторані. Може піти додолу і там на самоті в когеті дозвеси,
але трагедія, що трамвалі буде взяти її безкошечно довго а її
хотілося гомі чужим і тизу с'ясе всь.

Роспись слов Бачев до князя Михаила в 1700 году и 1701 году.
Всего 12 листов рукописи Бачев.

Знаю предки "Ко!" і спотулив тебе стоводні, твою розмову, до
чого ти жинив її, не бачає. Ми хотів знайти, чи змогу і сего
себе брати? І своєї тку хматал, але побарув, як тобі було
судко зблизитись на мене, на мою слабобольність і єк асов-
ності, не бачає, чи думав, чи устами: так дві ідей од впер. Але
потім внозі і франків твоїх, що сказав, бо табу і себе менер
них то не пропустив би мого франку. ^{справді} ~~франків~~ ~~твоїх~~

187

молоого, йому судилося. Прощай, мої всі! Прощай, Борис!

Прелитно спочила хустка Глинка до рух і вилетіла гук, що може відійшло до неї тараканчій нитки в цій опудал Глинка її. І як вона втрачала і не могла нічого зворотити.

Отримала лише мої, як атось з публіки екосав:

— Отруїлася дівча, треба покласти скоріше поміж!

Глинка це вилетіло її зі стану, в якому вона була, і вона вилетіла і вилетіла слідами, пухляка іроти на танцювальні свої водні кави.

Закрикнув: я не потрібую скоріше поміж!.. радкої. Вийшла на вулицю і про себе кінчати своє речення: я менше доміслю собі раду.

Рух і нирки вулиці вернули її сил, а її душі вилетіла св. гра. Года дитини правда, покласти її на Ко. Наколює же у цю вилетіла вона зринула Ко, то очевидно, був би великий скандал на цій місці, який мав опанувати цю нею; вона била і вилетіла кави зринула тому її місцю.

— Прощай-ко каже, вилетіла! Я похвалюся їм обою!

Зрада зробила якийсь білий Ко тієї ж і вилетіла в її менше. Мо. мила, вона зринула, ротука відсунулася куди і вилетіла бік одраги. Зрада її менше танцювала нею цинковито.

Вона вилетіла це ролі незримого в кінці цинковитого і зрада вилетіла до вилетіла вилетіла зринула. Кривою, а одраги рилетіла і зринула і зринула білою цинковитого, що робити. Зринула зринула вилетіла вона це на одне місце але її менше зринуло: "Ко. ти підсудави мені їжу, цигарети, водни мені до кіно, робили так, як би все було як слід, але зринула сама не могла нічого?"

Ми зринули це цинковитого зринуло. Але то зринуло зринуло і вилетіла зринуло Ко до сім'ї гук сльозами в її голові, що вона це менше вилетіла собі зринуло інтересом Ко до туди.

Криво, що все рилетіло передбачав рилетіло зринуло мій рилетіло.

[illegible]

— Грудно див.!! Стринує він її тендітну шию! Як мучилося чоловік, —
додав він ще, щоб адекватно відобразити її в ефемері, якою вона була для
себе мимовільно. Врешті одурення її на кожному кроці, в ро-
ді не виходило з його голови, бо вважав, що саме так і повинно бути.

— Нейдник! кинувла Глинка.

— А вы пришли дружно!! совершенно и единогласно
и теперь дружно

— Я почувствовала, что живу с вами до того протесни-
мой души. Иногда, что я ~~я~~ жила тихо, а в море было бурно
мне.

— Але бачте, що я не розумію тільки виходячи, чи може так, як
казався, що міне треба? Ко мусіла б бути екзекутивним.

- У мене дуже тепе укавир! І обхви й стно, и.

Оскажте мене, якщо вбачите і ви можете мені допомогти довідатися про це, дякую. Я всі сили своїх намагаюся кинути. Але доброго свого

— Не ере и ви ий не вноаре?

* Круг пишав Шерати: - Возможно, поэтому, он не может в утробу

— Уж так? После интерес елки с материнским?!

— Можливо! Знаєш все можливо! — у тебе...

мо? кохала Глинка.

— Глинка собі почекай те. І шукати де що важко, але домігся. Може це, би і могли жваво розшукати в найоміх хто такий? Ко і розповідати їм цей приклад. І повідомити коли можна буде уже когось назвати Ко.

Глинка зоручилася в потерпіти і розшукати де що про Ко, бо у неї як у всякій пррєдній мовили таке так довго знайти мот і Ко не було це тільки в мовили пог. Але вона була дужею дівка і вела сумнівачи в мовили Ко, не стверділа, щоб не поводитись на пущах не меток про Ко. У її годі була зле поведінка з Ко Крука, якої бачи- та була тільки і була тільки, що шукати скрізь скандали, сенсачи, але, як всі рокового роду мовили, бачила вона були десь на боці. Коли пролітає Ко по серед своїх смітрах і бабачу вогонь тепер Крукові Глинкою.

Крук з Глинкою прощався вже, як укрі приїхав.

Скільки в той час, коли Ко з товаришами вирушив на повну працю Ко Карпати по політичному відділу, що мав доміг наві смітрами ми одні з одних, який мав повідомити, що пер особам з смітрами дозволено оселитись на Карпатах і працювати там і хоч у повідомленні говорилося, що довідаєсь на це даних, все ж проєшло встати під пильний догляд цю групу людей, що складається зі своїх політично і енергійних одиноків, в руках яких є яких власні грошові засоби і великий афек до організаторської праці. Пропонується веди доміг в бік свєтків цієї групи і з такою ж ~~своєю~~ великою енергією зростає і на- чинається праця їх і повідомити про це політичну укрів.

Фактично від смітрами справ і спитано у особу з Ко-Крукові і домігено буде проводити цю працю. Може то Крук вже був присутній

на закордонні перші донеси, тому то Крук демонтував свої місцеві ді-
лати, як погодюється їм нові плани, тому то Крук дуже швидко відправив до "Но-
вої Торі", як тепер назвав то свою кавказьку і французьку, що їде до напередньої
призначеної праці в Новій Торі. Але подивитися кимось раптом там він нікого
не помітив у відомості. Але його товаришів, що себе цікавило і все вертав
розчарований з порожньою метою. Ці двічі поїзди, що йому ставало, коли
він довідався, що держава влада під тиском мовіністичних і купецьких партій
просто відмовилася, якихось компромісних для "Нової Торі" відомостей, але
Крук їм всі ці міг привезти. Мовіністи і політичні опозиції на зміщення
несомнісний словесний напад не зробили на це тепер кі проше, кі сні і по-
стоїли собі на чім викрутили. Але його товаришів з "Нової Торі" вбач, бо всім
присутнім прокуратурі і судовим людям в крою, який вони думали де-
каціоналізувати було великою їм незалежною

Купецькі, коли крім того швидко, як фабрика Ко винуватила свої нові товари на
ринок відчувши сильного й нестерпного конкурента в ділянці виробу спеціального шовку
і шукати таєвців зміщення його як економічного конкурента. Ці особливості зме-
стило те, що коли з друкування Ко, який був у свої руки рекламні скрізь
де тільки міг рекламував про нові ціни виробів на шовку з "Нової Торі" вони
випусти удар по своїй кишені. Зокрема виконав несподіваний виступ у рекла-
мі: він обвинувачував та іншого рівно ланітими рекламо-
ми про виробів їх фабрики. Від того року купці турки по казнили в їх бі-
сти, коли побачили у себе і на Балканар величезні афінні, що спо-
винули про, найкращі і найдорожчі на цілу Європу вироби шовку.
Ці і інші рекламні можна було бачити тепер сміливо, що від оброну,
художньої, рекламної і соціальної пропозиції - у купцелі турмен-
лих припадку шовку. Зокрема ці емігранти теж мали цілковито
позитив настрій від цієї праці Ко і його товаришів. А коли це в цім
на виробі Ко справ міг стати, що мігати, то дуже в купецьких і політи-
чно-купецьких колах те було шкідливо думати, як мукарі, яких буде
спосіб, щоб винизити Ко з його "Нової Торі".

Само собою, що Крук був у в'язниці і в'язниці, які в підпорядку. Ніхто з того, що було з'ясуванням не знав. Він правда бачив, що це з'ясування, але вважав, що це рішення в'язниці комендантської професії про в'язниці, а не про в'язниці. Не погодився йому Крук це правда, бо ^{він} ~~показав~~, ^{але} що той з моральною не порядком, але не маючи з тим певних доказів і інших підстав він не звертав на цю певну увагу. Він вважав цю просто припущенням фактом. В часі в'язниці того до "Нової Гори" Ко використав цю довгу думку про різні повстання і політичні, які Крук дуже в'язниці показав Ко, знаходячи в статті розуміючи від своїх невдач і старавшись в розумі бодай цю сентенцію комендантської речі до Ко. Але Ко не був експансивним і вразливим і намотував все що був від Крука до пам'яті, кидати ж тоді такі свої сентенції до Крука ніяк не міг вважати. Природно, що тим часом Крук був використаним власне Ко.

Стенер Коли Крук був в'язниці до Ко запропонував йому такі такі умови жити в "Новій Горі" - оскільки не відмовитися від його послуг. Крук дуже брався проти Ко, бо це давало йому можливість в'язниці в'язниці колонії містилися.

Провід Хліб і Цюг об'ємно були не вдоволені цим, але погодилися з ~~в'язниці~~ об'ємом Ко, що по такій чинній організації театру, він в'язниці Крука одразу.

Хліб премій і чесний і турбота бачили, цю на в'язниці, одразу сказав: Мовіть нам тут чимось різном! Це з'ясування і в'язниці. Можливо це не головна, крім в'язниці не відко. Той бо, Ко, не комендант!

Цюг сумнівався, що такий комендант міг бути дійсною думкою. Крук показав свої папери про свою минулу діяльність з'ясуванням. Провід не були вони всі в з'ясуванням порядку, бо на одному була написана навіть приналежність Крука нікому, до якої він фактично належав, на другому бувши це Крук, кінця до комендантської і т.д. Крук писав це в'язниці осей, які не самі ці папери.

до його нації і політичних переслідувань його сірого бородою та сивою
брід. В еміграційних умовах це рід була моїм життя і документи. Грудка
були прийнятні.

Фрагменти і документами Крук брід сприяв так, як це ніби це було відго-
лом, що він сам дома гавка і писати так, як в ту чи іншу хвилину
йому було потрібно з вигідно. Націоналістичної частині йому не було ніякої.

Прем'єр Крук оселився в будинку фабрики і одразу ж почав придбаватися до
змісту її архіву, відкопавши там все щоб він використати в цілях своєї

Політичної його дуже йому домі: він побажав, що в іншій державі тільки
маєрний мові та інші європейські, а не державний, що скрізь по судовах
висить тітки саміх країн, а крім того протиставляв президента і державних
жандармів держави під якою була колонія "Новий Брі", що мовляв жити в ті-
мочі своїм баченням європейським, а з державних баченням європейським деякі.

Медична поліція була поставлена на місці і доктор Мю, користуючись
великою поміччю мав і коштував ніяких зусиль на своїм крику від мав.

Крукові стало ясно, що Ко став на шлях культурницької країни
і що він зробить більше добра ніж ми, як ті крихти революційного.

Але це утруднювало йому Крукові працю провокацій Ко і що він
все, що помітив, нісав куди слід, все це доки думав в тому в посто-
ти рішучу працю проти Ко.

Спирнувшись був асоціював свою поїхати на коні підозріливо, що Ко з
агенції бачив великих з Франції; поміччю Ко до країни і її політичних
тих скрізь він скотів зрозуміти об'єктом провокацій.

— Знаєш мене Ко, що ти думаєш буде болшевиків ти ти? Зайшов до мене раз

Крук

— Знаєш, як що вдова не зробить це дурницю в політичних умовах, таких
які вона зробила в справах націоналістичних, які ти вважав закорисливі і де-
ржавні діла.

— Але, як думаєте коли вигідно ^{чи} знаєш болшевиків чи ні?

Ко не відповів все це йому так, як думав про цю справу...

— Бачите, як нас болшевики це тільки інша редакція урядової влади.

— А може і все це від того, що нам протекти ризику по шостій їм? Ініціатив Крива
несподівано серед розмов про позов і літературу, щоб не сподіванням, вивча
ти відно, який потреби і користь для себе відновить.

— Протегаймо скілки хочемо; бачим рука не дуря Вісі ти у волюсеї, бо ти хочеш
чим престол підняти свого брату прити вільно, а тим ставати на чолі вісого
царського багача прити.

Як був не задоволений тимом, вивідавши всі думки, що у мене були.

— Все из воды обороняются плавающие.

[illegible]

Тепер по законч часу дуже старався вийти з маси робітників і вишукати, чим
угодити їм до і кінця. Мусіючи погасити їх, він швидко змінив тактику.
Інакше в слові цього вуса на цім місці, який він негачко змінив згідно з
новим фінансовим куди потрібно і просив деяких з них з'ясувати. Куди віддавав,
що вже для місця їх роботи на фабриці. Кожен з них провадив з куди
тків і це було для нього вихідним пунктом для діяльської праці. Ко.

Він ринув об'являючи добре в умовах фінансів робітників, змалюючи перед
оком скарди на зростання духу на фабриці, щоб вони моральні ств. владі відкри-
ти нехайно фабрику, як революційне єміє.

Він надумав зорганізувати великих робітників в той спосіб, що поширював чу-
тки через своїх підкачених об'єктів, що працює, який відстає робітників з моїми.
що ко їде собі дуже багато, думі що фабрика не є ко, а дуже велика, збудована з дерева,
яка нікається про парів, але ко мене мають дуже багато грошей, і відомо до грошей
що заплата її саб, що на фабриці багато деревини та товарів ко, які приїждять
єди великі, а хотів вернутись з сирими грошима, що ко, як дуже фа-
брику в свої руки одразу сказав працює і вдалося дуже швидко.

Тоді Крука на провадженні була люткою. Тоді орбоні тільки театр
зробити у війшов і ти. як в бачили стосами і інтрювал тих
робітників політики і зростає робітників на стаді відлучення і фальш
кози їх.

Ко їде зрештє час помічав, що ринок дав, який не бачили і роботи дал
збуту тов товарів. Навіщо і зріст потім на виробу цього фабрики з'явил
насам і такому відношенню, що не скільки конкуренція цім і єди товару
вже не можна було. Тоді помітив фавор до той міри, що фабрика ко
мала виконавці всіх вимог, а тасом мігся ми ко вря всім
нічим пропоз мис. Це ібо, ми добре зможимо з фінансами дуже
кавели ко дуже, що до товарної конкуренції вліжмо, що єсть
сина, біла, політична, яка в робила ці тисяч копій. Такі вимки
він дов мігуть мари місце і мене рішив він вийти до грошей,
щоб довідатися саме відки падав цей удар.

Мав він ще і якийсь бачення; думав продати зг сегод бачен
на поширення сего діла. А то мислі куди він прийав не вдало.

Вперший же день він усе зробив собі з того з обводі і мілі похороша. Погубивши у кімнаті банків і фірм він не отримав ні грошей, ні грошей. Напевно побачивши його перед собою куди, ще рішучіше за котрим виступав і перем. Хотів виступити з обводі своїх соціаль? "не скі ств політичної ситуації сподоби менше дал."

Щоб переконатися у тому чим власне можна був його врятувати він пішов у банків і фірм, які були під впливом безпосередньої сили національної партії і тут він вперше переконався остаточно хто з тих його ворогів і хто його друг.

Від цієї усієї драматичності йому зрадив. "Так пожехайте, тепер поборення, що виграє?" Куди він пішов? Він не міг не помітити підтримки. Підтримав він. Це переконання його було нові ступені, нові сили і він менше ринув, він ти роботою з цими силами. Невдовзі ж він довів до "Нової Віри" телеграфу, щоб відгук прийшов Чисо.

— Знаєш, Чисо, говорю. Не тому вже виступає, на нас настав повний елемент

— Хто? Звідки?

— З цих банків і мобільності, з друкарів і так куди, а головне одна політична партія ідеологія. Вона тобі вже давно, але цікава, вихрещ, якої ми маємо тут. Вже і партія націоналістична

— Не може бути?! Тут же?

— Сьогодні остаточно переконався. Ніде недретав. Ні гроша кредитних дамов. Далі по цій лінії банків і установ, що з під впливом цієї партії?

— Знаєш! Знаєш стару пісню співати. Не хотів нас узнати за людей, бо націю так шорк! Моглимо на їх! Найдемо деє куди собі гроші і збут.

— Дуже, власне, перебив його. Не викликав тебе для цього... І мене свідомості. Туди побити їх і з вже привунав туди, який бачу їх каймувати.

— Іх?! Маме вже твоя?

— Маю! Ми будемо їх виконувати. Ми зараз відідемо за границю і там всерйоз будемо від імені каптої фабрики туркати кредит, як найдемо. Нарешті даєш мені телеграфу... І й показуєш цим, тутешніми акціями і навіщо, що вони каймувати. А зогну їх змусити дати мені кредит. Як що це не твоє, то віддамо кредит за границю. Ми всі-франк? це сподоби. Що це?! Новин немає ніяких: все по старому

Великих держав, яких би ці фінансові міністри ділеги не в силі були по-
статити спів. І Ко стинився на одній з держав світу, яка тепер по-
війні була ніде границь, обмежень для своїх інтересів, може якої вимо-
ги по своїй волі не, як втратами мучаючи кусок хліба, а як зручні теле-
фоні, які чималих експіт най ти собі так і роботу поручи собі. Може цілі
держави не тільки обмежені вимоги, на спортів, а цілий світ був для
них був відкритий. Муні і флоту її тихо безшумно володіли най-
кращими базами по цілому світові. Сила і гордість цієї нації була
вдома всім, часом своїми кривдами повної слави до інших народів
і рас світу. Нації „лі чимирних країв“ - котра зрозуміла колись бачила за.

ФінаНСИ фінансові ніколи не думали, щоб цілі держави бачили
може навіть говорити і Ко, а що щоб дати йому, якийсь кредит
і тут не пограти ніяким перешкодою йому. Але це держава
тепер по війні мучаючи нової оригіналії для своїх капіталів і так
не великий капітал поділяв, куди ніс великий перешкодою, держ.
Ко. Ко тепер тричі більше. Ніяк виходило одразу з Число асорт, а за-
травив великий новий кредит, не відпускаючи нової фабрики паперу, а
поширюючи свою цю до експіт з кожною на своїх руках: зде
може най більше в цілій Європі мучив мучив, на вимогу термінового
мисла. Про свій успіх з кредитом він нікому не говорив ніяким купцем.

А ті перешкоди до краю не бачили, а в нього їм бачилося з його, а казали
з держав в які свої Число із якого вони виходили економічно і кожному.

Раз якої ці купці поділялися. Ко мучив ними своїми зручними
свої вимоги до Ко. О того року в державі Ко, всім, біз свого центру, бачило
приматом до каварні щоб мучи розвинути. І тут приматом побачив зруч
купців, особливо бачилися ними тепер своїм судію і неж робилися.

Ко мучив іронічно усім мучив викликав купців їм. Купці, які не тільки
на яку кою зручності їм ступати у відношення до Ко і тепер побачили
поклон Ко не бачили, як відповісти йому. Котили все зрештою тому
свою купці мучили і свої великі, з чим вони могли, як зручності

з тираном порубою, і саусами робили всі обличчя до до свого часу. Рівнова
ні була, як влітало в кавказі дуже швидко, бо там хог і графадерелі ціло дошлюб.
Але зі кучугі зікавалися до одних і тих же. Як швидко внахути до шматків. "Ані
порубелюні публікації могли віроді? Що буде потрібні такі ширини зеру?
Що може бути кавказівським? то. німа і всі вони у ко. Тільки було ко зматати
про таке братерське і ані тересованні його краям, але він мусів їм сактук відно-
відати, але друштом не вдержав і вадов обгорити дні. Що ж тоді було недрини.
Моді кучугі рішати було від і ко зматати до свого культурного зриву про
братерство слави, про потрібу їм обличчя і обидванки.

Але іди ти сюди, очелюно, приї мовний всі устанви по ції сирзі видрюховах і
і мовар хідхем і імперіє і іграм Франскаїх словеса, оне переконування ч-
Францїв, переповідав. Ко що зникне всіх словес на Свєді, що прїла Францїв
на Кавкас, Крим, Україну, він кивав обгання, тех стану Зурїїну, що висну культуру
уронїв, що їх мовал до словес і т.и. байки, від яких Ко спавало аж нудно.

— На початку ж, напевно було ніяких ваших козаківських слівеч, а були слова Київські, Полтавські, Зубовські і т. і про вас казали і кричали меншого не бачили і не чули бачили, бо ви ніколи не були.

- Ну так, виноват Ко, всем ради интереса. А то никак бы просто из Киева
пошли, а Франца пошлешь? Прощай, Лизович!

Наше же дело не в том, чтобы доказать, что эти случаи не являются
исключением из общего правила, а в том, чтобы доказать, что они
являются исключением из общего правила, и что это исключение
является необходимым для того, чтобы доказать, что оно
является исключением из общего правила.

Во Фартугові пісесі стоїть прописом до Замовської. Висловлюючи та похвалу Академію, та докати, які ще й у величчю стави не відомі.

Нам ожену живне відновил.

Абилик? Кийи бозарыи ашкане б Кийиби и моврунне тоне сар динд? А "Cetles o
Mony Topetile"?

Но бари не мислете, че опонента възвръща долу споменатото:

- Богородиці, пошто, в даному не з'явилася ніколи, а подружжя хрр написав їй келігдомо.

— Знаймице! І тверду це на ні вері це доказано наукою. Нині написані підземні

стражданнях і тяжкій у своїй виразній величї."

— А пане, це все теорія... Сидить собі тихо, а сидить скрізь приміром Німці.

— Так пане! Але німці з німцями скрізь... А ми не з урловці. Інакше коли з родили по крові урловцями, то це ко бачить, що мусимо бути для їх ровного погноєм. Чому делотаче не хоче бути французом? Чому швайцарець не хоче бути німцем або французом? Чому серб не хоче бути болгаром, а хоче довести собі болгар?

— Не хочемо цього бути! Ми хочемо часі не витрати вас...

По рішив дурі на дурі.

— Ваше питання для кождої держави пане, так богар не означає, як Ви то думаєте, а потреба Ваша в нас для Вас є дружбний мус Вашого дурі чи не дурі.

— Поді ми счасемо ворогами?

— Проте-ми словене по мір собою такі крижати, як не з колом. Коші обиднако зрештою теоріями з дурі до не підняти з дурі з тою й саме полове токи протек сражу при кимсь, а не хитрує наших інтересів.

По риторичні внутрішні стимули, які длаються зрештою накові й нимши того відому, такою роду теорії. про ти того кождо, але бачив, що їх "зрештою не зрештою дурі світах". По урядованню кождо відомо, що що мусимо чи всі пани, на свої, в багатором дурі нахрещі, їх толи дурі мусіть та крижати з нимши і їхі свих держав зрештою, які бачив на ними чудом зрештою. Але ці політики зрештою не передбачили, що вони мусимо про краше мусіть зрештою. Зрештою теоріями відомо на світу.

По кождо дурі дурі дурі, бо бачив на дурі і бачив кождо і твердо:

— Проте! Я востанє кредат від двох великих держав не словенчких дурі і не кождо бачив дурі дурі і славною. Об тож і трам...

Обидно ані і счасемо счасемо зрештою, дурі розумієно перекину все пожедом...

Алики риторичні всі в бачив, що відомо зрештою.

— Ну! По дурі мусіть зрештою, але толи счасемо з Вас счасемо, так як бачив на не бачив того кождо. Побачите!

Могли підпомогати йому, як в війні вогня, по відношенню до них
справі, виступаючи з ~~НВ~~ всі сили. Це краще фабрики брали силу своєю,
як добра в кеду цього. Мова мала мого, це і переконливою справи
здоровля, цього повного виступу знову людини. Тільки отже краще і
кадрів була ти була, яку всі думали той хто з 365 днів року мав
місця 40 на рік щоб в дійсності мігши поліпшити, що він виконував.

[illegible]

Чи всі думки згодні між собою, що існують люди, на яких вони повинні, і які
живуть сія праці. Це родило зрозуміло створення проєкту, який
створив, а не може бути виконаний зовсім величезний твір, який
продовжує проєкт зовсім величезний край, і розв'язує сучасні проблеми
і культурні

[illegible]

Уже він якийсь порід хвилю кричав збилюючи долонь до рук, надув "карт не-
бачив. Мо, без реаліти товзників, без обороти, того, хто, вони бачили, власними
руками створив серед нир фабрики, тою хто стільки ково вніс в їх друзі,
тою як так серед ково вніс в них камінь під фундаменти. Жорста
праці нир не підтримав." Хто ж тепер наважиться більше крикнути:
"Молун", хот би це і треба було?

Мій прийшов у центр подвирри до водомету, протискаючи собі руками
мел. Робити не дивились на його стегури до кордону рукам і вус
зауважили що свої димотіти крики, що по кудках не дихаю криком і
жирів. Мо вміз, димовили на середину, на тираду водомету. Він рухав
назад, дивлячись на його іменим страхом і повагою. Міхто не вагався
ні опанати ні перенести його. Мій спокійно уривався в груди, і так же по-
киво, як і на промові між часом факладу камінь став рубати
— "Товзники". Нема бачи при фони гуде, але і голими руками кричав
слова, щоб на цих сомах і таких скелер гудувати фабрики, яка бачи потрі-
бна, щоб рухав друзі. Це стовзниками гудувал і фони. Чен що заво-
дять серед нас працювати, потрі переліду ютв чини, що іні в бачи
тут не боду повторити, то це ще не з кришка, щоб би мимав без
хліба, а край без фабрики. Товзники! А кричав до нас з Революції,
я робив її, а вно її і скотри бачи, не що би поважи висухати
добре і закармлювати. Ніхто бачило нас збіді не може гуде,
коли би самі себе не бачили, не навчав нас робити, творити
самі. Накоми в гуду Європі факладу гуде, яка б димовили бургундизм
би гуде робили все як домі робітників кривдирних країв, як
англійських, німецьких, французьких. Тоді бачи на Сході. Неу-
мудирний самими робітниками камінь не чини під перо зливом і кривд-
ливом, відтиска наших національностей. Розуміє це, чи ні?

Уквітати нішов рух від цих снів. Вмивати димарів ставало
задумалим.

Принимав енергію викликаної річчю і гро і змівав — робив ко вач.

Чавил. Що ж ми єрмії відбивали молодим хором слово. Він політнув, що камінь перебивав мочу, коли з того кофину лінула сль.

— І ко крикнув:

— Ви, що хопте легкого хіба, хіба не знаєте, що тої треба всім потрібні?! Ви, молоді ні руки, хіба не знаєте, що фізичні праці? Дайте мені зрештою руку тим правохаторів, що обдурили вас і бездарним насміх сховавшись деє!

Як видно було йому дивуватись в уявленні на торгу, як вона загаламлетілася, ругалася, не могла ні сказати, хоч би хотіла так, що її бачив хтось на дум. Аж ось відгук, що вони вимовилися і не знали, як вийти зі стовбурів.

А ко говорив далі:

— Їх канцелярія підручники і мотом, щоб вас збернути в робіт будівельних, як би в уяві нещасних порох. І ви жеший, прудеший керівник потрібні дієві там. Дайте мені їх торг?! Чого ж мовчите?!

Врештє і після цього вже мислячи думаючи, що відповісте їм.

— Не єванді, може треба є якийсь там показати правду, що робили ці протидієти і там. Де правохатори?!

Але часе має кружати, щоб політики, що ніс до маю не міг долатись відкинути ні шми всі сутки ітн. Вже їх на дум. І в торгівлі уяві вимагаючи вже що гай до "назрів", а кимуться мурахи правохаторів.

Ко думав сарказмний сміх, коли він дивився на це обдурення, безпомічну масу. І він рішив попомогти їй багуні, що вона сама не в силі знайти їх.

— Становиш керівники! Знайдемо! Навіть працівники підіймають до праці. Час для нас є дорочний, щоб відправити їх на такі місця, як муха на мушкетера. І знайди що є там!

Ко зліз з туману відводу і багуні, як вони розхатували робітників до праці, він пішов і собі до конторки...

Але тільки він зник, як турба знов ливалася перед будинком і луце кричущи і мігучи дивилася на міщ. собор, мучила правокозирів і знайомих каретників одного тут же привела туди до смерті.

Ще раз турбулювала совість, але знову впритуці модники, ~~офіційні~~ і "і" дари, криваві вимки, але вони з пристрастю, понад усі закони людські. Тут совість отримала людське згущення під смітливим ~~наоку~~.

З котрою, в яку вже екшнжав Різд і передік всіх товаришів на пораду, що робити нахилив турба Забіла. Але як виступити з небажаним в яку він пішов - всі злилися.

Але тимчасом вернув до котрою цілими, виступав революцій і екшнжав кождому того до мучениці: "поки що його не брешо!"

Всі співробітники кинулися до того зі шквалом і обідалими, що все м'ягко довано вже обичаєм, а лише похити і пролока торби, у яких то-бачили ко друзі обиди, в яких чужаде уже стилих революцій, коли всі вони змінили керувати масами.

Але коли зрештеші таємно: в публіці того дурні зокладав свій на негідного провокатора, який бумів таховатися від кару кароду, той привидний був тільки, як це думав ко, офіційних рідях.

Імверомі волосся він промовив до тисяч: Ми мусям борятися з кривавим, але найпущіше туди некого, що там привидно. Мисям зривати всі закони, щоб звернути, як що він буде привиди, до людей неслим назад. Що маємо у нас коло того?

Мам! Виповів Різд Що побіг туди в офіс міхали.

Крив того р, Мале, мусям перебачити з сирні кимми, робити кимми і змусити їх щоб вони висідали соловного провокатора, без переконання, що той привиди не має того.

Значило, мовляко потім намілює судна розпуста маси з усіма, які вийшли з села, які чимось були підозрілими, як правокатори. Сили робітники їх випустили і наклали кару. Та якийсь час і на фабриці і в селі стихло хвилювання.

Гарета "Зі народ", використала події бунту в "Новій Врті" на свої бони. Того тижня не писала вона "Комуністичне гніздо" - робітники хотіли везти собі до рук фабрику, писала вона одного, інше, другого разу, що бунт був фальшивий і цілком турбентно нас спокійних країв в робітничій революції, потім, що робітники несли молодих, відомого робітника бачте, що той обороняв надібно країв заступників. На робітників, що заради своєї приналежності сміливістю на Карпатах, що влада мусить вислати їх дох, як найшкороше, щоб не мати нових бунтів і такорів з краю, який ніколи їх не бачив, але токи не виставили сміливістю там і т. д. Крім того була вона кобзарем відгукуючись на виступи вихи ко, кинувши на розбурханий молодий гасирі кевиний. А потім треметувала слов, коли слідом вийшла ко вийшла безпосередньо вийшла (тепер прибувши вже помер в лікарні), люде казросто вийшлись вказати що той вийв і слідом поїхав ні і т. д. - тепер гарета казросто вийшла на виступи фабрики, як змігся прити зрештеш братів і т. д. в мовилих людей. Коли слідом не вийв нікого зрештеш то кради стародавніх жовтників айдато собі і був як вийв це, як да каренті, як казреть, "рове, світлі сириток, але бунти вийв не вийв", але в сириток "каренті", але в того справе робітників великі і дохотились на сім і т. д. ко вийв праці

Сталося це під осін, по трьох місяцях, як відбувся бунт. Сталося, щоб це всіх несподівало і несподівало і несподівало. Мовляко.

Ако са Ко вийв до коловий і т. д. був незрозумілий, по дурно м в сириток кидати в сириток; той дає Ко кидати з мовилих вийв вийв в сириток приналежності. Мовляко вийв вийв, що в сириток мовляко кидати мовилих, які в мовилих кидати т. д. і т. д.

одразу рішив, що їй хтось згубив оковані снів і тендер стрінувши
по вій вгадав свою нахидку йому

По менув на квітці; був то роман тисаний уральського мовою
Матисей на книзі косях фадних. Але в середній свої мові миз туючи
права розмоченні водою, як і мисля, але це мислячий же перебігав.
Фадиса на конверті вказувала на, що була адреса "Генер. до Керова".
По менувши на потері вій косях туючи туючи миз туючи миз
краву не ховав. Вій подивився нахидку і пішов в напрям до дому,
але по дорозі косях не сдержив і відкрив конверт, мизкою там пі-
дпису; По туючи косях це рас туючи - туючи стояла підпис: "З
помянуто до Вас туючи Керова." Миз був тисаний уральського мовою
Фадиса туючи туючи косях туючи косях туючи туючи туючи туючи
туючи в колонії

Нема від сиранина сина, але Керова туючи туючи туючи туючи
туючи до туючи туючи і туючи. Туючи і туючи туючи туючи туючи.
Ев туючи мизу косях в косях косях туючи туючи, як туючи
туючи туючи туючи. Косях По був туючи туючи туючи туючи
туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи
туючи туючи.

Туючи не туючи туючи туючи, як туючи туючи, туючи туючи, але
туючи туючи туючи туючи, туючи до туючи туючи і туючи туючи
туючи туючи туючи до туючи туючи. туючи туючи туючи туючи
туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи і туючи туючи і
туючи туючи туючи і туючи туючи і туючи туючи, туючи туючи туючи
туючи туючи туючи.

Туючи туючи туючи туючи туючи. Але По від туючи туючи туючи
туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи, туючи туючи туючи
туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи
туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи
туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи

Туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи туючи

долар і лісах біз того дня

Тоді першим дослідів гандзунів з'ясувалося, що вбивство було зроблено не з умілою грабунку, бо всі ризі були вщеплені і навіть чорний мотий портсигар лежав на долі коло вбитого. Вбивство мусило мати інші причини. Перший розслід не привів ні до чого і про це Хендрікс повідомив свідку владу. Звідтоді з'ясувалося, що рішенням професора прилетів занадто великий прескоп гандзунів і згодом він був з тротуару відвезений; — ці всі речі "кого" вбито і тепер чути, що кара їх в цій країні буде тою ж самою, як у всіх інших краях. Що вже думав про те, що "Ла Кард" присвятив свою книгу своїм читачам з цього приводу. Ніколи і в ніякому збройному конфлікті, безсумнісно, потрібна насильство не відігравала вона зовсім ніякої ролі, як тепер: півтори сторінки було вже списано з приводу цього конфлікту з тротуару. Подала на суд і звинувачила вбивство Курра. Вивернувши всіх поглядів і світ чуття табування, як рідкому працівникові і чесній людині. Цілими рідкими вона мала крохотливі світи з каменю смерті, молодого, талановитого, кривого дітяка з громади, "Нова іон", швидкоплинний піоніром культури в темних лісах", який уривався на своїм суді, непокладеному, як працював для народу, організовуючи театр в глухому селі і каремі кидати свої слова: "Вбивство швидкоплинний піоніра, коханий словенський культури, вбивство безперечно політичного характеру і державна влада мусить прикласти максимум зусиль для того, щоб швидко вбийника і покарати безжалісно, так, щоб подібні випадки не могли повторитися. Ми скажемо від влади і мучимо їхадів. Друге з'ясувалося в колонії "Нова іон" — колонія, що колонізується мусить бути швидко уловлюючи цей самий добу".

Враховуючи також те, що передбачали ці відомості і факти, що вони можуть допомогти до намінування та і на колонію і на владу.

Слідом до них великих урядників від влади не дамо нікого і вони
були змуснені відійти, але тут трапився випадок. Хтось з держав-
них свертів узяв, що інший ми на вензели портсигару з тюрксь-
кими літерами доктори коловихи. Погана. Спогади не свертів було узяв
на це, що ~~не~~ слідчі не мали жодної табачки і коловихи, але один з
державних, ~~який~~ свертів і урядовців, свертів на це узяв. Взяв
слідчим була вбудована типографія, що вбаву ми були доктор
Пог. Значить не було ніякої типографії, ані жувати жодної, що
Пог було дуже неохоче. Він пізніше свій портсигар і він, який модних
і ми не вбаву ми жодним чином він ми отримувати коловихи в уряді Крука.
Уряд хотіли знати а слідчі, врятувати ми жувати, що кимось була дано.
Пог не міг ніяк ніяк не сказати їм, але краще кимось було поре-
комендувати, який свертів у той час і був, як фамільний коловихи і який він
був жодної не сорочка. Чому це було неприємно для всіх свертів. Пог при-
точав це один доказ і свертів до свертів дуже показати, що свертів, які були
у портсигарі його не належали, а тільки Крука і коловихи були ка-
мерами. Пог це свертів не рідко, він мусів видати свертів,
який свертів він в той час, але на це їх вбаву ми жодної свертів. Він ми
був вбаву ми свертів свертів ми жодної свертів в той час, але та
була жодної свертів, що прийшла в неможливість. Але крім того, це свертів коловихи
був очевидний свертів доказ. Все це він про це сказав слідчим.

Але слідчим тепер було цікаво отримати свертів у коловихи свертів;
жодної жодної до того тепер і не дозвільшили на Пог була у них в руках.

Останнім свертів свертів свертів, що у коловихи свертів

— Ви не маєте права отримати?!

— Не маю! Вбаву ми свертів, але свертів свертів свертів коловихи свертів.

Коловихи свертів свертів, якого він свертів свертів свертів свертів свертів не
отримав свертів і не свертів свертів свертів свертів свертів свертів свертів.

Він і сам був свертів свертів свертів свертів свертів свертів свертів свертів.

Останній свертів свертів свертів свертів свертів свертів свертів свертів.

мо фанати

А сидиш вчє відоме: Коли у вас про нас ви? Чому не згадали ка-
пелігін? Де купили? Скільки сиділи? і т.д. Сидиш мучив ризиком та-
ким, щоб знайти ти підтриму до арешту бодяк часового Ко, що було його ме-
лом, машинною мучою. Але друг не дав нічого. А мис у Мікро було знайшло
кілька кусків комунідагмів прокламацій підвуртових народ місцевий
чи побіжний проти котрих влади. Ці прокламації Мікро перав від робі-
тників фабрики, де його часом їх розкидав куркаш. Можливо, як він доїде
показав, їх куркаш йому одного разу проти в Круга, казавши, що казав у
місі.

Векслярмеріє, яке семітрами поводилося кодує чужою добула те-
пер і Мікро. Цю, Мікро і Ко отримав ув'язнення.

Ці дві, принахвалі підозріливі Ври не дивились все як але сиділи, вони
були знав у фразузи, як знав ти винного. Ці дві ~~були~~ сиділи їх
іхало, коли Цю дотав довідження від людей де він був і що робив
в тойку вбивства, а востаннє хви показало, що бачили, як Круга, одного
рану, коли Цю не було ввела врів куркаш з волиске; вно ввела
про це спотри раніше думати, що ти дозволив Кругові це.

Мок само і Мікро отримав до досвід сидів, що доказом, кому сау
прокламації від Круга.

Сидиш влади фразми подати, що не має сенсу далі шув мучка,
до що ра, до бачили компромітується Круга, фактичного вбивці
не вгаєтвас вивести. Було знайшло Цю і Мікро, але Ко це довідже-
нів ввело Це все знала доде і редсказі, "за народ", але продовжи-
вала писати сенсацийно і драматично. Ажир ризик козловків
вона не дозвола своїм думам: "Мікар убив чужого молодого піонера",
"Склад проти державної літератури в колонії Нове Вора", "Зміздо
Могучий, революціонерів, убивч!". "Там мамой тамі емі трагів!"
"Мікар і Мікарі емі трагів - най дамаки XVII Вора".

Але писали і емі трагів то де ввела Ко і його прокламації.

її лютості. Чи це допомогло сабидомі єврейських погромів в яких нидер
брав участь Ко і його товариші в часі Революції

Антиагіє преси розділяла те, що в головах, не свідомі, закулісних факторів
цїєї буржуазії, зрозумілася неадекватність до емігрантів з тієї країни з якої
походив Ко. А коли почалася врятувати боротьба з боку мерів суспільства проти
емігрантів, проти своїх брехів братів. Скілки було випрачено паперу, слів, образ,
протоколів, де на ії - утомі вони не поразувати і це тоді, коли говорилося
про братерство, про об'єднання і дружбу народів.

Все це швидко стало менше, що репретати слідства не могли нічим більше
показати нападників. А коли слідча комісія припинила справу
швидко дала довідку на звільнення Ко з тюрми.

В тюрмі і до неї Ко часто думав над тим хто був Крук, але про це
йому такі не вдалося довідатися.

Затим справа мала піти під воду. Але фатальний випадок судив
її ще раз вийти на світ. Вже весною, коли танули льоду по горах, розми-
ваючи їх, хтось знайшов у лісі револьвер, скинутий в свій час в ліс,
заржавілий, зростаний, але чиясь випускні на ній було знайдено і франца-
ри швидко знайшли його власника і Ко знов отримав в тюрмі.

"Шпек" та "карот" вже мав, що писати, бо з цього він майже одразу брав
там, побудившись своєю "кореспонденцією".

Мало був експлуатований новим арештом Ко, але не знав, що має робити
і коли він мав намір признатися, щоб сплатити Ко, але воявсь, бо знав,
що Ко не поставив його на ганьбу слабодухістю. Він все брав тепер
до закону і радівав з тим, що буде і Ко. Закон встановлював його
Слідство знов потиралося, але знов уперлося в твердий кутик.
Було безперечно вказано, що цим револьвером було вбито Крук,
бо намір дізнати в черні сабидого був той самий, крім того в мабачки
знайшли ще одна карізна куля, яка давала ще й більш доказ, але
коли власник відкидав всі докази йому робили і до нього не призна-
валися. Вони довіряли і безсмертно дружили в тюрмі, а перші подали зроз

підняв цей захід йому вчинив смертні скульптури. Тоді і то нагородою отримав
в тюрмі. Тільки було сидіти довго то, зникати до праці і зовсім в умовах
наш нізким способом, крім часом, не можна було з неї вийти. Так праця
целихалав йому можливість вийти з тюрми, але то він полюбив від неї.
Цей випадок, правда, підтвердив сильно то зникати до праці: він вичув, що є ще
на світі люди старого гарту, такий же той же на ідею виступлення свого
класу. Одного разу до тюрми де сидів то такий же він зникати і отримавши.
Був це козак, сгарний селянин божий, теж ємний. Цікаво те, що було
це історія, яку Револуція виступала від тюрми щоб змусити вийти з діло
невичне створюючи селянинові. Нто це був від божий, прийшлий раз до
то з козаком зупинився? Божий був з роду козак, який нізкому чину не хотів
зрештє свого родового імя козацького, не в афганці, на кілька днів, які
вони на той ступінь голови, не хотів він виступити та мовчати свого ка-
роти від урештє. Добрий господар, що ввів на кілька десятків землі
зупинити культури, які інші таждени свої мови до освіти і енергії -
божій революції прийняв не раз такий побудував панів і дурів
їх імя, а з на такий старі маюли свої культури і свободи.
Тоді 60-літній дід, був з поганою Револуцією, кудас тюрма і
їде по своїм збіркам з проповідями, може не академічними, не
ораторськими, а з ~~простими~~ зупинивши практичними проповідями вмі-
стив вихадив з сонним хмелом його селянської душі. Він пропо-
вудував та словами погано свого краю, теж селянина: "в своїй хаті, моє,
своє і воля" Було в перший рік Револуції того знало добре ко-
саєнко кілька зупинивши кожді дні. Він хотів від себе до себе, від
хати до хати і крізь книжку мав би боротися та свого респуб-
ліку, та виступлення себе ко рибко і від владі кінці урештє
а і вогні від цієї селянина від імяної культури.

Вони патними повстання він брав до камери і писав м-
сти-и послання всім кожному тільки мій, кого тільки знав за людей
чесних і перешлих ідею боротьби та виступлення свого народу.

Всі гроші, які мав свої, що десь втрапив, витратив він на умішування.
Уже писав листа-послання до усіх сел, монастирів, полків, партій
і скрізь простою, неіраклічною мовою, добивався від усіх не кидати
їх, не падаючи на дусі аборигенів. Десь серед селянської молоді знайшов
він самородна таланта-художця, котрий вже часі походив малював
події боротьби, вважав того до себе і тепер той отводився ці послання
це ілюстраціїми свідомих, свідчих подій. Він утворив коло себе театр,
прислав подібне до театруні походилої часів ХІІІ віку і не тільки писав
листі, художньо прикрашені і поштові стили скрізь по Україні.

Скілки чим оригінальніше маніфестів мав він це і тепер поновив
в селянських хазах, коли на них спеціально шукали цілі вогні
українських ченців? Селяни свідомо беруть їх.

На еміграції вогні не припинив свої діяльності. Тепер писав він
ще більше, як раніше. Приїзди на виставки своїм посланнями він хо-
див на базарну площу, ринкувати свою голову, розкидав їх там і го-
лосно вертався до емігрантів. Звільняючи селянських він проходив
туди де куди не міг би пройти не потакував до рук міліції. Часом
виставляв він в часи цих своїх поштових листів на базарну площу
свої послання на великих двірках, вагонах, церквах, дворках,
зупинившись установах нової влади. Вертав на еміграцію знов дивився
і когось виставляв своїм ідеям на марші виводив по вулицях послання
і шов втік. Перестав ходити тілами своїми, коли його розшукували
вже скрізь відомо по шкелі його мандрилок поліції.

Тепер писав він до емігрантів, особливо до тих, хто чимось кудись ро-
дав своє слово на виставці і все кликав до нагоди духом а
боротися. Писав іронічно-жестко. Писав, як міг, як дозволяли йому
його мала освіта по загальної школи, доповнена риторикою і школою
жесту і особливо Револьвції - Продав свій одяг, продавав їжу, ходив
на гарну працю, щоб дістати грошей на костюм і мурки і все писав.
Божественні і талановиті члени члени однієї однієї

найдом давно — це свідомо і перший хотів виконати слово саме, цього
байстрюка чужина і кошика дружок. І брате, мензу приїшов, щоб
екосди об'їз: і не вийшов ще багато свідомості, а ти ж бо чин
всім зовсім ти, ще зробили багато, і йду туди до свідомості
веди дружок свідомості, що і вбав крука, до тебе в торренту, а ти їди і
працює. Мені мензу і торренту буде дозволу хзого, а ти змислиш
нідемо."

Знавши піком чужих справів Бато, ко. висухавши джа не міє ~~у~~ бутривав
успотів, миса не поцінувати старою, фкойолою, спілчаном дум і праці.

Богині. Не були сатисфакційми, але ні одна ситуація не впадала їм у серце. Розуміли, бачили, що треба сховати в цій прихованій ділі, але зміст і думали лише, як погодити таке з цією ситуацією.

На очах, рішуче, відмовився, від пропозиції Боуна, бо знав, що дуже тяжка і небезпечна роль стати перед дослідницьким судженням ще чужої землі. Він говорив їй відверто, що це не вдалося зробити і що в разі невдачі він це ще один нещасливий скандал, який використають вороги проти їх країни...

1. "Вам твое, хвалю Богу, а не надо мне тебе. Мне и слову еще слышу на-
родови помини, а я инженер, ты оживила мою на фронте Багд...".

Звукни настроями вертав діз з торли, не бачучи ні світу, ні людей перед собою. „Немає ні посли, ні паспортів, немає у нас ні зого, думел він і думи, коли вог немиле війська дозлого дуче, ах як соловорили, ~~ах як~~ Ах, хто обороне тебе? Хто захистить?“

Ще випадок одолею. Но так сильна вплинула на брата, що старий отримав, прийшовши до „Нової Води“ і побачивши його ^{чи} діло створене Ко.
„Ще випадок і мудрість мене.“ — сказав він поблизькому. Но прийнявши того на відрочинку до себе.

В Новий Іорі" отоваро дїсно не ввело. Особисте з'ясування пов'язаних за
визначення до ортографічними ідеями з'ясували Шкря і Вадимович
щоб довести до кінця таку ж до прочу наг поширення і ~~факт~~ до
розширення коїсильної? Економічної частини їхньої мови фактично

строєти і слідом то нов стинилося.

Від Сиди казав сусідові: "Прислаш-бі, що той інженір не вбив того крука"

— А то як!? Як ти знаєш? — питав сусіда

— Так думаю, та й всі... Скаж нічого більше не казав. Але Сиди був дуже був дуже поважний і чесний, старий чоловік, знавчий не тільки в цій селі, а і в інших, як один з найкращих людей, що до правди — щоб сусід не потурив в його слова і потривав цю ще питати.

Сусіда потім сказав сусідові і так від людини, до людини, від хати, до хати нішов суд народний, то-то народу: інженір не вбив крука. В цей прилюдний народний до фабрики йшло теж довідався про цю і став уперто і перекійливо вірити, ні про ці кукати тодіка він виводив. А наразі після довгої зухватки він прийшов всіма куклами вутюк до діда Сиди.

Глинка швидко по відізві Крука зробила все, як радив їй той. Вони вона збирала всю відомостей про кої поширила де могла свої підозріння про свою ко в смертні тже. Чоловік вельми в цій справі добре. Моварини з Новим до кої тже раз схожіли приперти її до стіни, щоб та чинилась підле рна свої підозріння.

— Ваш ко проїхав, якось то кинула вона, близькому приїзду свого.

— Що? поїхав той?

— Так на як це дохати

— Чого? Іх!

— Він післав на той світ тже. Це їм бачили краче знати, як я, би то врятує тже! відповіла вона задурливо.

— Ви по мислите, Глинка, тже сам та стріляв... Він ніколи не був дитиною...

— Сам!? керувалася Глинка, роблячи наладкове обличчя.

— А то як!..

— Коли до того, говорила вона знову з якоюсь могою.

Снів до і дитини, одтак, на носі все одразу на неї, щоб вона дала, як ісь докоти цього, до впротавного раці він смугнений одрв встиг її слова під уст і крикнути їй що відпові дає кося до обороту ко.

Глинка на хвилю сміюлася, але швидко зне гнівно відповіла

— Іда! І дохати по каюре. Ви це не втаєте. Дякую

— І такно, зне пугав її він гостро, Глинка від бес доказів, до би коли до мі туд те нач могою нашого моварина.

— Дам, дам. Завтра, позавтра все втаєте...

По цій зне розмові Глинка не маючи звесків з Круком рішила сама собі давати раду і дурно для зне ні чиня до адроката та порадою, бо скільки сама вона хотіла що наї що дитинка не могла ні дого певного приїду

Адрокат розумів її, як слід і одри дав їй програму всієї країні на долі.

— Отже тже з ко отже зм ввезує адрок так? А то певний кривіс на сирі?

- Ко.
- Як ви барочуваете?
- Фокієно.
- Мишиє яку батиску хотити чи ні?
- Мишиє.
- Встановлено було цю батиску тже, чи ні?
- Згадуйте кі
- Це важко зрозуміти батиску.
- Чав ко револьвер? Це ж важко, якот сидіти?
- Не знаю.
- Який інтерес мій до маю ко з цього?
- Можливо зрозуміти. Тимчасом хоч і не врила Анна цього, то знала, що в тже не було, а кі мала грошей, але під впливом Круга, почала думати, що з маю не ве. - Ко дуже добу вавел того скрупу- рних речей - скатала вона
- Це тже важко, - визнав адвокат
- Зрозуміло було слідство по смерті Ко
- Ні!
- Це чим маю вам слід зрозуміти? казав адвокат.
- Я дождав щоб ви переглянули щоденник покійного і нех підстави того дали мені вараду.

Адвокат вив щоденника где переглядали і вловив її кривити та миздрені.

Тимчасом теж саме цього дня з'ясували, то тепер все вставало і тимчасом з'ясувалося в рідні чоловіки самого самого маю, вона вступила в себе, що табує тже - Ко, а особливо після розмови з адвокатом

Рівночасно вона теж сама і маю від Круга, але той все не писав

Адвокат зробив свій рід тже на щоденник ко Корисний для Тимчасом Віні, що правда, зрачував від такого миздрені дописувати і запису-

вбивав ним, поки що покis до великого похоловання, проти сора Енверсидеру
Керла, і працює з ним гурав, але обидва тілкий прийшли до висновку,
що була якась таємниця у цих людей, але даних про вбивство немає.
Тепер адвокат, вче, як можна, просив Глинка розповісти, які ще
все, що та була з життям цих людей, яких слідби пошукати
в документах.

Глинка ознає не була розповісти, як слід би їй вря в своїй ролі
нападаючого. Як вона виглядала в безіскусній фразі до тебе і кожна
всїх до ко, друмих виховання ко, як кесвічалько селомови і
модного чоловіка і тучи мала се без краю.

Все це зусило, що зновина вона йому, ви зробил висновок, що
справа з такою, що ви не цікаво вчитися і просив її ще Сандри
до його як кілька днів.

Тим часом Глинка перш за всього від Крука. Той писав їй вче з Кер-
паса, що ко ко вогор вбуди розговарив, що він мав шетки з закордонними
банкірами, що в таволі провадив курс підозрілу працю, оголошено
Комуністичну, що ніколи тебе і словом не згадує, а коли йому
Крук розповідав про то, то ко кесвічалько хвилювався.

Глинка відписала йому про свої промови адвокатами і доцїхавлення з неї
справно самовубудова тебе.

Моріи дивала вона ще один лист від Крука, що ко робить на Карпа-
тах революції, дунтур наріди що вважали він ним дані, тими
бильше неконцента в підозрілості ко і навіть хоче покинути
її, щоб не мати з ним ніякого діла

Чи би вудомости були знавали ми дал Глинка, але не по суті рні, вона
тепер коли її адвокат вче поставив вимови дозвонити до з вни-
ска передсмертна тебе, погроз вона від Крука тогов дал себе вимови
розлогого. Проче вона і написана тому листу Око відповіди вче
не давала.

А вкінці потіли прощання вона в таволі про вбивство кесвічалько.

ким емігранта Крука, карітаного кучерою в лісі. Вожа була пригно-
млена цією новиною; усвідомивши собі повну аналогію з убивством
Мре. Но і Тіре - думала вона, розбита голова, знов Но і Крука -
розбита голова карітаного кучерою і знов кінці у воду. Вожа тебже фро-
дівно чула кохури а той більше таке, що дні і завжди їх топу
писав, причин, яких вона не знала, а була все за цюру пуду, пере-
чувала це більше, що Но вдав в фінго і Крука. Одного разу вона, навіть,
когда їй дні туди на Каднаме, але потім рішила, що фінго там нікого
не фовув.

Фіс всі ці нові відомості вона передала адвокатові і той породив її
звернутися до слідчого. Слідчий вислухавши її сказав, що коли поліція не що
не зробила, то значить не має фадних підстав робити таке підозріння. Тимчасом
вигула, що тепер одразу нов вона потерпіла але дві кевдари; отримала
Крука і слідчий не вимагав серйозності її доводи. Але сказав їй про третій
удар - Но був шістений?

Тимчасом нов отримала роздуми, але тепер вже їй соромно було сказати свідка
до бога, просто кіс ково вона чула тепер перед нею, щоб кинути у того собі
помогі і вона рішила стати суддою для Но - сама. Вона ухвалила собі задати
Но при першій нагоді, і з цією думкою вона тепер тільки й жила. Думала
днями і ночами, але до фовівало, до сфрати чистого і ясеного розуму. І вона б
і була це зробила вже тепер, коли всенно не могла, що Но знов, арештований
і тепер вже леко доказано, як то тесамітакер, що він вбив Крука.

Тимчасом нов повеселілася; їй раділо, що Но карити він мігав, тепер
по фрі кінці. Коли Но написав це слідство було привезено до столу
вона знов не втерпіла, щоб не написати слідчому про свої підозріння
в справі самоубства Мре. Но був сильно збурований, коли слідчий
записав його в цій справі. Но дав фрі пояснення, які він і записав
або в слідком в цій справі. Тимчасом не менше оди було того,
коли слідчий прочитав йому листа її, порух і іменем Крука.
Но стало ясно, в чій річ і він

і він вже думав про ієзу.

Тим часом алідрі, які ніколи не старалися на них вплинути партійні
сими ворогів Ко, не нагадали нікого, щоб дати їм підставу посадити Ко на дого
вторину або експропріувати, так щоб він уже не міг вернутись до своєї
своєї країни. Акт експропріації був дав докати, що Ко був не
криміналь. Преса однак і цю історію використала для боротьби з
фактичною і ідеологічною Ко на Каукасах.

Тим часом Число коф добився свого і одного разу вразив Ієзу.
тав дітя. Сказав, що той має сказати на користь Ко. Мейер ска-
нав Ієзу, пролетів по ієзу Числа для свого великого радістю. Дізнав
працю.

— Діду, ти старий і...

— Еге ж, сину, старий... перебив його діз нагледом обриваючись

— ...і ти скажеш, ти мусиш це сказати і перед всіма Ієзу відсутню
діз тас.

— Та мусиш сказати. Твій зрадство ховаєш.

Число аз радощів трохи не помолодів той Ієзу. Вдруго, він з'явився до
середньої і там діз розмовив по своїм, по простому все, що знав...

— Старий я вже, зачав зій, на не суди, щоб зрештеш. Я вже швидко іду на ри-
стий. З'явився цілий вік правдою і працею і хай вмерти з правдою. Хай миде
проц його знайде про мене... Не дивися, на ім'я Ко, не ~~вони~~ він був
круха. Не він! Казу йому ревін, правду кажу. Цей чоловік не зробив
наш зла, а тільки добро і не сміє невинно карати. Стільки добра при ніс
бін нам, як осясався. у нас той не порохувати. Скажу тобі, наші діти
ірські може стали моднішими, як прийшов на ім'я Ко і його наші.
Хто камі камі, як ми сину ми діз хворі, хто камі...

Слідчий вже давно перебуває в довірі з керівником тому який доків
мовою діз, до той не говорив державною мовою, якої ко був, а своєю
ричкою і хвалив те, що не можна було хвалити. і тепер слідчий перебив
оповідання діз і просив дати йому чимось до справи.

— Запас, запас, перебуваєш ти дід. А мучиш тебе все розповідями отож кафу тебе правду. ... Дочка наша працює, ні їмущо, школу. А скільки людей, що дивлять процену втрачати собі хати вже дідувати? Т би догди вважати людину?

Відгукнувшись на це, враз бачив криво, скинув дід і почув, що судити має право тільки суд, а що він тільки вивчає правду і знов просив дідів не мого скаржити не вортити.

— Ви чого бачили? Чув? То кедити?

— Аї кафу оце тебе паке, запустив дід. А запас оце тебе і докажу, що він не вищий, тої наш інженір Ко. Мого дядь, що вно в суботу перед Євдимо, а це добре помігав, не хотів тільки цього рахувати, щоб ти шибеники кафу мені не підкачали.

— Аго? Акі шибеники? — тапнотав показуєш відгук.

— Ма тепер, паке, ризний парід на світі лаяють. А старий дід, так їх бачу наскрізь, а вони підкачали... Та хай їм... А так ото того самого дядь, в суботу, а копав пенька, коло фадрики і бачив, а інженір Ко, кедяко дід мене просити мав, а тільки не міг, а тільки і шкляли. Він мене не бачив. А так ми поруч працювали аж до обіду. А приїшла мені одіг моє сестра, тої вона бачила, а він робив, а пообідав, а ми бог поспав, таї вно ввечері копати, а інженір все дати міг. Він скінчив свою працю вже тоді, а фадрикі бачили до лісу, їх а мене бачив. То тепер бачите, що не він був крука, а під ним і інженіру, а сестри чоловік. Він тої просити мав, а що мав уміти з'ясувати, а не він. Такого пака шибеники вважати. А в ти у нас вже кілька років, а нікому крім дядь нічого не робив. Мого не можу сказати про крука, що він вже мертвий. Була то маленька екава людина, а так бачу, а він паке, а ввечері дідівну до гуду аж надко дивиться дурно: паке, паке, а що бачу дідівну обривати. А у кої дурний скаржиться до вдовуць або молодниць, а так чоловіки десь поїхали...

Але, а вно вно дідів просити, а в відгук вже ставив того і погрозив.

екрізь би знайшло його

Точніше обрати зроблено йому, чи не так було, коли не садовим він довідався
про і Міко і Чоло були позбавлені права на життя на „Кресак“

„Ось коли вони нас зупинять до краю, подумав Ко, коли у них крила ширі.
Іскі! Як малі наші іскіби ще вогоньні горагороби.“

На фабриці минав тепер Хліб з Динародраном, але і вони швидко подумали
і стали мити горілку. „Так, зрештою сучасне певно призначення модних“
скасов Ко читати їх цурки мого, в якому ті призначення, що мого
бетуродно не можуть рівнятих перекути цурки Ко і товаришів і розу-
мено випадувати, що розури долі з фадрикою. „Звійною злину і горагороби!“

Міхи приймає те Хліб не долі прислав і він мого в якому прокував Ко до
переходу на нове зрештою: він відрава прислав з зграбкою селенкою і відрава
від злого фадри випадувати спокон і медичині. А зокон не випадувати перекути і відрава.

„Але ми ще поміряємо силими“ - подумав Ко. Дай відрава!“

Ко переїхав на селі, на злину мити відрава. Це був тепер його перший
відрава зрештою, але і відрава в якому він зупинив, що робити долі,
як боронити, що не спорохвещати емігрантами десь під тиком...

Але недовго Ко приїхав себе побігденням в кінець. Швидко одна
та друга сталися дві події, які окрили його знов і принесли йому
і виправданні і вітху та його крає і боронити. Та данивизна
дума його, яка найближче мити його, долі фадрики зодрава
ної мити, швидко перестала мити його. Силі Силі вела

Вже під вмином Ко і його товаришів до злиною злину злину
рішив ввек собі фадрику купивши її від Ко. Продати її
Силі Ко вже не вважав, тієї же Силі пропала його крає.

Цей випадок був тепер і думи його злиний камінь, до
того крає, переводили до рук, щоб силі власне і фадрику
ввек приймав Ко її. А трохі фадри силі не одна
мудрі, яка осягнута вважували на її крає його конедно
діявності і на крає вела до злиною злиною боронити крає.

Якось несподівано до села, в якому злив, нікуди не виходили і ні з
чим не зустрічаючись, скупили, стурбовані, те голений Ко, прийшла
Тимка. Все не вості, прийшла вона не для радості побачення зі
старим другом, а для того, щоб убити того. Була холодна, так глибоко
везрилася до її думи, що вона була насам близько до борсвітла.

Менер довідавшись що Ко передзвонив на всі сільськи, вона рішила,
безоточно, убити того і для цього державши револьвер прийшла те-
пер до його хати.

— Тимко! крикнув Ко, від радості. Ти був коло мене, коло нас, знаєш!

Але в цю мить стався, пресе несподіваного дме Ко. Тимка миттю
виставила револьвер і турботливо всім тілом зустрінула в Ко, крикнувши:
Смерть! Смерть! Смерть!

Але другу стрілу вона вже не встигла пробити, бо її револьвер отримав
у скривавленого Ко вже в руках.

Як дикий, підірваний свір, крикнула Тимка і вилетіла посеред хати
напідтопу. Ко з протурієною цокотю стоїть облягаючись кров'ю і не
знає, що все це значить. Як не був Ко втомлений, він був допеклим
ще від того, щоб кричати про політ або поліцію. Він спокійно схватив
револьвер до кишені, взяв рушник намокавши його обвісив тирю собі
рану, ака нека йто, ака вгнел.

Потім підняв вже ридуючу Тимку і похлав її на какану.

Добре ще що хазі в не було, вони робили в полі і ніхто не чув
стрілу.

Ко зрів бофраніє м внає що з? Іка то причина пострілу Тимки?

— Тимко, що з вами? нащо ви допущалися? Чому? Скоріть що з?
нирав він вже її Тимка ридала і турбала.

— Ви були там; Кривка

— А, оє, що?! сказав Ко.

— А що як не є вбив, а є спас зливих від смерті?

Тимка нічого не відповіла. Щоді ко ринув привести її до стани в який би
можливо було з нею говорити впр, як слід

Сповідь страшна сила людської душі. Не даром її мудро християнська
релігія підлітливим зримим використати в своїх цілях встановили
тайного свідки. Алер після тюрми ко що рин, то більше чув потребу
в ти, щоб відкрити комусь близькому все, що було у нього на душі
чим зваблював у всіх своїх вчинках. Окремі ж у клітці ста-
ноб слабшим. Віддані свідки ж не згодом стону кляло бою, який він по-
бачив Тимку. Тимку отримав таке похвальне слово, як і колишній зроз
з тюрми тоді кілька років тому в розриві, одно тільки віри всім йому
було прикро, що Тимка робить свої зреси безрадного продовжувачу
в повітря, бо не знав нічого. Він боявся не діти.

Він мусів їй сказати тепер де що правди, але стриманий був відради
мусів пот. Він вийшов до дверей вимив рану, ~~потім~~ ~~потім~~, на
царю вона не була значно, кривавий знов закривкою розірваний
сорожку і підійшов до Тимки, яка сховалася в руки і подивившись
впр не плакала а стогнала.

— Тимко, слухайте мене. Відду вам повернути правду: не докарю
Я не знав впр, він сам поділюва, бо був допревідним в обсяж
дні Осв вам свідство лікарів після секретне його тундр. Про
Крука, що відду, а не хоту знатувати, але може не з його вбив.
Я не виправдуюсь, а хоту откровенно сказати вам свою, але
саму мену бачу душу, яка здала вас до тюрми, щоб ви ділилися
мене

— Де ж свідство скотало Тимка неохотуючись ще мусів
до ко, а щоб зрозуміти рррр

Вона кричала: "Знаменити єдиним мотку в косяді того мусів
були психічний розрив, або допревідним."

— Це ж жадна?! кричала Тимка, впр підноситься з ліжка

— Як бачите, документ.

Глинка недовірливо ще аспірує на Ко, містив менер вони одоз побачили, як він свої обличчя. Ко пошептів, що Глинка, хоч і змучена, але стала дуріе кривих дівчиною; Глинка фактично вів Глинка Ко: він виледає згори, а побачивши цей крив, вона здригнув відвернулася.

Вона фактично пошептів: Ви думаете мене і даєте до тирани?

— А! сказав різко Ко. Я вам протіві дував ціле фронтіе і згоріло спікаюся цього! Глинка, Глинка, ви дарма на мене всі вимови, менер бачите і він помахав пальцем у водосі.

Глинка стала виступовувати.

— Вони боліте? Що є покаїла? Що є брив пробачити? А впродовж і вона вів вимага на копію. Але менер Ко підвів її і виступовувати, що вона лежала і про "цього" не буде ніхто знати.

Менер Ко просив її писати про все, що цікавить її з фронтіе. А/а і сам тирал про її фронтіе і дував.

Глинка і тиралітич був об'язок цих двох людей, що сиділи нагорі себе, одного обв'язаного і скрівав леного, але з дуріею без німри до рани вимови; Глинка тиралітич, змученого, дуріею отримав від всіх змученого дуріею, але вимови, що хвили вів про все скріваю, згоріло вимови. Глинка зрив доверно і вимови до Ко.

Вони вимовили менер до Ко. Глинка вимовила все, що переживала і як вимовилась вона на Ко. В часі розмови вона всі вимови, чи не боліт Ко того рана, а на кінці цієї розмови у неї вимовилась вимови перевесди рану Ко.

— Чому ти не кажиш мені про це? Чому?

— Ви б прохали, як кожда дуріею кою дуріею поді, ви б змучили все, що він створив, що пошмив по собі. Менер є кошту вам все. А ви були кошту проді потрібного! Кривда і писав вам мисра по тій оцінці нашої розмови, але ви нікого мені не вимовили. Глинка прогавдувала.

— Так! А гістома нов, але я була в стані такої ненависті до тебе
що прочитавши, дуже дипломатично написавши твого листа, одразу
повернувся на п'ять.

— Що ж!? Але — це був мій час. Але що минало, або гаялося мій час
рідко рано, чи пізно, ніколи не до того ж ішло.

Потім в Туркочо дався нов принада і сізми, коли вона
дівчалася, хто був Крук і в чий рух вона була дієсно мого
хорошо. Але, що по використав її для мене, — вона розірвала, вона,
каві, вступила що її жертва виконала її іменами, але в чий ви-
падок, коли вона була в руху гідної, гідної людини, право-
карна — цього вона собі не могла подувати. Нехай дано тебе чужу
жакітню доводило до фрустрації і її характер.

— Чого ж ти не попередив мене? Гнів мій?

— Я тільки наслідстві фрустрації, що тебе як поданий андрому
був андрому рух Крука і мені був все, що ти з Крукочо бреш до одної
до того часу, а нічого не знав...

— Ну а де ж?

— Який де ж?

— А ти?

— А звідки ти його знаєш?

— А маю його коні?

Кто ж ставованні, як підняв, голову. Ви маєте коні?

— Звідки?

— Від Крука

— От люди! Він тільки вкрав його раз у мене і передбачав
чужо, як він передбачав його цей людинам і ми не все фрустрації!

— Не багато...

— Чому ж ти не прохав андрому мене до мене і все?

— Як?! Як?! Ніколи, а не чужо...

— Ну багато, хто Крук?

У Тимки поширилися вісти.

— Так старий аби рід думав обдурена? Божже і це швидко зрозуміли і це швидко любили! Ах! хай чорт візьме те дитинство, прокидає, Кледе, Сокреде. Ну й маде на світі з, божеві вони всі змучили...

Вона заголює їй плечі, що ко дівчатам з бачилим цюдином тую змучив і вилучив о ганих баніх. Мудре і показав тисвено, але той одружів підняла, що вона казала туде. Не баніс тинуча всі і сумнів, не довіряє до Ко не, все. Тимка відгук, як глибоко неспокій і правим був Ко і вона готова була вчре кинутися йому в обійми і таїти ватти йому, але прки до віг з модими пробав її відокірчиво до него, бо еткою і самозавоною

Так оторили вони оба аж до нічної пори і не помітили, а всі потемнішали Тимка могла відіхати додому вчре відійшли і тепер вона тілком рясном відіхати до дому.

Вона мималаб у Ко, хоз їй було тежко дивитися на його боли віг роти.

Знов оторили

— Ко хіба не жак, як дитинство, як ми змучили? Що думали робити досі може вернемас до себе до дому? Вона знов скакала йому по кімнаті, не могла, не могла

— Вічний дитинство до цієї гради! Ні, Тимко, і там не маю, що робити. Там пробує крохляди свої миль народ азіатско-американський, з мильми національнї думи чи певні кид ^{екго} зродилися потам до повного висловлення себе віг усіх, яких буде тамешноді віг дитинству отворено того дитинства і його робити ками дитинства, владі не може жодного дитинства. Ми багато про це дитинство чули! Ми знаємо, що в цій брехаві, цей сильний свого азіатського духу, народ був всомів не, що дитинства і йому його прилітливо розпрікати китинство дитинства дитинства, а ти поти не бачиш чини дитинства головних законів китинства і йому, як і в народному народі. Усталася те, що народ цей дитинства ведуть у своїх руках еткою маде з його китинства, а він у своїм веру

— А може я буду тебе по-малу засіб? — подумала вона
 Євгена роззублено і хвилюючись ног і дивлячись на те що
 що він їй подумав

— А може я буду тебе засіб? — відповів їй про те, з чим
 живим їм і впасти.

Вона їй кінь дивилася не скоталася, а тільки якось інстинктивно
 поспішала до неї щоб їй так мусу рефлексу їм, і вона бачила що
 в горло йому поцілувати.

Тільки тільки вона цурка, але їй родички слухали, вона
 мусила євгена поцілувати і тільки тільки до цієї їй впасти:
 Ко, так підеш, так фронт? І тобою я не бачу... Не своє бачу,
 але маю приєднати. Відійти вкуні, так, як колись... І зрозуміла
 тільки жер, що фронт поспішав, не режиса засоби... Кружляки
 ними до нас — це їм погано і міст... Так було писано в деяких віде!

Але поцілував її руку і відповів:

Тільки жер з поспіхом з боротися на вірши май бунного. Без віри
 був, без цього фронт став, вірши, а ми же мусу-соніти...

Уто вірш з: вірш! Тільки легше, коли є і ми фронт, та-
 ки боротися... А боротися з та що, бо сурасе, фронт невідомо призначення
 людинки

— Конець —

Thurs.

До Вп.П.Вол.Заріцького

Шановний Пане Добродію,

На Ваше бажання вертаю Вам рукопис роману "Санитари". Свого часу я повідомив Вас про причини, які втримували редакцію умістити сей роман в ЛНВ. Дивує мене, що Ви сього листа не одержали. Може тому, що-як тепер бачу-Ви змінили адресу? На жаль тепер не мігби докладно повторити змісту того листа, для того мусівби ще раз перечитати цілу-досить обширну- річ.

З правдивим поважанням

І.Я. Духов

Čís. 2, Praha - Smíchov ul. Svornosti č. 31, b. 2
Vl. Zarišij.

13
29

13
29